

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖKHAN ÖZCAN

GÖZAĞRISI

GÖKHAN ÖZCAN

GÖZAGRISI

GÖZAĞRISI

GÖKHAN ÖZCAN

ISBN: 978-605-5830-66-3

**Yayına Hazırlayan
Sibel Cantemir**

**Sayfa Düzeni
İbrahim Melik Uyar**

Kapak Tasarımı

1. Basım: İstanbul, 2017

**Baskı/Cilt: İnkılap Kitabevi Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:8
Yenibosna/İstanbul Tel: +90 (212) 496 11 11
Sertifika No: 10614**

Vadi Yayınları

**Muhittin Üstündağ Cad.
No:11 Kadıköy / İstanbul
Tel: +90 (216) 428 11 02
bilgi@vadiyayinlari.com
www.vadiyayinlari.com
Sertifika No: 31122**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*bana insan olmaya dair
nice güzellikler bırakan
rahmetli anneme...*

GÖKHAN ÖZCAN - Diğer Eserleri

Hiçbişey (1991),
Altmışikiden Tavşan(1997),
Günlerin Gölgeleeri (1997),
Ruh Yordamı (1997),
Kim Duma Dum Kime (2005),
Serçe Parmağı (2010)

BİRKAÇ KÜÇÜK NOT

Bu kitapta yer alan yazıların büyük bir kısmı 2000-2010 yılları arasında Gerçek Hayat dergisinde ve Yeni Şafak gazetesinde yayınlandı. Geçen yıl bir radyo programı vesilesiyle arşivden çıkararak üstlerinde yeniden çalışmam icap etti. Aradan geçen zamanın görmemi sağladığı eksiklik ve fazlalıkları gidermeye, yazıları daha okunaklı ve dengeli hale getirmeye uğraştım. Bunu ne kadar başardığıma sizler karar vereceksiniz.

Bugün yazsam, bu yazılarda ifade etmeye çalıştığım şeyleri yine aynı şekilde mi anlatırdım, bundan emin değilim. Zamanın duygu ve düşüncelerimde çok esaslı değişiklikler yaptığını zannetmiyorum. Ancak ifade etme biçimimde herhalde farklılıklar olabilirdi. Yazılar üstünde yaptığım değişikliklerin, ifade edildiklerindeki hissiyatlarından kopmamasına dikkat etmeye çalıştım. Yapmaya gayret ettiğim şey, cümlelerin gidişatındaki birtakım aksaklıkları gidererek yazıları daha okunaklı hale getirmekten ibaretti. Ümidim, bu yazılara ayıracağınız değerli vakitlerin heba olup gitmemesi, 'gözağrısı'ndan geriye seveceğiniz bir şeyler kalmasıdır. Bu olursa, bütün bu kelimeler boş yere bir araya gelmemiş olacaktır. Bu beni elbette çok mutlu eder.

İÇİNDEKİLER

Gizli	13
Ölçülebilir Olmayan Şeyler	15
Sıradan Günlerin Güzelliği.....	17
Neydi Geçen Zamanı Unutulmaz Kılan?	19
Gözağrısı	21
Ayarsız	23
Üzüm Buğusu	25
Eski Zamanlardı	27
Eski Oyunlar, Yeni Oyunsuzluklar	29
Neye Dokunsam Deniz	31
Virane	33
İhtimaller	35
Takılıp Kaldığımız Şeyler	37
Kalp Kaderdir	39
Birdenbire	41
Serin Nefes	43
Yanlışlar Defteri	45
Yollar ve Yolculuklar	47
Dünya Kimsesiz Kalır	49
Yönsüzlükle Malûl	51
Ormanın Rengi	53
Hayat Ne Kadar Sürer?	55
Ne Eksik Ne Fazla	57
Bazen	59
Kırılmanız	61
Fena Mı Olur?	63
Göz Kırpmak	65
O Saklı Ülke	67

İşte Başlıyor Yine	69
Camlara Dokunan Mânâ	71
Muamma	73
Merhameti Parça Parça Yitirmek	75
Her Şey Kaybediyor Zamanla Katılığını	77
Geceler	79
Metal Yorgunluğu	81
Göle Yazılan Yazı	83
Korkularla Yaşamak	85
Gelin Hayata Bakalım!	87
Gönül Hakları Bildirisi.....	89
Sazlıklardaki Nefes.....	91
Beyaz Dokunuş	93
Zamanın Uzakıkça Kısalan Hikayesi	95
Tahta Kurtları	97
Günleri Bölen Virgül.....	99
Beyhude	101
Bizim Derdimiz Kendimizle.....	103
Her Şey Birbirinin İçinden Geçer	105
Suskunluğun Dili	107
Hayatın Şarkıları	109
Sığırcıkların Dansı.....	111
Bu Mevsimler Hiç Durmaz Mı Yerinde?	113
Bir Şey Oluyor ve Her Şey Değişiyor.....	115
Yorulduk Beklemekten.....	117
Hepimiz Fanileriz.....	119
Gerçeğin Yalın Halinden Uzakta	121
Kitapların Dışında	123
Seyri Seyretmek Gerek	125
Kimsiniz?	127
Hikayemiz Yok!.....	129
Ayıışığı Kutusu.....	131
Her Nefes Bir Dua	133
Her Şeyde Bir Hayır Var	135
Kar Aydınlığı	137
Bağlamak Kıyasla	139

Gecenin Tenhasında	141
Aslı Var Mı Yaşadıklarımızın?	143
Yağmurla Kucaklaşmak.....	145
Uzak Bir Gemi.....	147
Söyleyeceklerim Var!	149
Kara Delikler	151
Günlerden Biri	153
Eksilir İnsan!.....	155
Kelimeleri Tanımak Gerek.....	157
Baharla Muhabbet.....	159
Kapatalım Bütün Şemsiyeleri.....	161
Güneşin Kristal Şalı	163
Bir Sokak Dolusu Hayat	165
Rahmet Mevsimi Geldi	167
Niyet Ettik Besmeleyle.....	169
Geri Çekildik Bir Adım.....	171
Gönüller Bayram Olsun	173
Şenlik	175
Temmuz Kumpanyası	177
Sarı Sıcak Düzlükler	179
Sadece Bir Adım Uzakta	181
Maskesiz	183
Kayıp Çocuklar	185
Şimdi Yok!	187
Bakkal Amcaya Saygı Duruşu	189
Fesleğen	191
Yıldızların Altında, Sefa Sineması'nda.....	193
Bir Kapı Olsa, Açsam!	195

GİZLİ

Her karanlığın içinde bir aydınlık, her gecenin içinde ışıyan bir sabah gizli.

Hayatın içinde ölüm, ölümün içinde hayat, sonun içinde sonsuzluk gizli.

Geçmişin içinde gelecek, geleceğin içinde geçmiş gizli.

Acının içinde sevinç, şenliğin içinde hüznün gizli. Uykunun içinde rüya, rüyanın içinde sonsuz hayaller gizli.

Rengin içinde ışık, ışığın içinde bin bir renk gizli. Kadının içinde bir adam, adamın içinde bir çocuk, çocuğun içinde bütün bir insanlık gizli.

Kışın içinde bahar, baharın içinde sonbahar gizli. Meyvenin içinde çekirdek, çekirdeğin içinde meyve gizli.

Bahçenin içinde çiçek, çiçeğin içinde bin bir tomurcuk gizli. Bulutun içinde yağmur, yağmurun içinde rahmet, rahmetin içinde bereket gizli.

Dünyanın içinde derya, deryanın içinde bir başka dünya gizli. Suyun içinde yunus, yunusun içinde Yunus gizli.

Yokluğun içinde varlık, varlığın içinde yokluk gizli. Sesin içinde sükûnet, sükûnetin içinde ses gizli. Sözün içinde mana, mananın içinde hakikat gizli.

Şehrin içinde evler, evlerin içinde şehirler gizli. Hikayelerin içinde hayat, yaşanmışların içinde hiç yaşanmamışlar gizli.

Zenginin içinde sıkıntı, yoksulun içinde ferahlık gizli. Her çıkışın içinde bir iniş, her inişin içinde bir farkediş gizli. Her mağlubiyetin içinde bir zafer, her kazancın içinde bir kayıp gizli.

Her gurbetin içinde bir vuslat, her kavuşmanın içinde bir ayrılık gizli. Uzaklığın içinde büyüyen bir yakınlık, yakınlığın içinde çoğalan bir hasret gizli.

Yolcunun içinde büyüyen bir yol, yolun içinde bir yolcu gizli. Günlerin içinde anlar, anların içinde nice ibretler gizli.

Çokluğun içinde azlık, azlığın içinde çokluk gizli. Kalabalıklar içinde yalnızlık, yalnızların içinde mahşerî bir kalabalık gizli.

Kör kuyunun içinde bir çift göz, bir çift gözün içinde kör kör kuyular gizli.

Şarkıların içinde sevdalar, sevdaların içinde nice ah gizli.

Bülbülün içinde solan bir gül, gülün içinde o garip bülbül gizli.

Pervanenin içinde mum, her mumun alevinde bir pervane gizli.

Kürenin içinde zerre, zerrenin içinde küre gizli.

Zamanın içinde döngü, döngünün içinde hikmet gizli.

Günahın içinde nedamet, her nedamette mağfiret gizli.

Niyazın içinde gayret, gayretin içinde teslimiyet gizli.

Gerçeğin içinde muamma, muammanın içinde sır, sırrın içinde nice aşikâr gizli.

ÖLÇÜLEBİLİR OLMAYAN ŞEYLER

Bazen önümüzdeki günler dediğimiz günlerden birinin, aradan kayıp bilmediğim bir derinliğe düşüvereceği ihtimalini düşünüp korkuyorum.

Mesela bir Çarşamba diyorum, ya eksiliverirse bir Salı ile bir Perşembe'nin arasından!

Ya da ne bileyim, önümüzdeki Cuma'dan sonra bir Cumartesi gelmeyiverirse!

Siz mesela, sırra kadem basmış bir Pazar sebebiyle bir Cumartesi'den, derenin üstündeki bir taştan diğerine atlar gibi atlamak zorunda kalırsanız bir Pazartesi'ye!

Kendi sıradan akıntısı içinde akmakta olan hayatlarımız için ne büyük bir acayiplik olur değil mi bu?

Muhtemel ki, o acayıpliğe takılıp kalırım ben.

Aradaki o eksik bir günün hayatıma ekleyeceği ve hayatımdan eksilteceği şeylerin bilinmezliği herhalde günler boyunca kafamı kurcalar durur.

Günlük döngüleri içinde silik ve anlamsız gibi görünen günlerinizden herhangi birinin eksileceği ihtimalini bir düşünün hele!

Eminim, sonu gelmeyecek ihtimal hesapları en az benim kadar karıştıracaktır sizin de kafalarınızı.

İnsan yaşadığı zamanlara böyle tuhaf bir pencereden bakınca, hayatımızdan eksilebilecek tek bir günün bile hikayemizde ne büyük gedikler açabileceğini görebiliyor rahatlıkla.

Bir tek günün bile...

Bir gün deyip geçmeyin; içine sığdırılabilen şeylere bakarsanız bir gün aslında çok uzun bir hikâyenin adı...

Zamanın daha küçük, çok daha küçük parçalarının bile sandığımızdan çok daha uzun hikâyeleri var.

Bir dakikanın altmış saniye olduğunu söylüyoruz ya mesela; çok kifayetsiz bir tarif bu bence.

Bırakın başka canlıları, her bir dakikanın, altmış saniye çarpı dünyadaki insan sayısı kadar çok hikâyesi var.

Bakın, işin bu kısmı çok önemli...

Her insan teki, hikâyesi farklı bir altmış saniye yaşıyor.

Her insan tekinin her altmış saniyesi, içinde yine nice zengin hikâyeler barındıran yeni altmış saniyelerin kapısını açıyor.

Ve bu böyle devam edip gidiyor.

Günler, saatler, dakikalar, saniyeler...

Hayatın anlam dizgesinde iç içe yaşayan akıl almaz hikâyeler...

Şimdi söyleyin, 'zaman bir muamma' diyenler haksız mı?

SIRADAN GÜNLERİN GÜZELLİĞİ

Bugün size bir şey hatırlatıyor mu? Bana hatırlatmıyor! Böyle hiçbir şey hatırlatmayan, standart bir karşılığı olmayan günlere bayılıyorum.

Böyle günlerin içleri boştur; onları neyle istersek onunla doldurabiliriz. Ne yaparsak içimizden gelerek yaparız böyle günlerde, gerektiği için yapmayız.

Çünkü böyle günler bize hiçbir mecburiyet yüklemeyen sıradan ve şirin günlerdir. Bir şeyleri sıkılarak önemsemek ya da bir şeyler için sahte hüznüler geliştirmek zorunda kalmayız.

Sıradan günler popüler olmayan günlerdir; hiç kimse böyle günler için kendini hiçbir şeye zorlamaz. Hiç kimse tek sesli bir koronun içinde kendini kaybetme tehlikesi yaşamaz.

Sahipsiz günlerdir sıradan günler, istersek bizim olabilirler.

Onlara sahip olmak için hiç kimseyle kıyasıya didişmemiz, yarışmamız ya da boy ölçüşmemiz gerekmez.

Çünkü onları sadece sıradan, alçakgönüllü, güzel insanlar ister.

Bazıları burun kıvrırırlar böyle günlere; takvimlerin başköşelerine koyu renk harflerle yazılan şatafatlı günlerin peşine düşerler daima.

Sıradanlığa hiç katlanamaz böyleleri.

Onlar için en yaşanası günler, hayata dair yüksek perdeden ahkâm kesebilecekleri, her şeyin boyunu büyütüp derinliğini azaltabilecekleri şamatası bol günlerdir.

Ama sıradan insanlar için böyle değildir bu; onlar sıradan günlerde de rahatlıkla bulabilir kendilerini.

Çiçeklerini hep aynı yavaşlıkta sulayabilecekleri, tavuklarını hep aynı cömertlikle yemleyebilecekleri o sıradan günlerde de iyi hissedebilirler kendilerini.

Denizin uzak köşelerinde hep aynı dalgın bakışlarla kaybolabilecekleri, kahvelerinin köpüğünü hep aynı keyifle yudumlayabilecekleri günleri sever onlar.

Ve aslında sadece gecenin laciverdine hep aynı muhayyel salınacağı kurabilecekleri günlerde rahat eder içleri.

Onlar sadece sıradan ve iyi insanlardır çünkü. Takvimlere değil, hayata bakar gözleri.

Bütün günleri önemseyerek yaşar böyle insanlar...

Bugün de çok önemli bir gün onlar için mesela; çünkü bugün olanca sıradanlığı içinde zengin, doğurgan ve hayatın içlerine doğru ucu açık bir gün...

Evet ya, içini keyifle, sevinçle, hüznle, umutla ve belki biraz da sıkıntıyla doldurmak için ne kadar da elverişli bir gün bugün!

Hayatın her ayrıntısını sevmek için ne bulunmaz, ne asude bir gün!

Görmeyi bilen gözler için, her şeyin aramızda en tabii kıyafetleriyle seyran ettiği ne muhteşem bir gün!

Sıradan her anın içine hayret verici mucizeler bırakana şükretmek için ne güzel bir gün!

NEYDİ GEÇEN ZAMANI UNUTULMAZ KILAN?

Dünya büyük, çok büyüktü, yıldızlar güzel, çok güzeldi, hayatın bahçeleri geniş, çok genişti. İçimizde bahardan başka mevsim yaşanmazdı, havalar güneşliydi, yaşanan her şey o uzun güzel hikayeye eklenirdi.

İnsanın o kadar çok vakti olurdu ki, çimlerin üstüne uzanıp saatler boyu gökyüzünü seyredebilirdi. Yeryüzünden gökyüzüne doğru uzanan kavak ağaçlarını, gönlümüzden gökyüzüne doğru uzanan bütün o anlamını bilemediğimiz özleyişleri...

Neydi geçen zamanı unutulmaz kılan?

‘Güzellik mi, çirkinlik mi?’ diye bir oyun vardı. Biri “Güzellik!” diye bağırdı, herkes güzel olurdu. Biri “Çirkinlik” diye bağırdı, herkes çirkin olurdu.

Güzellerden bir güzel, çirkinlerden bir çirkin seçilirdi, sonra hep birlikte yeniden çocukluğa dönülürdü.

Çocukluk sadece tertemiz bir güzellikti, her şey bu kadar basit, bu kadar yalın, bu kadar kolay, bu kadar eğlenceli ve bu kadar oyundu.

Söyleyin, neydi geçen zamanı unutulmaz kılan?

Dönüp durmakta olan bir lastik çemberin arkasına takılıp gidebilirdi isteyen her çocuk... İsteyen, gökkuşağının altından geçebilmek için dünyanın öteki ucuna kadar hiç durmadan koşabilirdi.

Ya da avucundaki uçurtma ipinden alemin nasıl müthiş bir hafifliğe sahip olduğunu keşfedebilirdi isteyen.

Aynı anda her şey olabilirdi hayat...

Merdiven boşluklarında yankılanan bir ses, duvardan atlayan bir kedi, çamaşır ipinden düşmüş bir mandal ya da bağırarak sokağı baştan başa geçen seyyar satıcı...

Aklı baştan alan kurabiyeler, günü geçmiş gazetelerin solgun fotoğrafları, bir koca torba gazoz kapağı ve defterin kıyısına işlenmiş üç renk kedi merdiveni...

Bu kadar mı? Elbette değil; gökyüzünü iki eşit parçaya bölen bir gizemli uçak izi, dükkân önü şekerlemesi yapan şişman bir bakkal amca, ip atlayan kızların mızıklamaları da var.

Sonra bir bisiklet zili, cildi kırık bir Robinson Crusoe, yanında ürkek bir Cuma, öte yanında muzip bir cumartesi...

Bak, çocukluğumuzun o koca kamyonlarından biri geçti sanki az önce şuradan. Bir horoz öttü yırtarcasına kendini hemen ardından. Biraz ileride gün batmaya hazırlanıyordu usulca. Küçük bir oğlan ayaklarını toprağa sürterken bahçede... Bak, dalından yeni koparıldı bu elmalar, taptaze.

Taneleri tepsiye dağılmış bir yarım nar, üstünde uçuşan arı, kurutulmuş erik parçaları, akmış şekerlemeler... Minik dizlerde yara izleri... Büyümek diye bir sır... Zamanın yağmur suyu gibi şıp şıp damlaması teneke kutuların üstüne saçaklardan...

İçimizde zıplayıp duran bir şeydi hayat, durmadan haylazlaşan...

Nerede yakalasam soruyorum şimdi kendime: Neydi geçen zamanı unutulmaz kılan?

Asma yaprakları vardı. Altında güneşi kaybettiğimiz asma yaprakları.

Dedelerin öğle uykularına yattığı, ninelerin örgü, genç kızların dantel ördüğü yeşil, serin, kol kanat geren asma yaprakları.

Asma yapraklarının üstünde içimizi ısıtan bir güneş vardı. Çamura bulanmamış, balçıkla sıvanmamış bir güneş.

Bahar havaları vardı, çiçek kokuları... Cümbür cemaat gidilen kır gezmeleri vardı. Coşkulu şarkılar, yanık türküler vardı. Kırmıl kımıl depreşen çocuk sevdaları, gençlik acıları vardı.

Asma yaprakları ve kısa pantolonlar vardı. Sonradan alaylara konu olacağını bilmediğimiz tozlu topraklı kısa pantolonlarımız.

Bir cebinde erimiş, gevşemiş, belki akmış, kağıda sarılı şekerler, horoz düdükları vardı. Öbür cebinde ya renk renk bir kaç misket ya da kim bilir ne!

Asma yaprakları ve masal saatleri vardı. Bin bir gece, bin bir umutla bağlandığımız dinlemeye doyulmaz masallar vardı.

Ele avuca sığmaz hayal kahramanları, devler, haramiler, ke-loğlan keleşoğlanlar, pamuk prenses ve yedi cüceler vardı.

Ve masallar kadar tatlı, yumuşak yanaklı ninelerimiz vardı. Dizlerinde doyumsuz uykulara, en renkli rüyalara yattığımız nur yüzlü ninelerimiz...

Asma yaprakları ve tek katlı, arkası bahçeli evler vardı. Ağaçtan ağaca atlayarak, o evden bu eve pürtelaş taşıdığımız yaramazlıklarımız vardı.

Asma yaprakları ve sıcacık odalar vardı. Tekaüde ayrılmış kumaş parçalarından dokunmuş el emeği kilimler, üstünde oturduğumuz, yattığımız, yuvarlandığımız sedirler vardı.

İçin için yanan mangallar, çaylarını ezberlediğimiz iki katlı bakır semaverler vardı.

İçinde telveli kahvelerin piştiği, önce büyüklere ve sonra yine büyüklere sunulan keyif yudumlarının müjdeleyicisi lacivert çinkodan mâmûl cezveler vardı.

Bir gün bir eskiciye beş kuruş karşılığı vermek zorunda kaldığımız, ardından bakakaldığımız nice kap kacağımız vardı.

Asma yaprakları ve komşularımız vardı. Her sabah bahçelerde muhabbet sofraları kuran canciğer komşuluklar vardı.

Asma yaprakları ve mürüvvetlerimiz vardı. Paylaştığımız sadet saatleri...

El üstünde diyar diyar dolaştırılarak kandırılmış sünnetlik heyecanlar, bir geceye sinmiş kırk gün kırk geceler vardı.

Asma yaprakları ve umutlarımız vardı. Çünkü çocukluğumuz vardı. Yaşanmıştan çok yaşanacakla avunan kuş gönüllerimiz vardı.

Asma yaprakları ve geçip giden yıllar vardı.

Şimdi hava boşluğunda kalmış bir asma kütüğü, dolapların bir yerinde cansız hayaller ve içimizde eskiyen tarifsiz bir sıkıntı var.

Hava parçalandı. Güneş ve bulutlar kendi kendilerine bir köşe kapmaca oyunu tutturdular.

Onlar oynadıkça yeryüzünün rengi de açıktan koyuya değişip duruyor. Mevsimler çok telaşlı bir hal içerisinde son zamanlarda. Beklenmedik sürprizlerle bizi sürekli şaşırtıyorlar. Yazın ortasında kış, kışın ortasında yaz...

İnsanların iç mevsimleri de bundan farklı değil. Ne zaman güneş açacağı, ne zaman bulutların boydan boya ruhlarımızı kaplayacağı belli olmuyor.

Yağmur, kar, tipi birbirini kovalarken, sadece bir hatıra olarak bile olsa bahar punduna getirip kendini gösteriyor aradan.

Mevsimler ruhlara göre daha bir kaideye geliyor yine de... Hesap pek kitaba uymasa da, mevsim normalleri diye bir şeyden söz edilebiliyor hâlâ.

Takvimlere bakıp mevsimlere vakit biçmek pekala mümkün... Bazen biraz acele ediyor, bazen rötar yapıyor olsalar da biçilen vakit tükenmeden kapıda görünüyorlar bir bir...

Onları 'ilkbahar, yaz, sonbahar, kış' diye kadim bir sırayla geçirebiliyoruz aklımızdan hâlâ.

Oysa insanlığın mevsimlerinde sıra sık sık şaşıyor.

İlkbahardan doğrudan kışa geçenlerin sayısı günden güne artarken, bütün mevsimleri yaza çevirmek isteyenlerin taşkın hevesleriyle de çok daha sık karşılaşır olduk.

Kendimize sorduğumuz sorulardan insanlığa dair bir hava tahmini yapmak neredeyse imkansız hale geldi. Her yazın

içinde biraz kış var, her baharda biraz güz...

Neden hayatımızın ayarları böylesine bozuldu peki?

Uzmanlar mevsimlerin kafasını karıştıranın aslında insanlar olduğunu söylüyor.

Dünya gezegeninin atmosferi, ihtiraslarımızın havaya yaydığı kire karşı kendini savunamaz hale gelmiş. Her şeyin dengesini bozan bizmişiz meğer!

Bilmez miyiz! Biliyoruz da söylemeye varmıyor dilimiz! Suç sabit ama suçlunun aynaya bakmaya hiç niyeti yok!

Az zahmetle çok kazanmayı insan bilincinin kodlarına zerke-
den yeni dünya, hayatın ters giden işleriyle ilgilenmekte ne-
dense hiç istekli değil.

Bilim bozulmanın fiziksel nedenlerini arayıp duruyor. Zararlı gazlar, zehirli atıklar, yanlış sanayileşme falan...

Hiçbiri hayatın kendi doğallığı içinde ürettiği şeyler değil bun-
ların, hepsi insanın kendi doyumsuz açlığından ürettiği prob-
lemler...

Karnı tokken de saldırganlığını sürdürebilen tek canlı insan!
Doymayı bilmeyen sadece o! Yetinmeyen, kabullenmeyen,
haddini aşan sadece o!

Çok geç olmadan, hayatın içinde bozulmaya yüz tutan her şey
için dönüp insanlığımıza dikkatle bakmamız gerek!

Saklanmayı bırakıp yüzümüzü gerçeğe dönmemiz gerek!

ÜZÜM BUĞUSU

Şehirlerin, kargaşanın, sonsuz yabancılaşmanın uzağında; küçük tepelerde ve göz alabildiğine uzanan sarı sessiz düzlüklerde, asma çubuklarından sarkan salkım salkım bal peteklerinde saklıdır hayat!

Işıkla kristalleşen o tatlı kürelerde, hayatın envai çeşit rengi, kokusu, tadı birikir durur kendiliğinden.

Rüzgarla eğilen kimsesiz ağaçlar, kendi ritminde iki yana sallanan kuru otlar, kendisiyle söyleşen vakur kayalıklar, hep aynı fısıltının dalgaları olarak yayılırlar dünyanın ulu gövdesine.

Dünya neresidir, zaman nedir, nasıldır yankılanıp durmak bir ağaç kovuğuna sığın uzay boşluğunda?

Bütün bu hırçın sorular, bütün bu çarpıntılı meraklar, bir gölün kıpırtısız suları kadar uysallaşır ve durulaşır orada.

Avuçlarınız gerçeği istersek o gölün kırılğan aynasından doya doya.

Tahta çitler, küçük derecikler, tarla arkları, bilinen en büyük bulmacanın soruları gibi karelere böler tabiatın yakut tenini.

O tende konaklayan bütün canlılar, sadece bulundukları yere yakışmakla kalmaz, kendi fani serüvenlerini de fazlasıyla güzelleştirir.

Çürümeler bile planca hoyratlıklarına rağmen yeniden ve daha gür boy atmak içindir çünkü orada.

Zaman, yenileyen bir eskimenin sihirli formülüyle dolaştırır, küçük tepeliklerin ve alabildiğine uzanan sarı sessiz düzlüklerin sırma saçlarında parmaklarını.

Gizemli sesler, kartal uçuşlu âvâzeler, önce yükselip griliklerden maviliklere doğru, sonra ağlayan bulutlar gibi yeniden dökülür ve ıslatırlar ıssız genişliklerini yer kabuğunun.

Öyle ki bu sükunet hali, varlığın bildiği en derin ve en melodik söylev olarak çınlar ve çağıldar kulaklarımızda.

Her gün, hiç aksatmadan, küçük tepelere ve alabildiğine uzayan sarı sessiz düzlüklere serpiştirilmiş inci tanelerini tek tek aydınlatıyor güneş.

Hayatın envai çeşit rengi, kokusu, tadı birikiyor ışıkla kristalleşen o lezzet kürelerinde.

Üzüm buğusu sarıyor kadife örtüsüyle her şeyi ve paklanıyor hayat, dinginleşiyor zaman ve sakinleşiyor ucunu keskinleştirdiğimiz bütün sorular.

Üzümlerin buğulandığı o yer, varlığın en berrak ırmağının doğduğu yerdir.

Üzümlerin buğulandığı o yer, hayatın kendisini sakladığı yerdir.

Orada küçük bir kır böceği için nasıl bitimsizdir dünya ve ne kadar uzun bir seyr-ü seferdir hayat!

Şehirlerin, kargaşanın, sonsuz yabancılaşmanın uzağında; küçük tepelerde ve göz alabildiğine uzanan sarı sessiz düzlüklerde içimizi genişletecek patikalar var.

Ve küçük bir kır gezmesinde uzadıkça uzuyor, adeta sonsuzlaşıyor zaman!

ESKİ ZAMANLARDI

Eski zamanlardı. Çocuktuk ufacıktık, şairin dediği gibi...

Telleri eğip бүker, daha ince tellerle birbirine bağlayarak oyuncak arabalar yapardık. Telden tekerlekleri ve o tekerlek-lere tutturularak el hizasına kadar uzatılmış direksiyonları olurdu telden arabaların.

Canınızın istediği her yere gidebilirdiniz onlarla.

Yere eğilmeden hem yürüyebilir, hem kumanda edebilirdiniz telden arabanıza. İsterseniz zevkinize göre koltuklar, vites kolları, dikiz aynaları, farlar ve bir plaka da ekleyebilirdiniz gövdesine.

Eski zamanlardı. Çocuktuk ufacıktık, şairin dediği gibi...

Kibrit kutularını birbirine ekleyip trenler yapardık. Kibrit çöp-lerini yan yana sıralayarak dünyanın öbür ucuna kadar giden raylar döşerdik halıların üstüne.

Parmak uçlarımızla idare edilen ve gönlümüzün istediği her istasyonda duran bu trenler hiç gurbete gitmezdi. Geride bırakmaz, ayrılmaz, sevdiğimiz hiçbir yerden uzaklaşmazdı.

Yürek burkuntusu bırakmayan yolculuklara çıkar, eğlenirdik kıyasıya o trenlerde.

Eski zamanlardı. Çocuktuk ufacıktık, şairin dediği gibi...

Anneler pala bebekler dikerdi kızlarına parça kumaşlardan. İçlerine pamuk doldurulur, kıyıları özenle dikilirdi.

Belli ki yumuşacık bir şey oluyordu onlarla oynamak. Yere düşse kırılmaz, havaya atılsa ağlamaz arkadaşlardı onlar.

Yaslanıp üstlerinde uyumaya kalksan, yaygarayı basmazlardı.

İki tahtayı birbirine çatar kılıç yapardı oğlanlar, hayali bir atın üstünde kıtadan kıtaya sefere çıkar, zaferlerle dönüp gelirlerdi.

Eski zamanlardı. Çocuktuk ufacıktık, şairin dediği gibi...

Gazoz kapaklarında yemek pişirirdi kız çocukları. Otları cam parçalarıyla doğrar, üstüne biraz kum, biraz kiremit tozu ekler, doldururlardı gazoz kapaklarına tencere niyetine. Sonra yine gazoz kapaklarından tabaklarla servise sunarlardı.

Aslında kırk yılda bir gazoz içerdi kendileri. Sokaklardan, arsalardan, dükkan önlerinden, gazoz kasalarından toplanırdı kapakların hepsi.

Kendi keyiflerinden daha büyük bir eğlence, evciliklerinden daha büyük bir hayat yoktu onlar için.

Eski zamanlardı. Çocuktuk ufacıktık, şairin dediği gibi...

Ağaçlarla gölgelen bütün bahçeler, ot sarmış boş arsalar bizimdi. Sokak aralarında iki irice taş, bir plastik top yeterdi hayatımızın bütün minyatür kalelerine.

Sanki beton icat edilmemişti daha, sanki trafik zincirlerini koparıp işgal etmemişti daha şehirleri en ücra kıyı köşelerine kadar.

Eski zamanlardı, tadından yenmeyecek kadar güzeldi her şey!

Ve hayat, hiç bitmeyeceğini sandığımız bir çift kelimeydi: Arkası yarın!

ESKİ OYUNLAR, YENİ OYUNSUZLUKLAR

Geçip gitmiş olsa da zaman; gitmiyor kalbimizden o güzel çocukluk yıllarından geriye kalan.

Kim çocukluğum silinip gitti hafızamdan diyorsa, bu kendisinin bile inanmadığı bir kuyruklu yalan!

Unuttuk mu, çocuktuk ve her şeyin çılgın, oyuna gelir bir tarafı vardı o zaman!

Kağıt parçalarını kat kat katlar, kağıttan uçaklar, kayıklar, kuşlar, patlangaçlar yapardık. O kağıttan uçakları atar, havada kuşlar gibi süzülüp gitmelerini izlerdik. Su birikintilerinde yüzdürürdük boy boy kayıkları, sudaki aksimizden gökyüzüne bakardık.

Kuşlarımızı gökyüzünün kuşlarına ekler, sevinir, coşardık. Tavana asardık kağıttan fenerleri, sarkıttırdık yanlarından kedi merdivenlerini.

Patlangaçların küçük patlamalarından eğlenceli sıçramalar çıkarır, yaz sıcaklarını kağıt yelpazelerle karşılardık. Birkaç parça kağıttan, bir dünya çıkarırdık, bir sürü tadına doyumaz oyun...

Ağaçları kuşatırdı sallandı mı bulutlara değen salıncaklarımız bizim. Fır dönerdi etrafımızda renk renk düşsel fırıldaklar...

Çemberler çevrilirdi hızla, yüzleri asfalt görmemiş şefkatli sokaklarda. Çelik ve çomak, sanki neşe ve heyecandan ibaret bir şenliğin araç ve gereciydi.

Saklambaçlarda hiçbir yere saklanmazdık. En orta yerde, en görünür halimizle durur, bulunmayı beklerdik. Belki de bir daha hiç olmayacağımız kadar orada ve kendimizdeydik.

Kaçmazdık aslında hiç kimseden kovalamacalarda. Neyimiz vardı ki zaten, kaçacak, kaçıracak, sakınacak başkalarından, keyfimizden başka.

Evet kanardı dizlerimiz boğuşmalarda; ama söyleyin yara mı dayanır çocuğun, çocukluğun hamuruna! Kimin aklı erer ki, çocukluğun o herkesin bildiği ve aslında hiç kimsenin tam olarak bilemediği sırrına!

Güzel günlerdi ve geçti. Çocukluğun içimizdeki yankısı hiç ke-silmese de dünya değişti. Dünya değişti ve her şey başkalaştı.

Şimdi yeni zamanlarda, anlayamadığımız, bilemediğimiz, adını koyamadığımız bir oyunsuzluğu oynuyor çocuklar. Parmaklarını tuşlarla kelepçeliyor, gözlerini ekranlarla kilitliyorlar.

Belli ki büyürken farkında olmadan bir kıyıda unuttuk çocukluğumuzu ve çocuklarımızın çocukluğunu... Neye yaradığı bilinmez meşguliyetler ve hiç bitmeyen mecburiyetlerimizle yaşantımızın dışında bıraktık onları.

Başkalarınca tasarlanmış, tarifi yapılmış, içine kılavuzu konmuş paket eğlencelerin ellerine teslim ettik.

Hiç yarası olmayan dizleriyle, hiç hayal kurmayan hayatlarıyla her biri sanki birer sessiz gölgeymiş gibi dolaşıyorlar bugün aramızda.

Büyüyorlar, büyüyecekler ardı ardına... Ve onlara masumiyetlerinin en saf, en berrak zamanlarında reva gördüğümüz bu oyunsuzluk, herkesi saran bir hayatsızlık olarak çıkacak bir gün karşımıza!

NEYE DOKUNSAM DENİZ

Gözlerimi açıp, kendimi bir deniz kabuğu gibi sessizce dalgaları dinlerken bulduğum o sahilin dünyanın neresinde olduğunu artık hatırlayamıyorum.

Ama dalgaların sesini hatırlıyorum. Ve bu sesler, kafamın içinde dalgaların kıyısına vurduğu bir sahil gibi uzanıp gidiyor zaman zaman.

Bu ne zaman olsa, hemen kafamın içindeki o sahilin sıcak kumlarına uzanıyor, denizi dinliyorum.

Bu deniz, bildiğim herhangi bir deniz değil... Bu deniz, bildiğim bütün denizlerin bir toplamı adeta... Kıyılara vuran bütün uzak denizlerin bir toplamı...

Biliyorum, herkesin tıpkı benimkiler gibi, dalgaları durmadan kıyılarına vuran böyle deniz mavisi hayalleri var.

Deniz, uzağında kaldıkça daha da deniz oluyor, göz alabildiğini kaplıyor sanki o hayallerin her yerini.

Biliyorum, denizlerin en derini denizsizliğin denizi...

Şimdi ben pencereden bakıyorum, karşımda denizsizlikten bir deniz... Duvara bakıyorum, kıyısızlığa vuran beyaz köpüklü dalgalar... Seslere dikkat kesiliyorum, bütün sesler bir deniz senfonisi kadar sessiz...

Bana öyle geliyor ki, nerede değilse, aslında en çok orada deniz!

Ben ne zaman gözlerimi tavana diksem mesela, gökyüzüm uçsuz bucaksız bir deniz... Hangi gece uzansam yatağıma, uykularım sere serpe deniz...

Nerede okunmuş bir kitap görsem, sayfa sayfa hep deniz...
Hangi tarafa yürüsem, bütün yollar göz alabildiğine deniz...

Yağmuru nerede biriktirsem, mesela avuçlarımda, orası ağzına kadar deniz... Hangi hançer sapsansa tenime, kanayan bir deniz...

Nereye doğru uzatsam elimi, orası üşüyen bir deniz... Hayat ne zaman işlese içime, canıma dokunan deniz... Neye dokunsam ürpererek, soğuk ölü bir deniz...

Neye dokunsam deniz... Ve bana ne dokunsa, aslında dokunan hep deniz...

Denizin tuzu olmasa, hayatın tadı da olmayacak gibi geliyor bana.

Hangi güzellikle başlasam söze, yanına ya bir yağmur, ya bir deniz eklemem gerekiyor. Bilirsiniz, yağmur da bir denizdir nihayetinde.

Yağmur yağıyor diyoruz ya, bir deniz dökülüyor aslında bulutlardan hayatımızın avuçlarına...

Denizle dolduruyor yağmur, toprağın göğsünde açtığımız bütün gedikleri...

Yağmur bitiyor nihayet ve sonra gökyüzü, uzun uzun yansıyarak daha bir mavileşiyor, denizin sırrı dökülmez aynasında.

Her deniz bir ayna, masmavi bir haritası kalbimizin...

Hepimiz, içimizin o mavi tarafıyla, bir deniz kabuğunun içinde yaşayıp gitmiyor muyuz aslında?

VİRANE

Kurşuni bir sis bulutunun ortasında, yakınlaştıkça uzaklaşan bir virane var. Duvarlarının yıkık yerlerinden çerçöple karılan harç tozları dökülmüş.

Sıva çatlaklarında sanki geçmişin gelgitinden sağ kurtulan neşeli kahkahalar çınlıyor.

Hava soğuk... Yerlerde toprağa bulanarak mevsimini yitiren çürümüş ayva yapraklarına rastlanıyor.

Boyası epeyce aşınmış merdiven trabzanlarına küçük tarihlerin parmak izleriyle silik notlar düşülmüş. Çatının açık yerlerinden aşağılara sarkan gümüş rengi soğuk ışık huzmeleri bu notları aydınlatıyor.

Tavandan sarkan avize, ara sıra uğrayan ayaz yeline kapılarak sallanmasını sürdürüyor. Tahta kalaslardaki çivi delikleri bitmek tükenmek bilmeyen paslı kanamalar geçiriyor.

Baktığımız her yönde, duvarda izini bırakıp hayattan çekilen birkaç tahta çerçeve iziyle karşılaşırız. Elimizi hayatın tozlu hafızasına uzatmaya cesaretimiz olsa, sararmış birkaç resim parçasına da rastlayabiliriz aslında kıyıda köşede.

Çünkü böylesi viraneler, her şeyin bir parçasını gizli tutuyor mutlaka kuytularında. Ne tam hatırlanabilsinler, ne tam unutulabilsinler diye...

Bir viraneye ne kadar derinden bakarsak bakalım; gözümüze çarpan her şeyle aramıza, eskimenin küf kokulu örtüsünden türeyen mesafeler giriyor mutlaka.

Ya da virane, rutubetin zorba dokunuşlarıyla çözülen çaput parçalarından, dayama yastıkları ve ot minderlerin etrafa yaydığı saman sarısından dokunmuş bir şala bürünerek gizliyor sırlarını bizden.

Bütünlüğünü kaybetmiş, anlamsızlaşmış cam parçacıklarından, gazete kırpıntılarından, eski okul defterlerinden de bir şey çıkmıyor.

Bükülüp atılmış tel yumaklarından, yamulmuş alüminyum tavallardan, kızılı çıkmış bakır sahanlardan, şişe tıplarından, mum eriyiklerinden, yağ lekelerinden öğrenebildiğimiz tek şey var, her şeyin durmadan acıklı bir şekilde eskidiği...

Virane orada, bütün sırlarıyla birlikte eskiyor; ne kadar bize ait bir sızıysa, bir o kadar bizden uzaklaşan bir sızı olarak...

Bunlar, görmekten kaçamadığımız ve aynı zamanda görmekte zorlandığımız ayrıntıları, bir köşede çılgınca birikmekte olan hayatlarımızın...

Kurşuni bir sis bulutunun arasından, içimize açılan derin pencerelerden ve nabız atışlarımızdaki beklenmeyen ritim değişikliklerinden ayrı ayrı sızarak avuçlarımızı dolduruyor geçen zaman...

Gerçekle hayalin kol kola girdiği bu sarsıcı hatıra fotoğrafı, dişlerimizin arasına sıkıştırılmış metal bir künye gibi üşütüyor içimizi.

Her şeyin bir parçasını kendisiyle birlikte çürüten viraneye bakıp duruyoruz. Zaman akıp duruyor ve biz zamanın kıvamı kaçmış dehlizlerine akıp duruyoruz.

Hepimiz içimizde sızlayan viranelerle yaşayıp gidiyoruz.

Kıpırtısız suyun üstünde bir sandal var. Bir adam oltasını atmış sessizliği dinliyor. Geçmiş zamanın ilmiklerini tek tek çözererek hayatın sırrına ulaşmaya çalışıyor sanki.

Aslında balık avlamaktan çok, bu dingin suların ortasındaki derin sessizliği içine çekmeyi seviyor.

Hareketleri, mesafeleri ve sesleri silen bu benzersiz iklimin içinde kaybolmayı seviyor.

Hiçbir şey duymadan, hiçbir şeye katılmadan, hiçbir soruya cevap vermeden, suya usulca dokunan hafif bir esinti gibi olmayı seviyor.

Kendini bulabildiği bu yerde kaybolup gitmeyi seviyor.

Yine o sırada kıpırtısız suyun altında gümüş rengi küçük bir balık, usul usul oltanın ucundaki solucana doğru yaklaşıyor. Öyle aç ki, gözü solucandan başka bir şey görmüyor.

Birazdan yanına varacak solucanın. Ağzını iştahla açıp solucana saldıracak. Sonrası malûm...

Oltanın kancası boğazını yırtarak batacak tenine. Kendini oltadan kurtarmayı umarak çırpınacak çırpınacak çırpınacak...

Onun bu çırpınışları misinayı boydan boya kateden bir titreşime dönüşecek. Adam bu titreşimi farkederek oltayı çekecek ve balık olanca çaresizliğiyle suyun üstünde görünecek.

Yiyecek bir şeyler bulmak için çıktığı yolculuk, hayatını tüketen bir sona iliklenecek.

Bir oltanın iki ucunda, birbirine benzemeyen iki ayrı hikaye aynı anda yaşanıyor.

Kıpırtısız suyun üstünde bir adam hayatın dingin sözcükleriyle kendi resmini yaparken, suyun altında gümüş rengi küçük bir balık bir oltanın ucunda can çekişiyor.

Onların hikayelerini birleştiren bir tek ân var. O 'ân'ın içinde bir olta iki ucundaki iki ayrı hikayeyi birbirine bağlıyor.

Yerinden kopmuş bir döşeme parçasının ya da dibinde telve birikmiş bir kahve fincanının yaptığı, yapabileceği gibi...

İkiye katlanmış eski bir gazete parçasının ya da hayatın tenine yayılmış milyonlarca başka dokunulabilir nesnenin yaptığı gibi...

İnsanı insana, hayatları hayatlara, hikayeleri hikayelere, ayrıntıları ayrıntılara görünmez ipliklerle bağlayan ne çok şey var.

Sonuçları, ipek böceğinin kozasını örmesi gibi büyük bir itina ile öğren ne çok sebep var.

Bir şey oluyor ve biz o şey öylesine oldu sanıyoruz; oysa o şeyin olması için küçük küçük birçok başka şey oluyor.

Sebepler sonuçları çağırıyor, sonuçlar başka sonuçların sebepleri oluyor. Hayatın içindeki her şey görünmez iplerle birbirine bağlanıyor.

Dikkat edin, ucuna ürkekçe iliştığınız şu kanepa, çalan kapı zili, dışarıdan gelen tatlı esinti ya da çok uzaklarda sizinle hiç ilgisi yokmuş gibi görünen herhangi bir şey, belki de size her şeyi değiştirecek bir sürpriz hazırlıyor.

TAKILIP KALDIĞIMIZ ŞEYLER

Herkesin takılıp kaldığı bir şeyler var hayatta. Ötesine geçemediği... Gerisinde bırakamadığı...

Çağrışımı bütün kelimeleri saran bir tek kelime... Anlamı bütün cümleleri gölgeleyen bir tek ifade...

Kitapların arasında bir kitap, sözlerin arasında bir söz, anlamlar arasında solgunlaşmayı hiç bilmeyen bir anlam... Bir şiirin kendi imgelerini de aşıp giden bütünlüğü...

Uzak zamanlardan bir iz, bir renk, bir koku... Bir şarkının kırıla kırıla içinizi dolduran tınısı... Seslerin içinden kendisine başkalıklar çıkaran bir ses...

Herkesin takılıp kaldığı bir şeyler var hayatta.

Bir şehrin başka hiç kimseyle konuşmayan bir köşesi... Görmüş geçirmiş bir servi, sır saklamayı bilen bir söğüt ya da gökyüzünü adeta tek başına dolduran koca bir çınar...

Bulutların bin bir türlü halleri, geceyi irkilten yıldırımlar... Karanlığın içinde adeta birer yıldız gibi parlayıp sönen ışıkları evlerin...

İnsanlar bir de... Ve onların birbirine dokunan, bazen teğet geçen, bazen bir şeyin bir ucunu bir başka şeyin diğer ucuna bağlayan sonu gelmez hikâyeleri...

Herkesin takılıp kaldığı bir şeyler var hayatta.

Bir bahar gününün yumuşak dokusu, bir güz alacakaranlığının tarifi kabil olmayan kırılmalı...

Elişlerinden gülümseyen bir motif, bir tanıdık nakış... Duvara pencere olmuş bir tablo, ince, kıvrak bir fırçanın renklerle vals...

Zarif parmaklarını üstümüzde gezdiren pastel anılar... Kancasını hafızamızdan çıkartmayan konuşkan fotoğraflar...

Masanın üstünde gelecek yılları hep aynı içtenlikle bekleyen süs kaktüsleri... Mavi genişliğin içinde tatlı tatlı oynayan uçurtmalar...

Herkesin takılıp kaldığı bir şeyler var hayatta.

Duvarlara saflığın rengini veren badana kokusu... İtinayla dürlüp dolaba kaldırılan sakız gibi ağaran çamaşırlar...

Oyanın, dantelin, renkleri ahenkleriyle birlikte bağrında saklayan kanaviçelerin sandıklarda saklı güzelliği... Vakti geçmiş hayallerin evin her yanına sinen gölgeleri

Yemeğin içinde gizlenen özel bir lezzet... Yağda kızaran biberin, yemeğin harcına karışan karabiberin, kimyonun kokusu...

Bereketli sofraların, şükürlü sohbetlerin, bir acı kahveyle ömrü uzayan sıcak muhabbetlerin eskidikçe büyüyen hatırası...

Herkesin takılıp kaldığı bir şeyler var hayatta.

Zamanın ırmağı olanca gürlüğü ile akıp doldururken yatağını. Ve önüne katıp götürürken bize dair, hayatımıza dair pek çok başka şeyi...

KALP KADERDİR

Kalp kaderdir!

Bunu anla, her köşesine dağıt ruhunun.

Bunu al, bütün sözlerinin önüne ekle, sonuna ekle. Bunu düzelt parmaklarınla, koy usulca defterlerinin arasına, kurumasını bekle.

Bunu çıkar sonra, ufala avuçlarında, savur çılgınca bütün güneşli havalara. Bunu söyle, bunu bağır, karşına dikilen bütün kuruntulu dağlara.

Bunu yaşa, sindir içine, hayatın uçsuz bucaksız yüzölçümüne, duyguların göze görünmeyen bütün gözeneklerine.

Bunu savun, bunu koru, hiçliği koy bütün çoklukların önüne. Bunu koru, bunu gözet, bırak ki koşsun güvenle, içinin sonsuz kırlarında.

Bunu tekrarla, bunu yinele, yay insanın zamanda yankılanan bütün dalga boylarına.

Kalp kaderdir!

Senin dışındaki hiçbir canlının aklına yatmasa da...

Seni ıslatan yağmur, başka hiç kimseyi ıslatmasa da... Dünyanın ırmakları başka mecralara doğru aksa da...

Rakamlar rakamlara körleşse, denklemler denklemlere çarparsa da... Hesaplar kitaplara ters düşse, yalanlar gerçeklerden kaçsa da...

Az bilenler söylenen her parlak yalana kansa da... Çok bilenler her şeyi bildiğinden ibaret sansa da...

Kanaat zabıtası baharları suç mahalli saysa da... Kırlangıç sürüleri akşam alacalarının büyüünden caysa da...

Kara kibir karanlığını her köşeye yaysa da... Hikmet sönen bir yıldız gibi gökyüzünden kaysa da...

Gamsızlığın paslı maymuncuğu bütün kilitlere uysa da...

Kalp kaderdir!

Bunu anla, her köşesine dağıt ruhunun. Bunu büyüt, nadide bir çiçeği dünyaya bağışlar gibi... Bunu uyut, bir bebeği usulca uyutur gibi...

Bunu sev, yaprağın sonbaharı sevdiği gibi... Bunu çoğalt, yazının anlamı harf harf, hece hece büyüttüğü gibi...

Bunu taşı, günlerin mevsimleri omuzlarında taşıdığı gibi... Bunu süsle, varlığınla dünyayı süslediğin gibi...

Bunu hatırla, unutmanın kendisini unutmuş gibi...

Bunu fısılda, bunu haykır, bunu söyle, bildiğin bir sırrı açıklar gibi...

Kalp kaderdir.

Kalp kaderdir.

BİRDENBİRE

Bir an gelir, bir şey olur, öylece dünyanın ortasında kalıverirsiniz.

Sendeleyen kelimelerinizi varlığınızdaki uzak yerlere itelerken, sizi kendine doğru çeken en acımasız kelimeye yakalınırsınız birden!

Kafanızı dünyanın iki yakasını bir araya getirmeye yorup dururken, asıl kopup gidenin kendi hayatınız olduğu gerçeğine çarparsınız birden!

Hayatın rengi kaçmış çamaşırlarını günlerin cılız iplerine asarken, asıl rengini kaybedenin kendiniz olduğunu ürperek farkedersiniz birden!

Kendinizle yüzleşmekten köşe bucak kaçarken, en katı gerçeğin kucağına doğru gittiğinizi görürsünüz birden!

Kalbinizi titreştiren bütün hassasiyetlere arkanızı dönerken, kafanızın bütün konforunu yerle bir edecek o ani sarsıntıyla karşılaşırsınız birden!

Yalanların yılanlar gibi çevrenizi sarmasına göz yumarken, hiçbir yanışın sonsuza dek gizlenemeyeceğini öğrenirsiniz birden!

Gölgenizle varlığınıza aleyhine bitmek bilmez pazarlıklar ederken, ışığın gölgelere hiç aldırmadan yer değiştirdiğine şahit olursunuz birden!

Geleceğinizi içinde sıcaklık olmayan bir kutup ikliminde arayıp dururken, geçmişinizin nasıl dondurucu bir ayazın kurbanı olduğunu hatırlarsınız birden!

Varlığınızın bencil örtüsüyle hiç acımadan başka hayatların üstlerini örterken, kendi doymak bilmez ihtiraslarınızın tozları altında kalırsınız birden!

Hayat ağacının dallarına gafletin kirli çaputlarını bağlarken, umudun ayaklarına bukağılar taktığınızı anlarsınız birden!

Güvensiz nefeslerle hiç durmadan vehmin kötü ihtimallerini körüklerken, kendi şehrinizin ışıklarını söndürdüğünüzü görürsünüz birden!

Duyguların ürkek adımlarına çelmelertakarken, kendi hayallerinizi yüzüstü düşürdüğünüz gerçeğine toslarsınız birden!

En gürültücü kalabalıklara sonuna kadar kucak açarken, kendi sükûnetinizi pazara çıkarmış olduğunuzun ayırına varırsınız birden!

Size gülümseyen yüzlere en asık pozlarınızı takınırken, kendi ıssızlığınızın çöllerinde yapayalnız kalırsınız birden!

Sözlerinizi kibrin boy boy aldatıcı kalıplarına dökerken, sizi dinleyecek yegâne can kulağından da mahrum olursunuz birden!

Yanınızdaki her şeyi değersiz görerek hayatınızdan söküp atarken, kendinden parçalar koparan kendi canavarlığınızla yüzleşirsiniz birden!

Kalbinizin kapılarını muhabbetin bütün ihtimallerine tek tek kapatırken, bir an gelir, kendi kazdığınız kör kuyuya düşersiniz birden!

SERİN NEFES

Serin bir öğle sonrasının sessiz ağırlığını hissettim tenimde biraz önce.

İki küçük çan hafif bir esinti yakalayıp birbirlerine çarptılar. Bir ağacın dallarına asılıp sallanmaya başladı üç çocuk.

Şu çatının ucundan uçtu, diğer çatının ucuna kondu karalı beyazlı bir güvercin. Diliyle yalayarak tüylerini uzun uzun temizledi bir tekir kedi.

Hafifçe kasketini geriye itti terli bir köylü. Ağzına kereste sürlen bir bıçkı makinesi o dayanılmaz sesi çıkarıp sustu.

Dondurmasını yaladı oburca bir kız. Geriye doğru ilerlemelerini istedi yolculardan öfkeli bir şoför.

Kurumuş bir mısır koçanı düştü ağzına kadar dolu çöp kovasından yere. Bir çocuk gelip ayağının ucuyla itti yeniden kovaya doğru onu.

Camı silerken düşme tehlikesi atlattı bir kadın. İçi ürperdi aklına gelen türlü türlü ihtimallerden.

Bisikletinin zilini çala çala sokağı boydan boya geçti bir delikanlı. Okul duvarını aşip caddeye düştü bir basket topu.

Bir simit parçası koparılıp atıldı denizin yüzüne martılar ıstahla yesin diye. Bir vapur yanaştı yavaşça iskeleye.

Bir elektrik süpürgesinin çalışmasına son verildi, kulakları sağır eden gürültüsüyle birlikte. Bir kamyon havalı bir klakson çaldı geçerken.

Acı bir nefes çekildi havadan. Bir şifa temennisi duyuldu hastane koridorunda, bir niyaz, kederli bir ziyaretçinin sesinden.

Gazete yayılıp, üstüne domates ve peynir kondu bir mola yerinde. Ayrı yazılacak bir "da" birleşik yazıldı, farkında olunmadan.

Bir çekiç bir çiviye tahtaya gömdü bir vuruşta.

Tek celsede boşandı geçinemeyen herhangi bir çift. Ölüm hissi geçti orta yaşlı bir adamın içinden, durup dururken.

Meşgul çaldı aranan bir telefon. Beklenen bir mektubu bıraktı posta kutusuna postacı. Bulunamadı şıklar arasında bir sorunun doğru cevabı.

Kendi kendine tısladı bir musluk. Dalından kopup, adeta hışımla yere düştü fazla olgunlaşmış sarı bir ayva.

Kendini tanıyamadı aynaya bakan bir yüz.

Hayatın serin nefesi dokundu bir an omzuma.

Aynı anda, birbiriyle hiç ilgisi yokmuş gibi görünen ne çok şeyin yaşandığını düşündüm dünyada.

Ve ne çok şeyin göremediğimiz, bilemediğimiz bir derinlikte nasıl usul usul birbirine dokunduğunu...

YANLIŞLAR DEFTERİ

Bir defterim var, her sayfasına yaptığım bir yanlışı yazıyorum.

Ne zaman hayatın zorlu dolambacına kendimi kaptırsam, çıkarıp hepsine tek tek bakıyorum o yanlışıların.

Hiçbirini garipsemiyorum. Hiçbirini ötelemiyorum.

Biliyorum ki yanlışılarım olmasa, doğrularım da olmazdı. Bunun için onları gözümün önünden ayırmıyorum.

Doğruları görünür hale getiren yanlışılardır çünkü. Yanlışılarını unutanlar, doğrularını da yitirirler bir zaman sonra.

Bu yüzden yanlışılarımız da, en az doğrularımız kadar önemli bir parçasıdır hayatımızın ve elbette insanlığımızın.

Yanlış yapma korkusuyla kendini yaşamaktan alıkoyanlar, doğrularını da yanlışılarıyla birlikte tedavülden kaldırmış oluyor çoğu zaman.

Asıl yanlış işte bu!

Aramızda kusursuzluk iksirini içmiş hiç kimse olmadığına göre, birbirimizden çekinmemiz için de bir sebep yok.

Hepimiz kusurlu fanileriz. Yanlışılarımızla büyüyor, olgunlaşıyoruz. Yanlışılarımızdan dönerek doğruyu buluyoruz.

Öğrenmenin ve ruhlarımızı hayatın ulu tepelerinden aşırmanın, başka hiç bir yolu yok bizim için.

Yaşiyor ve yanılıyor. Yanılıyor ve anlıyoruz.

Bütün yanılmalarımız, hayatın girintili çıkıntılı haritasında yerimizi bilebilmemiz, yolumuzu bulabilmemiz için...

Bütün hatalarımız, bizi belirsiz bir geleceğin kapısında kavi tutacak tecrübeleri biriktirebilmemiz için.

Bütün tökezlemelerimiz, bu uzun ince yolda başı dik yürümeyi, ilerlemeyi, mesafe almayı öğrenebilmemiz için...

Yanılmanın da sonu yok bizler için, sonra yeniden doğrulmanın da... Günahın da sonu yok, günahlardan pişmanlığın da...

Bitmeyen bir imtihan bu bizim için, sonu olmayan bir macera, her anı ibretlerle dolu...

İşte bunun için bir defter tutuyorum, her sayfasına yanlışlarımdan bir yanlış yazıyorum.

Ne zaman halimi unutup gafletin derin uykusuna dalacak olsam, defterimi çıkarıp tek tek yanlışlarıma bakıyorum.

Ve içimden şöyle bir tekerleme geçiriyorum:

Hamız olmak için... Boşuz dolmak için... Çiğiz pişmek için...

YOLLAR VE YOLCULUKLAR

Her gün binlerce taşıt, kara asfaltların üzerinden kayarak bir karınca sürüsü devinimiyle oradan oraya akıp gidiyor.

Bu yorucu koşunun, herkes için farklı anlamları, herkesin zihnine düşürdüğü ayrı ayrı sorular var.

Akıp gidenin yol mu, taşıtlar mı, yoksa o taşıtların içindeki insanlar mı olduğu sorusu mesela, benim zihnimin bir köşesinden uzun zamandır huysuzlanıp duruyor.

Yollar, bulunduğumuz yerden ötelere, şimdiden sonraya doğru uzanıyor. Bu zamandan başka zamanlara, bu hikayeden başka hikayelere doğru akıp gidiyor.

Hem başka yerlere, başka zamanlara, başka hikayelere köprüler kuruyor, hem bizzat kendi akıp gidişleriyle başka bir yer, başka bir zaman, başka bir hikaye oluyor yollar.

Her ne kadar dikkatsiz gözlere, bulundukları yere sıkı sıkıya bağlı, sabit ve durağan görünseler de, aslında her biri yolculuk denen o zengin akıntıya yataklık ediyor.

Ve insana dair bütün sabitleşmeler de kırılıyor, yok oluyor ve yeniden birbirine bağlanıyor, kıvrıla uzaya yeryüzünün dört bir tarafına uzanan yollar sayesinde.

Bütün bunların farkına varınca “Acaba hangisinin daha zengin bir hafızası var?” diye bir başka soru geliyor ister istemez insanın aklına.

Yolların mı? Yoksa bütün o uğradığı, içinden geçtiği ve birbirine bağladığı şehirlerin, kasabaların, köylerin mi?

Acaba hangisinin içinde daha fazla şey biriktiren bir hafızası var?

Yolların mı? Yoksa içinden geçip gittiğimiz gün doğumlarının, gurup vakitlerinin, güneşli öğlelerin, karanlık gecelerin mi?

Hangisinin hafızasında anlatacak daha çok hikayesi var acaba?

Yolların mı? Yoksa geride bıraktığı ulu dağların, coşkulu ırmakların, yalnız ağaçların, sararan ekin tarlalarının ya da bütün o sessiz, yıkık dökük binaların mı?

Yolların mı kimselere açmadığı daha çok sırrı var acaba? Yoksa karanlığın içinde yanıp sönen ışıkların, uzak köpek havlamalarının, camlara vuran yağmurun, karın, dolunun, her şeyi dört bir tarafa savuran rüzgarın mı?

Tıpkı yollar gibi insanın merak ettiği şeylerin de sonu yok sanki. Bir yönüyle, soruların peşine düşüp gitmek değil mi zaten yola çıkmak? Bir soruyu cevabına taşımak değil mi?

Her yolun başında umutla doluyuz. Belki bütün düşümleri çözecek bir cevabın peşindeyiz. Belki bütün dertleri bitirecek bir dermanın... Ya da belki bütün yaraları iyileştirecek şifalı bir dokunuşun...

Her yolun sonu için de korkularımız var. Belki her şeyi düşümleyecek bir çaresizlik... Belki yüreğimizi kanatacak bir ayrılık... Ya da belki kavuşması olmayan uzun uzadıya bir gurbet...

Ne çok soru var dünyada, ne çok merak, ne çok gidilecek yol!

Yeryüzünün bir ucundan bir başka ucuna... Hayatın bir ucundan bir başka ucuna...

DÜNYA KİMSESİZ KALIR

İnsanız, akla sığmayacak sırların içinde yaşıyoruz.

Bütün ölümlülerin yarı ölümler olarak uyudukları yerde... Bütün sabahların yeni dirilişler gibi doğduğu yerde...

Bütün fısıltıların büyüye çoğala seslere vardığı yerde... Bütün yalnızlıkların ürkererek varlığın hassas tenine dokunduğu yerde...

İnsanız, zamanın içinde bir zamansızlığı yaşıyoruz.

Bütün hatıraların tırnaklanıp şimdiki zamanı kanattığı yerde... Geleceğin taklalar atan haylaz bir güvercin gibi gökyüzünde seğirdiği yerde...

Bütün karanlıkların bir sokak ateşinin çevresine halkalandığı yerde... Ateşin bir buzdağı rivayetine çarpıp söndüğü yerde...

Gözlerin her şeyi sadece bir tek şey olarak gördüğü yerde... Hem her yerde... Hem hiçbir yerde...

İnsanız. Ne zaman önü alınmaz bir tufana yakalansak, elimizde olmadan başladığımız yere dönüyoruz.

Bu bizim yegâne gerçeğimiz ve bu gerçek, bütün öteki gerçekleri silip süpüren gerçek... Bu bizim doğrumuz ve bu doğru, bütün diğer doğruları hizaya getiren doğru...

Bu söz aslında bizim bildiğimiz tek söz ve bu söz, hayatın bütün baki kubbelerinde çınlamakta olan söz... Ve yanındaki o heyecan, uçmaya çabalayan bir kuş yavrusunun yüreğindeki heyecan...

İnsanız, belli ki yaşıyoruz, çünkü acıyor canımız.

Ve bu acı, bütün ayrılıklardan damıtılmış bir öz acı... Kaygılıyız ve bu kaygı, geceleri ürpertici zindanlara çeviren kaygı...

Ve bu bilgi, en yaşlı bilgeleri bile kendi sözleriyle vuran bir bilgi...

İnsanız ve acımızı durmadan birbirimizin kulağına fısıldıyoruz.

Sen!

Her şeyimiz olmazsan, hayat kimsesiz kalır.

Gözlerini kaparsan, resimler ruhsuz kalır. Kulağını tıkarsan, sesler sahipsiz kalır. Yağmurunu kesersen, çiçekler susuz kalır.

Rüzgarını tutarsan, ağaçlar öksüz kalır. Güneşini alırsan, hayat ışıksız kalır. Denizini çekersen, limanlar yalnız kalır.

Dağlarını silersen, yankılar eşsiz kalır. Kuşları gönderirsen, maviler renksiz kalır. Gölgeni kaldırırsan, sokaklar cansız kalır.

Günleri eksiltirsen, anlam izansız kalır. Geceyi dağıtırsan, zamanlar demsiz kalır. Kalpleri dondurursan, duygular evsiz kalır.

Sen bizi gözetmezsen, dünya 'insan'sız kalır.

YÖNSÜZLÜKLE MALÛL

Hayat girmemiş ormanların, kanın gövdeyi götürdüğü savaşların ortasındayız.

Kimsenin görmeyi istemeyeceği kabuslar görüyoruz.

Kimsenin gönüllü olmadığı seferlere yazdırıyoruz adımızı.

Dünyanın üstünde, çöküntüsünü dimdik ayakta tutan bir karraltıyız sanki biz. Bulutların altında, ne zaman yağdığı çoktan unutulmuş eski bir yağmurun damlaları...

Yürüdükçe, yönsüzlükle malûl oluyoruz. Yürümeyince, kıyımızdan geçen her nehrin akıntısına kapılıyoruz.

Hafızasına yeni kavuşmuş bir ağaç gibi oluyoruz bazen, meyvelerimize şaşıyoruz. Bizi ifade ettiği söylenen şu gürültücü rakamların dallarına asılıp kalıyoruz.

Bizi zayıf gösterecek şeylerden ölesiye korkuyor ve kendi kırılganlığımızın ıslaklığında saklanıyoruz mütemadiyen. İnsanların başına gelen nahoş bir şeymişiz gibi görüyoruz kendimizi.

Korkularımızı gizlemiş oluyoruz sanki yüksek perdeden konuştuğumuzda. Ve sesimizi alçalttığımızda, kaybolup gidiyoruz içimizin kör kuyularında.

Tedirginiz, ancak yaralar biriktirebiliyoruz hayatın küçük kumbarasında. Umutlarımızı harcayabiliyoruz ancak, gerçeğin karaborsaya düştüğü kuralsız çarşılarda.

Bir yere ait olmayı denesek, tanıdık bir yer bulamıyoruz çoğu zaman. Ne zaman çıkılacak bir sefer ihtimali arasak ceplerimizde, pusulasızlığın engellerine takılıyoruz.

Babadan kalma hançerlerle göğsümüze soru işaretleri çizip duruyoruz. Baş dönmelerimize çare bulamıyor, herkesin komiğine giden cevaplara kolayca kanıyoruz.

Kıyasıya üşüyoruz, mevsimlerden hangisi olduğuna hiç bakmadan. Endişelerimizin tutuşturduğu ateşlerde burcu burcu terliyoruz.

Durmadan kendi etrafında dönen geceler damıtıyoruz tekinsiz düşüncelerimizden. Ve sabahlara bir badireye bodoslama dalar gibi uyanıyoruz.

Gökyüzüne hevesli sözlerimiz var ama uçurmaya yetecek mecalimiz yok onları.

Unutmak çare belki, korkmasak hafızalarımızın tümüyle boş kalmasından.

Pişmanlıklarımızı üst üste koyarsak, taşınmaz sıradağlar yükselecek belli ki çevremizde. Ezilip kalma korkusuyla yaşayacağız sonra, bir ömür gölgelerinde.

Açıp dışarıya baksak pencerelerden, evlere yabancılaşmak endişesi oluyor hep içimizde. Açıp bakmasak o pencereleri, bitmiyor kendi ıssızlığımızın odalarında tutsaklığımız.

Kimsenin kurmaya niyetli olmadığı hayallerden geçiyoruz.

Kimsenin gönüllü olmadığı seferlere yazdırıyoruz adımızı.

Dünyanın üstünde, çöküntüsünü dimdik ayakta tutan bir kareltiyiz sanki biz.

Bulutların altında, ne zaman yağdığı çoktan unutulmuş eski bir yağmurun damlaları...

ORMANIN RENGİ

İnsanın derinliklerinden tabiatın derinliklerine bakmanın önceden kestirilemeyecek sürprizleri var.

Bir ormanın kuytularına kendini gizleyen sayısız güzelliklerden birine bakıyorum, bir ayrıntının yakın plan fotoğrafına...

Önde yaşlı insanlar gibi damarları yüzüne vurmuş büyük, koyu yeşil bir yaprak... Arkasında, koyudan açığa doğru her yana tatlı dalgalar halinde yayılan kırmızı tonlar...

Ne olduğu tam belli değil o kıvrımların.

Belki çok uzaklardaki bir gün batımının belirsiz kıvrımları... Belki daha yakınlardaki bir kırmızı çiçeğin mercekte buğulandıkça kıvrılan yalınlığı...

Bu iki rengin dışında her şeyi çerçeveleyip sırlayan bir de siyahlık var resimde. Bir şeyleri iyice görünmezleştirmek ya da sadece derin bir esrarla örterek gizlemek için orada bulunuyor sanki.

Bu fotoğrafa bakınca öyle çok şey gördüğü hissine kapılıyor ki insan, şaşkınlık, hayrete düşmemek elde değil!

Çünkü bu fotoğraf sadece kendinden ibaret değil...

Sadece ormanın içindeki bir yaprağın, yeşilin, kırmızının, siyahının değil, hepsinin bir olarak zihnimizde çağrıştırdığı uçsuz bucaksız bir devrialemin fotoğrafı bu...

Ormanın yaprağı, onun da bizim kulağımıza fısıldadığı bir hakikatin çın çın çınlaması da var içinde.

Adını koyamadığımız bir dolu renk, bir yığın hayal ve zihnimizin hava boşluğunda uçuşan onlarca düşünce bulutu da var.

Bir şeylerin yan yana gelerek ve evet, daima gülümseyerek, tabiatın çoğu zaman gözümüzden kaçan kusursuz ahengini görünür kılması da var.

Ormanda her şeyin, formüllere, kuramlara, pratik özetlemelere sığmayacak bir derinliği, bir zenginliği, bir ahengi var.

Orada bütün renkler, bütün çizgiler, bütün kıvrımlar ve gölgeler, sayısız nefes kesici buluşmaya hayat veriyor her an.

Bu fotoğrafın içinde nice fotoğraf gizli...

Ve o fotoğrafların her birinin anlatılamaz bir güzelliği, ayrı bir anlamı var.

Tabiatın gülümsediği her fotoğraf, varlığın bize sorduğu bir bilmece aynı zamanda...

Renklerin ardındaki öteki renklerin, çizgilerin ardındaki başka çizgilerin, kıvrımların ardındaki farklı kıvrımların ve gölgelerin ardında çoğalan yeni gölgelerin fısıltısı...

Belli ki hiçbir şey bakıp geçilecek kadar az değil!

Âleme insandan baktığımızda...

HAYAT NE KADAR SÜRER?

Hayat ne kadar sürer?

Bitmek ve yetmek bilmeyen şeyler ne kadar sürer? Günlerin birbiri ardına ellerimizden kayıp gitmesi, bakışlarımızın boş bir noktaya takılıp kalması ne kadar sürer?

Uzak bir sesin kulağımıza dokunup geçmesi ve tanıdık bir sesin bütün titreşimlerini de alarak uzaklara gitmesi ne kadar sürer?

Renklerin içinde mavi ne kadar sürer?

Ufukta dumanı tüten bir geminin görünmesi, dalgaların sandallarla usul usul oynaması iskelede, ne kadar sürer?

Aç bir martının denizin üstündeki bir simit parçasına gözünü dikmesi, yaşlı bir balıkçının elinin titremesi ne kadar sürer?

Ne kadar sürer bir şeyin içimizden gelip geçmesi?

Demli bir çayın hiç dokunulmadan bardağında unutulması, dakikaların yanan bir kağıt parçasının külleri gibi savrulup gitmesi ne kadar sürer?

Rüzgarın metruk görünen bir evin pencerelerini çarparak örtmesi, kırlarda bilmediğimiz bir yere yıldırım düşmesi ne kadar sürer?

Yağmur ne kadar sürer?

Ne kadar sürer, taşların üstünde uzayan bir gölgenin ilikleri-ne kadar ıslanması, her şeyin küçük derecikler gibi sağa sola akarak birbirine karışması?

Yere düşen damlaların binlerce başka damlaya ayrışması ve insanların kara şemsiyelerini açarak gökyüzünden saklanması, ne kadar sürer?

Bir su birikintisi ne kadar sürer?

Çocuk bakışlarının lekeli camlarda buğulanması, her tarafın gri ıslak bir renkle boydan boya kaplanması ne kadar sürer?

Görüntülerin araba camlarında sileceklere yakalanması, yağmur sesinden başka bütün seslerin caddelerden çekilerek evlerine kapanması ne kadar sürer?

Sonra güneşle birlikte tekrar her yerin aydınlanması ve seslerin evlerden çıkıp yeniden dört yana dağılması ne kadar sürer?

Ne kadar sürer, yağmurun geldiği gibi sessizce gözden kaybolması?

Baharın güze yazdığı mektubun yerine ulaşması, yazın kışla tatlı tatlı atışması ne kadar sürer?

İnsan ne kadar sürer?

Giderken ardında bıraktığı izlerin silinip gitmesi, sözlerin buharlaşarak havaya karışması ne kadar sürer?

Dert ne kadar, çare ne kadar, çaresizlik ne kadar sürer? Bugün ne kadar, yarın ne kadar, zaman ne kadar sürer?

Ve hayat ne kadar sürer? Doğruysa bilgenin söylediği: “Sonsuzluk ve bir gün kadar!”

NE EKSİK NE FAZLA

Herkesin zaman dediği bir ırmağın üstündeyim. Ne eksikim kendimden, ne fazlayım.

Sesimi özgür bıraktığımda, duyduklarıma inanamıyorum. Bırakmadığımda, hiç başka ses yokmuş sanıyorum.

Bazen kıpırdanan her şeyi önüme katıyorum, sürüp götürüyorum. Bazen küçük bir esinti dünyanın ucuna itmeye yetiyor beni.

Parmaklarımın uçlarında yükselip âlemdeki seyrana baktığım zamanlar oluyor. Ama ellerimle kurumuş otlara sınıksız tutunup dibi görünmeyen uçurumlara sarktığım da oluyor.

Dingin, kıpırtısız bir göl olamıyorum bir türlü. Ya da dingin, kıpırtısız bir gölden başka hiçbir şey...

Hiç kimseye benzeyemiyorum tam olarak, hiçbir aynada. Tasvirimi denkleştiremezsem de yine sadece kendime benziyorum.

Ne zaman geçmişe benzemeye çalışsam mesela, yetmiyor boyum. Ne zaman doldurmaya çalışsam geleceğin içine kendimi, sığamıyorum.

Sanki sadece şimdiki zamanlı tarifim var benim. Başka bir zamana geçemiyorum.

Sonucu kuru bir zamansızlık ediyor zamanın bütün hesaplarının. Ele gelir bir şey çıkmıyor anların derin kuyularından.

Yine de serinletecek bir yağmuru oluyor kendi kendine günlerimin. Yine de her şeyi birbirine karıştıran karı, fırtınası, boranı oluyor.

Bedenimi tutuyorum boylu boyunca onlara, ıslatsınlar diye iliklerime kadar; çözsünler diye çarpa çarpa bilmecelerimi.

Bu sayede biliyorum içime düşen çakıl taşının bir asır sonra çıkaracağı sesin kıymetini.

Taze bir yaprak oluyorum bu sayede, yeşermeye duruyorum. Ve sonra birdenbire kuruyan sarı yapraklara öykünüyorum.

Var böyle bir şey, ben küllendikçe daha çok yanıyorum. Ya da boşaldıkça daha çok doluyorum.

Ne zaman temiz havadan bir nefes alsam, tikanıp kalıyorum.

Madem yaşamaktan bu derece yorgunum, neden ruhumun taylorlarını bütün bu tehlikeli çayırlara salıp duruyorum?

Demek ki ben, kendini tohum zanneden bir ölüye benziyorum. Mezarımın içinde hayata dair düşler kuruyorum.

Kollarımı bir çiçek olmaya, bir ağaç olmaya, bir orman olmaya doğru uzatıyorum.

Saatimi ısrarla hiç çalmayacağı zamanlara kuruyorum.

Ve öylece bekliyorum.

Öyle geliyor ki bana, ne bir eksiğim kendimden bu ırmağın üstünde, ne bir fazlayım. Ya da hem eksiğim ırmaktan, hem de fazlayım.

BAZEN

Bazen ifadelerin geçen zamanla birlikte usulca yüzleri terkmesidir hayat, bazen sözlerin arasına uzun ve hantal sessizliklerin girmesi...

Bazen dokunuşların sudaki halkalar gibi tenlerde dağılıp gitmesidir insan, bazen duyguların kristal vazolar gibi yerlerinden düşüp düşüp kırılıvermesi...

Bazen çağırınca yanımıza sadece sessizliklerin gelmesidir şehir, bazen saklanınca yerimizin kalabalıklarca doldurulup vermesi...

Bazen her yerin anlamsız sis bulutları ile perdelenmesidir yalnızlık, bazen ölümün hiç kimseyi güldürmeyen bir piyes gibi vücudumuzun her yerinde ulu orta sahnelenmesi...

Bazen bedenin iki gerçek arasında sendelemesidir sevdâ, bazen boşluğun iki ihtiyar avuç içinde dengelenmesi...

Bazen şen kahkahaların içinde biriken bir yanardağdır hüznün, bazen sessiz acıların boğazlarda düğümlenmesi...

Bazen bütün kelimelere buruk bir söylenmemişlik kokusunun sinmesidir keder, bazen sonranın insana sanki hep önceden biraz biliniyormuş gibi gelmesi...

Bazen eski bir hatıranın sivri uçlarıyla hafızanın ipeksi zarını bir yerinden delmesidir zaman, bazen şimdiye ait olanın korkulu hamlelerle itilip ötelenmesi...

Bazen hiç gücü olmayan öfkelerin damarlarda kabarıp effelenmesidir isyan, bazen bütün canlılıkların kör eğelerle hoyratça törpülenmesi...

Bazen buruşuk ayrıntıların hayatın kaba kuralları tarafından acımasızca ütülenmesidir nisan, bazen her şeyin büyüüp ulaşılmazlaşması, her şeyin küçülüp görünmezleşmesi...

Bazen mesafelerin durmadan değişmesi, durmadan erişilmezleşmesidir ayrılık, bazen hayatın eski tarihli bir bulmaca gibi çözülüp tüketilmesi..

Bazen varlığımızı bir arada tutan paslı menteşelerin birer birer yerlerinden sökülüvermesidir hicran, bazen yerinde bula-madığımız bir şeyin büyüye çoğala her şeye dönüşüvermesi...

Bazen kırlardan topladığımız bir demet kır çiçeğidir dünya, bazen o çiçeklerin vazoda ağır ağır kuruyup solgunlaşması...

Bazen hayatın bütün ağırlığını kaldırıp atan bir coşku ve heyecandır çocuk, bazen içimizde küçüle küçüle görünmez olan eski bir hatıra...

Bazen kanın gövdeyi götürdüğü bir çılgınlıktır savaş, bazen bizi kendimizle vuruşturan çelişkilerin yakıcı muhasebesi...

Bazen tamamlanmasından çok şey murad edilen bir sözün yarıda kalmasıdır ölüm, bazen tohumun toprakta sonsuza uyanması...

Bazen âlemdeki her şeyin bir kelimelik hülasasıdır kalp, bazen uçsuz bucaksız çöllerin ortasındaki bereketli vaha...

Bazen bütün kelimelerin tükendiği yerde başlayandır söz, bazen sükûnetin sırrını sadakatle taşıyan o ak saçlı bilge...

KIRILGANIZ

Kırılmanız.

Bir dağa tırmanırken, kör bir kuyuya düşmekten korkarız. Bir sırrı aşkar ederken, ortada çırılçıplak kalmaktan korkarız.

İçimizi yakan ateşin aniden sönmemesinden korkarız. Beklenmedik bir rüzgarın bitmemiş bir yangının külünü savurmasından korkarız.

Yükseklere doğru kanatlanmış uçurtmamızın ipinin kopmasından korkarız. Tellerimize konan kuşların ürküp kaçırmasından korkarız.

Güneşli bir günün biz kendimizi ısıtamadan geçip gitmesinden korkarız. Cebimizdeki son küçük heyecanın yitip gidivermesinden korkarız.

Kırılmanız.

Tenhaliğimizin uzayıp kısalarak sıradanlaşmasından korkarız. Hayatın ipeksi zarının, gerçeğin yalın kılıcıyla yırtılmasından korkarız.

Bildiğimiz bütün yolların, anahtarı yitirilmiş kapılar gibi kilitli kalmasından korkarız. Doğrunun sedef düğmesinin, yalanın kara deliğine iliklenmesinden korkarız.

Güzel bir rüyanın tam ortasında uyanmaktan korkarız. Bir kere uyuyup bir daha hiç uyanamamaktan korkarız.

Kırılmanız.

Aşkın dillere destan karambollerine karışmaktan korkarız. Varlığımızın ütüsüz hallerini, hayatın çamaşır iplerine asmaktan korkarız.

Mutluluğun su gibi buharlaşıp havaya karışmasından korkarız. Gülüşlerimizin asılsız çıktığının anlaşılmasından korkarız.

İmgelerin kuştüyü yastıklarında uyuklar, şiirin derin vadilerine düşmekten korkarız. İfadelerin usulca saçlarımızı okşamasını ister, tırnaklarını tenimize batırmasından korkarız.

Kırılganız.

Duygularımızla suya dokunmaya, halkalanıp yeryüzüne yayılmaya korkarız. Bütün gurbetlerden çekilip, kendimizde toplanmaya korkarız.

Bir değirmen taşı misali ölesiye dönmekten korkarız. Bir buğday tanesi gibi biçilip unufak öğütülmekten korkarız.

Bir pervane gibi adanmak ister, ateşin rivayetinden korkarız. Hayatın yükünü çekecek mecalden mahrum olmaktan korkarız.

Kırılganız.

Sıfatsız kurulmuş bir cümlede yitip gitmekten korkarız. Fiilin ağırlığını görüp öznesi olmaya korkarız.

Hayatı kaplayan katılıkların gelip bize çarpmasından korkarız. Tuz buz olup dört bir yana dağılmaktan, bir daha toplanamaktan korkarız.

Hayatın sertliklerine çarpıp parçalanmaktan, bir daha toplanamamaktan korkarız.

FENA MI OLUR?

Masamın üstündeki kağıtlar durmadan uçuşuyor. Kalemli-
ğimde cıvılcıvılcıv bir kırlangıç yuvası...

Düştü düşecek saatimden serseri dakikalar. Silindi silinecek
kalemimin ucuna kadar gelen aykırı teferruat. Okundu oku-
nacak ortak bildirisi yıkılmış bütün imparatorluklarımın.

Kol düğmelerimi açıp dirseklerime kadar sıvıyorum gömle-
ğimin kollarını. Sanki çabucak geçip gidecek bir günün içinde
oturmuş hiç bitmeyecek bir geceye hazırlanıyorum.

Elimi herhangi bir tahta denizinin serinliğine dokunduruyo-
rum. O sarı denizin pürüzsüz kabuğunu alıp ceplerime dol-
duruyorum.

Sessizce durup seslerin uzak ve yakın titreşimlerini dinliyo-
rum. Uzun uzun nefes alıyorum. Nefesimi sınırsız tutuyorum.
Bırakmıyorum.

Duvardaki pencereyi alıp tavana koyuyorum. Bugün gökyü-
zünden başka yere bakamam.

Bugün bakışlarımın mesafelerle kırılmasına hiç dayanamam.
Başımı önüme eğip öylece oturamam.

Sonra fena mı olur diye geçiriyorum içimden, pencereyi açtı-
ğimde bir bulut düşse içeriye bugün. Defterimin arasında dağ
çilekleri kurutsam mesela, fena mı olur?

Oyuncak tabancamı çekip bütün ısırgan tabelaları korkut-
sam, fena mı olur? Avucumun içinde sokak ateşleri yaksam,
fena mı olur?

Yani ben, içimi şöyle bir çeksem dünyadan, fena mı olur?

Olmaz. Hiç fena olmaz. Öyle kendi içimde kalırım belki bir zaman, süredururken insanlığın sonu gelmez koşusu.

Belki kopan bir ipliğin bıraktığı şaşırtıcı boşlukta yaşarım bir zaman. Belki yarım bırakılan bir türkünün söylenmemiş kısmına saklanırım.

Belki de daha fazla ayak diremez, dünyanın o gürültücü kalabalıkları arasına karışırım.

Belki orada bir arayan olur beni, belki de bir bulan olur, belki de kendi yaralarımın bir saran olur.

Ben belki de ellerimi yukarıya kaldırır, beni çağıran kelimelere teslim olurum. Ve hiç tereddüt etmeden onların beni çağırdığı yere giderim.

Masamın üstünde bembeyaz kağıtlar, renk renk kelimeler uçuşuyor üstünde...

Ben belki onları sakinleştirmeye değil, onlara katılmaya giderim.

Suyu güneşten ısınmış bir dereye ayağımın ucuyla dokunur gibi aralarına usulca karışır giderim.

Çıkarıp bütün çocukluğumu içimin ceplerinden, her eşyanın üstüne bir parçasını özenle iliştiririm.

Ben belki de daha önce hiç geçmediğim yerlerden, bir sinca-
bın ezberine uyuyormuş gibi geçerim.

Belki de içinden hiç çıkmadığım yerlere, her zaman ilk defa gidiyormuş gibi giderim.

GÖZ KIRPMAK

Kibrit çöplerinden küçük bir gemi yapıyorum. Yağmur sularından bir deniz biriktiriyorum.

Parmağımın ucuyla suyun üstüne beyaz köpüklü minik dalgalar çiziyorum. Denizin kulağına ezberlemeyi bir türlü başaramadığım esrarlı mısralar fısıldıyorum.

İçimin sebepsiz daralmalarını, denizin göz alabildiğine uzanan genişliğine usulca bırakıyorum.

Can sıkıntımı yavaşça havaya üfürüp tatlı esintiler çıkartıyorum. Umudun ferahlatıcı serinliğini iğnelerle gökyüzüne çengelliyorum.

Zamanı gösteren her şeyi elimin tersiyle itiyorum. Katı gerçeğin hayatımı eğip büken baskılarına karşı uçarılığın kabına sığmaz direnişini başlatıyorum.

Bir gün için bile olsa yapıyorum bunu. Bir saat için bile olsa, bir an için bile olsa yapıyorum.

Kendi derin denizime boylu boyunca uzanıyorum. Oradan kendi serin mavi gökyüzüme bakıyorum.

Kalbimi her şeyin etrafından dolaştırarak ucu görünmeyen bir sahilde denizle buluşturuyorum.

Bakışlarımı gökyüzünün düşülmekle bitmeyen sonsuzluğuna bırakıyorum. Yerçekimini ve diğer bütün fiil çekimlerini unutuyorum.

Hafızamı mümkün olduğunca kendimden uzak tutuyorum. Kendime sadece kendimi yaklaşıtıyorum. Sadece kendimle göz göze geliyorum. Sadece kendi elimden tutuyorum.

Sanki yaşamıyorum da sadece kendi halinde dönen bir atlıkarcıya biniyorum.

Öyle tatlı bir sarhoşlukla dönüyorum, dönüyorum. Kendi etrafımda, dünyanın etrafında, benimle birlikte dönemeyen her şeyin etrafında...

Dönüyor ve kendi sesim dışındaki seslere sağırlaşıyorum. Bu tatlı sağırlaşmanın tadını çıkartıyorum. Ve böylesi bir işitmezliğin aslında söyleyecek ne çok şeyi olduğunu farkediyorum.

Bütün dikkatimle o kelimesizliğe kulak veriyorum. Kelimesizliğin dilini yavaş yavaş söküyorum. Dilsizliği heceliyorum.

Bildiğim her yeri boşaltarak içine kendi varlığımı dolduruyorum. Bir kerecik bile olsa bunu yapıyorum. Bir an için bile olsa yapıyorum.

Zincirlerimden boşanarak, masmavi bir deniz olmakta karar kılan o uçsuz bucaksız düzlüğe salıyorum kendimi.

Saçlarımı uçuşturan bir esintiden zihnimi de azıcık kanatlandırmasını rica ediyorum. Yapıyor istediğimi.

Düşüncelerim uçuşarak etrafa saçılıyor. Denizin üstündeki minik beyaz köpüklerle muhabbete tutuşuyor sonra her biri.

Onlara bakıp ben de genişliyorum, hiç olmadığım kadar derinleşiyorum.

Mavinin bilmediğim bir tonundayım bugün; içimde bir yağmur, bir denizi ve biraz da kendimi biriktiriyorum.

O SAKLI ÜLKE

Her şeyin ağırlığını yitirdiği bir yerde, daha önce yolumun hiç düşmediği bir ülkedeyim.

Burası hangi ülke diye soruyorum kendime. Burası ben miyim diye soruyorum.

Arıyorum, haritalarda böyle bir ülke bulamıyorum.

Her şeyi anlıyorum sonra, haritalarda olmayan bir ülkedeyim diye fısıldıyorum kulağıma.

Hiç şaşırmıyorum neredeyse buna, hiç endişe etmiyorum. Bazı ülkelerin haritalardan kendilerini gizlediğini bir kitapta okuduğumu hatırlıyorum.

Her şey öylesine benimle ilgili ki, 'bu ülke sanki sadece beni hayal eden bir ülke' diye geçiriyorum içimden.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama burada söylenen her sözün bana, sadece bana söylendiğini farkediyorum.

Sanki bu ülkede konuşulan dil, sadece benim için düşünülmüş bir dil...

Ve etrafımda kelebekler gibi pürneşe uçuşan kelimeler hepsi bana söylenmiş kelimeler...

Yüzünde bir aydınlık var herkesin, bunu görüyorum. Ve kimi görüyorsam onun tam da o kadar olduğunu biliyorum.

Aradan çok zaman geçmeden kendini herkesten sakınan bu gizemli ülkeyi sevmeye başlıyorum.

O kadar ısınıyor ki içim bu saklı ülkeye, renklerinde kendi rengimi kaybetmek istiyorum.

Bu ÷lkede bulunduğum sürece kendime ait bir rengim olmasın istiyorum. Bu ÷lkenin renklerinin benim de rengim olmasını istiyorum.

Yavaşça hareket ediyorum, yaptığım herhangi bir şeyin, yaydığı titreşimlerle bu ÷lkenin herhangi bir yerine zarar vermesinden korkuyorum.

Titreşimlerin bir şeyleri kırıp dökmesinden, yolunda giden bir şeyin ritmini değiştirmesinden endişe ediyorum.

Ve belki biraz da tedirgin oluyorum; her şeyi sona erdirecek ani bir sıçramayla adını bilmediğim bu rüyadan bir anda uyanmaktan.

Çünkü biliyorum, ben burada sadece misafirim ve bu ÷lke zorlamaya gelmez bir ÷lke...

Yaşadığım kadarını yaşayıp, hissettiğim kadarını hissedip, zamanı gelince çıkıp gitmem gereken bir ÷lke...

Bu ÷lke belki de sadece hayal ettiğim bir ÷lke...

Dünyanın haritalarında yeri olmayan, sadece hayali gemilere binip, hayali denizler aşarak gidebileceğim bir ÷lke...

Burası belki de sadece benim hayalini kurduğum ya da sadece benim hayalimi kuran bir ÷lke...

Ara sıra dönüp göz kırptığım, kalbimle kanat çırpıtığım bir ÷lke....

İŞTE BAŞLIYOR YİNE

İşte başlıyor.

Hayat, puslu bir sabahın içinden herkese bir başka yüzünü göstermeye hazırlanıyor yine.

Saatler nereye varacağı bilinmeyen yeni bir günü gösteriyor.

Kara bir yorgan gibi gökyüzünü örtüyor bulutlar. O bulutların arasından usulca başını uzatıyor güneş.

Kıskıvrak yakalanıyor aydınlığa kara tedirgin gölgeler ve caddelerden gideceği yeri olmayan silüetler geçiyor.

Anlaşılamıyor bir türlü hangi yolun daha uzağa gittiği. Bilinemiyor içimizi ısıtan bir yakınlığın nerede bittiği.

Ama biliniyor başlayan her şeyin bitmeye doğru gittiği.

İşte başlıyor yine.

Yerini bilmediğim kenar semtler geliyor gözümün önüne. Küçük umutlarla toprağa tutunan evler uzun bir sessizlikten uyanıyor yavaş yavaş...

Dizleri yaralı bir çocuk, dalgın, garip... Bakışları dalgınlaşan başka insanlar...

'Böyle derin bir dalgınlıkla nereye gider insanlar?' diye bir soru geçiyor aklımdan.

Dumanlanıyor içini hiç kimsenin bilmediği insanların sessiz hikayelere gömülmüş bakışları.

Ve kim bilir hangi acının kıskırttığı iki damla yaş yuvarlanıyor aniden gözlerinden.

İç daralmalarının, kırık hayallerin, yanık gönüllerin sesleri birbirine karışıyor.

Geleceğe dair ihtimallerin yüreklere saldığı korkularla sara-
rıyor yüzler.

İşte başlıyor yine.

Bir şimşek çakıyor bir delikanlının irileşen gözbebeklerinde.
Çaydanlığı ocağa koyarken günün ikinci besmelesini mırılda-
nıyor yaşlıca bir kadın.

Bir menekşe eflatuna boyuyor dokunduğu her şeyi gözden
uzak bir köşede. Taze ekmek kokusuna sığınıyor sanki haya-
tın bütün bereketi.

Manavın çırağı sarı ayvaları özenle tezgaha diziyor. Kalabalık-
lar bir başka yeri az önce boşaltmış gibi gelip dolduruyor bir
kiraathanenin önündeki tahta sandalyeleri.

Çalkalanıyor iki yana kendi halinde deniz. Ve bir cami avlu-
sunda halkalanıyor aksakallı derin muhabbetler.

İşte başlıyor yine.

Saatler nereye varacağı belli olmayan yeni bir günü gösteri-
yor.

Her şey, kim bilir kaçınıcı kez bıraktığı yerden başlıyor yine.

Ve bir gün, kim bilir kaçınıcı kez geriye doğru anbean saymaya
başlıyor kendini.

Derin düşüncelerle...

CAMLARA DOKUNAN MÂNÂ

Camlar buğulanır ve her canı sıkılan insan gidip parmağının ucuyla o buğunun üstüne bir şeyler yazar.

Ben de bu cümleleri buğulanmış öyle bir cama yazıyorum. Sonra karşısına geçip yüksek sesle okuyacağım.

Ve daha sonra tek tek hafızama kaydedeceğim bütün cümleleri. Çünkü bilinmez, camın üstünde ne kadar olur ömürleri.

Camın üstünde, kağıdın üstünde, hafızamın içinde farklı hızlarda eskiyor, solgunlaşıyor kelimeler...

Ne kadar dayanıklı olurlarsa olsunlar, bir ömrü var insanlar tarafından kurulmuş bütün cümlelerin.

Bir faninin dünyasından türeyen cümleler, hayatın içinde o faniyi aşan bir varlık ve genişlik kazanmış olsa da, azala azala tükenme kaderinden yine de kurtulamıyor.

Tıpkı ses ve yankısı gibi...

Asıl olan sestir ama yankı o sesi çoğaltarak yayar, genişletir, büyütür.

Ne sesin, ne de onu çoğaltan yankısının hayat kadar uzun sürdüğü söylenemez yine de.

Bunca zaman geçmiş, bunca insan yaşamış, bunca cümle kurulmuş... Hepsi kendi kaderince bir zaman yankılanmış, sonra silinip gitmiş dünyadan.

Hikmet sahiplerinin hakikatten sonsuzluk kokusu devşiren sözleri dışında...

Hal bu olsa da, kim söylerse söylesin her söylenmişin gelip dokunduğu bir yer var insanda. Bir an için, bir hal için ya da bir şeyi bir başka şeye sıkıca iliklemek için...

Sonra söz geçiyor belki ama mana bir başka şey olarak bizimle kalıyor.

Edilmiş onca kelam, kurulmuş onca cümle, buğulanmış onca cam... Mana taşıyan katarlar olarak dura kalka geçip gidiyor ömrümüzün uçsuz bucaksız düzlüklerinden.

Uzun uzun yaşıyoruz ya bu dünyada, işte hep o manayı damıtmak için...

Söylenmişlerden, söylenmemişlerden...

Bir kağıdın üstüne dökülmüşlerden, bir camın buğusuna yazılmışlardan, bir hafızanın derinliklerine emanet edilmişlerden...

İyi ki o mana var. İyi ki var da, ne zaman sendelesek yıkılıp gitmemek için tutunuyoruz köşe bucağına.

Kimi sözler o manayı muhafaza etmek için daima bizimle kalıyor, kimi şöyle bir dokunup geçiyor.

Nereden bildiğimizi artık hatırlamadığımız birçok şey, zamanın içinde unutulup giden bir sözün bize dokunuşunun eseri.

Demek sözlerin de insanlar gibi bir kaderi var.

Kimileri hep hatırlanıyor, kimileri sadece hatırlatıyor.

MUAMMA

Kimin elleri daha kurak? Kimin gözleri daha engin? Kimin yüzünde çağlar öncesinden kalma bir yara izi var?

Kimin kalbi çarpıyor geceleri metruk bir evin kırık dökük panjurları gibi? Kimin derinlerinden geliyor doğduğu evin belli belirsiz iniltisi?

Kimin endişeleri savruluyor rüzgârdan? Kim daha uzağa atabiliyor öfkesini?

Kimin hayalleri uçsuz bucaksız bir deniz, kimin hayalleri bandırasız bir gemi?

Kimin hayalleri gittiği yerden bir daha geri dönmüyor? Kimin umutları bir uçan balon gibi zaman içinde yavaş yavaş sönmüyor?

Kim hayallerinden dünyalar güzeli bir kilim dokuyabilir? Kim bir kilimin rengârenk armoniden bir gökkuşağı dokuyabilir?

Kimin söyledikleri coşkuyla akıp gidiyor yağmur artığı bir küçük dere gibi taşların arasından? Kimin kulaklarının içinde çınıyor geçip giden uzak gece trenlerinin sesleri?

Kimin akli yetkili makamlardan belgeli? Söyleyin kim deli, kim ondan daha deli? Şu yalan dünyanın içinde kim kimden daha engebeli?

Kim biliyor göçmen kuşların aniden uçmaya ara verdiği yeri? Kim biliyor ürkünce kertenkelelerin kaçıp gittiği yeri?

Kim bakıyor ucunu açık bıraktığımız sereserpe cümlelerden içeri? Kim yakıyor durmadan zihnimize bu ıslı kandilleri?

Kimin var elinde hiç ölmeyeceğine dair senedi? Kimin var şu yeryüzünde bir vakit yaşadığına dair inkar edilmez bir işareti?

Kim biliyor söylesin, hayatın hiç kimselere açmadığı sırrını? Kim bulmuş açıklasın, bir ömür aradığı sorunun cevabını?

Kimin efkârıyla tutuşturulabilir bütün yoksulları ısıtacak büyüklükte bir sokak ateşi? Kim serinletebilir bir nebze olsun güneşi?

Kimin avuçlarında birikiyor aniden bastıran yağmur? Kim saklıyor ceplerinde hoyrat bir güzün soldurduğu yaprakları?

Kim çiçek açıyor herkesten önce, baharı beklemeden? Kim yakalanıyor şen kahkahalarından birinde apansız kırağıya?

Kimin boyu daha büyük, ölçün bakın, kendi gölgesinden? Kimin yolculuğu daha uzun, yolun kendisinden?

Kim sonuna kadar doğru, kim sonuna kadar yanlış? Ve kim arafında yaşayıp gidiyor umarsızca bu ikisinin?

Kim her acıktığında hiç düşünmeden yalana banıyor ekmeğini, kim o ekmeğin hamuruna katıyor kendi gerçeğini?

Kimdir söyleyin, her aynadan yüzümüze bakan yabancı?

Kimin yüzü bu, yakışıyor her acı?

MERHAMETİ PARÇA PARÇA YİTİRMEK

Merhametini yitirmiş bir kalbe acılar nasıl anlatılabilir? Gözünü kazanmaya dikmiş bir hırsla, hangi dilden konuşulabilir?

Hayatın her şeyi saran katılığı nasıl giderilebilir? Çaresizliğin çaresi nasıl bulunabilir?

Gün günden kendini eksiltmekte olan insan, yeniden nasıl tamamlanabilir?

Yanlış gideni düzeltebilmek için önce doğruyu nerede kaybettiğimizi bilmemiz gerek...

Zaman hangi noktadan itibaren insanın aleyhine işledi, bulmamız gerek...

Hayatın kendi kaderince seyrini içlerine sindiremeyenler, şartları kendilerine doğru yontarak yeni bir hayat kurmak istediler.

Ayarını bozarak her şeyi kendi heveslerine uygun bir hale getirmeye çalıştılar.

İnsanlığın âli menfaatlerinin yerine, kendi basit menfaatlerini koymanın yollarını aradılar.

Ezerek, sömürerek, gaspederek edindikleri güçle bütün insanlığı parmaklarında oynatmak istediler.

İçleri o kadar ihtirasla, kinle, öfkeyle doluydu ki, kendilerinin de insan olduğunu neredeyse unuttular.

Tahrip ettiklerinin aslında hayatın kendisi olduğunu ve insanların değerlerini kaybederek içlerinden yoksullaştığını göremediler.

Geçmişı ve geleceği bir arada düşünemediler. Bu toz duman-
dan geriye kalacak olanın huzursuz bir gezegen olacağını
kestiremediler.

Eski kavimlerden ders almadılar. Doyurulamaz bir açlıkla sa-
dece saldırdılar, yaktılar, yıktılar, yok ettiler.

Adaleti yürürlükten kaldırdılar, zulmü hakim kıldılar.

Adalet, her insanın, diğer insanları kendisiyle eş tutmasın-
daydı, kulak asmadılar buna.

Her şeyi kaybetmeye adaleti kaybetmekle başlamadık mı?

Kendisi için kötü olanın başkaları için de kötü olduğunu bi-
lenler, nimetlerden daha fazlasına sahip olmak için 'kötülük'
yapmazdı.

Başkalarına 'kötülük' yapmayı göze alanlar, kendilerini diğer
insanlardan daha 'önemli' buldukları için yaptılar bunu.

O kadar önemsiyorlardı ki kendilerini, her şeyi kendilerine
hak saydılar ve hiç kimseyle paylaşmaya yanaşmadılar.

Bu azgın gurur, insanın hamuruna sonradan katılan sinsi bir
günahtı.

Çöreklendiği kalpte hemen kök salıyor, kısa zamanda kanık-
sanıyor, farkedilemez oluyordu.

Her şey kalplerin adalet duygusunu yitirmesiyle başladı.

Adalet hissini kaybeden bir kalbe hakikat nasıl anlatılabilir ki?

HER ŞEY KAYBEDİYOR ZAMANLA KATILIĞINI

Her Şey kaybediyor zamanla katılığını!

Değişmez sanılan kurallar, hiç bozulmayacağı düşünölen hesaplar, aksi iddia dahi edilemeyecek kanaatler, dünyaya nizam verecek fikirler, hepsi değişiyor.

Değişiyor günlerin uzunluğu, zamanın kısalığı, çevrenin katılığı, hayatla sürdürdüğümüz bütün o inatlaşmalar...

Gururumuzun aklımız üzerindeki işgali, hırslarımızın ateşı, koru...

Kör mantığın direnci, sözlerin şiddeti, insan ruhunun daralması ve genişlemesi...

Yani türlü halleriyle insanın kendisi, yani hayatın kendisi işte, değişiyor hiç durmadan, başkalaşıyor.

Dünyayı renkten renge sokan mevsimler, durmadan kendini tüketmekte olan takvimler... Yani günler, geceler, zamanın peşine takılıp giden bütün o Şeyler...

Her Şey değişiyor ve kaybediyor zamanla katılığını...

Yalnızlıkları insanların ve konuşmaları kendileriyle, sessizce ve durmadan konuşmaları kendileriyle, yalnızca kendileriyle, yalnızca gölgeleriyle...

Bir başkasına aitmiş gibi gelen kendi cümleleriyle, kelimeleriyle, sessizlikleriyle ve evvel zaman sözlerinin kulaklarda çınlayıp durmasıyla değişiyor her Şey...

Bir destanla, uzun bir hikayeyle, çarpıcı bir şiirle, yakıcı bir türküyü, ya da sarsıcı bir şarkıyla, şehrin bir köşesinden çıkıp gelen eski bir hatırayla...

O hatıra ki, gelir inceden bir sızıyla, bir titreme, bir üşüme ve bir korkuyla, adeta canın tenden yavaş yavaş çekilmesiyle...

Her şey değişiyor ve kaybediyor zamanla katılığını...

Acının sanki hiç sonu gelmeyecekmiş gibi hayatın bütün çekmecelerini doldurmasıyla, kasıp kavurmasıyla, saçıp savurmasıyla...

Yani hayatın sıradan yangınlarıyla, insanın olağan sancılarıyla, yani hayatın kendisiyle, insanın kendisiyle, yaşaması sürgit, kendisiyle...

Yükselmesi ve alçalması ruhunun gelgitleriyle, iç karanlıklarının esrarıyla, gizile...

Eskimenin sonsuz endişesiyle ve ellerin birbirinden yavaşça gevşemesiyle değişiyor yavaşça her şey.

Kalplerin buzun üstündeki bir çatlak gibi içten içe kırılmasıyla ya da bütün kırılmaların pişmanlık merhemiyile sarılmasıyla...

Duyguların boşlukta üşümesiyle, dudaklarda acı bir tebessüm dönüşmesiyle, sevinçlerin gözlerde birikmesiyle, insanın insanda dirilmesiyle...

Bir şeyin bitmesi ya da yeniden başlamasıyla...

Her şey değişiyor.

Ve kaybediyor katılığını zamanla...

GECELER

Geceler, kuruyup çatlamış eski topraklar gibi sararan hüznleriyle geldiler.

Bizler aciz kişilerdik. Küçük ticari maskotlar gibi adı konmamış günahlar sarkıyordu her bir yanımızdan.

Ürkerek yaklaştılar. Hüznlerine ortak olduk. Pişmanlıklarımıza tanık oldular.

Geceler, gözlerinde birikmiş eski savaşlar gibi yanan ateşle-riyle geldiler.

Bizler unutulmuş feryatlardık, bitkin seyyahlar, geri çekilmiş meşaleler... Adını biz veriyorduk sanki karanlığa.

Geldiler ve ışığı görünmez kıldılar. Geçmişin isli köşelerini ortaya çıkardılar.

Her şeyi ne kadar eksik yaşadığımızı gördük, ağladık. Kendi gözümüzün yaşı olduk. Karanlığın yoldaşı olduk.

Geceler, saçlarında eski savaşlar gibi ağaran acılarıyla geldiler. Bizler yaralanmış küçük yalnızlıklardık. Kendi kendisiyle konuşan...

Ve çaresiz kıpırtıldık biz, başıboş kelebekler gibi titrek renkleriyle dönen.

Dokunup kıpırdattılar. Silkinip nokta olduk. Çevirip virgöl yaptılar.

Geceler, eski zamanlar gibi kuruyup sararan soluklarıyla geldiler.

Bizler küçültölmüş bulutlardık. Kendi içimize yağıyorduk durmadan. Renklerden dayanaklar çizdiler avuçlarımıza. Doğruduk yerimizden. Yaşadık ne gelirse elimizden.

Gerçeklerine yalan olduk, yalanlarımıza gerçek oldular.

Geceler; bir yaz mevsiminin son günleri gibi eskiyen gururlarıyla geldiler.

Bizler sallanan yorgunlardık gemilerin üstünde. Rüzgarı susturdular. Gecedan bir güneş kopardılar. Şaşırdık içten içe.

Yanaklarımıza küçük tenhalıklar bırakarak bakışımız oldular. Gizemlerine ortak olduk. Hayatımıza sır oldular.

Geceler, bitirilmeden bırakılmış bir kitap gibi mahzun halleriyle geldiler.

Bizler kendi yarım kalmışlıklarına yanan cümlelerdik kağıtların üstünde. Ağlayan ifadeler, boynu bükük mısralar...

Anlattılar dinledik, anlattık dinlediler. Uçuştı üstümüzde gece kuşları gibi ağırkanlı saatler, ürkek dakikalar...

Geceler, rüzgarı ardına almış süvariler gibi dötrnala geldiler.

Bizler yakılıp yıkılmaya müsait şehirlerdik. Yağmalanmaya hazır çok eski söylenceler... Yenilmekle bitmeyecek kadar çoktu kendimizi kaybedişlerimiz.

Kansız bir vuruşmayla dağıttık öfkemizi. Buruk bir törenle kutladılar yenilgimizi.

Geceler, ürpererek elimize geldiler. Ürküttük, kuş oldular.

Geceler, saklanarak dilimize geldiler. Söyledik, faş oldular.

METAL YORGUNLUĞU

Bir otogarın yorgun kalabalıkları arasında bir çocuk... Tek başına oturuyor, suskun, bir köşede...

Yaşına hiç uygun olmayan bir dalgınlıkla dünyanın kör bir noktasına bakıyor. Ancak bir çocuğun taşıyabileceği bir ihtiyarlığı taşıyor üstünde.

Tenindeki solgunluk, ıssız bir çöl gibi yayılmış bütün bedenine. Etrafında devinip duran dünyaya aldırmadan durup kalmış, eski bir saat gibi...

O kadar dışında duruyor ki her şeyin, farketmemek imkansız varlığını.

Herkesten ayrı bir yerde yaşıyor sanki, kimseyle paylaşmadığı bir ritimle sürdürüyor yolculuğunu. Ve sanki içinden yürüyor, kimseye belli etmiyor yol aldığını.

Onun bu durgun akışkanlığı korkutuyor beni. Kendini bu kadar büyük bir yabancılıkla görünür kılan böyle insanlardan hep kaçmaya çalışıyorum ben.

Ama olmuyor işte. Onları görmezden gelmeyi başaramıyorum.

Elleriyle otogarın metal soğuğu banklarına dokunan o ihtiyar çocuk, onca kalabalığın arasından gelip dokunuyor bana.

İnsan her gördüğü şeyle ya bir kapıdan içeriye giriyor ya da bir kapıdan dışarıya çıkıyor. Bu da öyle bir kırılma anı işte.

O kalabalık otogarda, her şeyin dışında bir yere bakan ve durmadan kendi içine düşen o çocuk paramparça ediyor bildiğim her şeyi.

Onu en çok gözlerimi sonuna kadar kapatmak istediğimde gördüğümü düşünüyorum. Solgun ellerini hayatın soğuk yüzünde usulca dolaştırırken...

Biliyorum, bu hiç unutamayacağım bir şey... Unutmanın yolunu hiç bulamayacağım bir sessiz infilak...

Bir çocuk değil gördüğüm... Dallara takılmış bir uçurtma.... Bir dipsiz kuyu...

Bu yaşta bu ağırlık, bu yabancılık, bu baharsızlık, bu kanatsızlık, ne kadar korkutucu! Ve ne kadar sarsıcı farketmek, bir çocuğun her şeyden bu kadar uzak olduğunu...

Kırıldığımı hissediyorum, bir ucumdan diğer ucuma kadar... Çocuk büyüyor gözümün önünde, büyüyor ve insanlık dediğim şey her neyse, dolduruyor içini solgun gövdesiyle...

Biliyorum içimden hiç çıkmayacak. Bu otogarın bir köşesinde oturduğu gibi suskun, umarsız ve ürpertici bir yabancılıkla oturup duracak hep içimde.

İnsanın hiç aklından çıkaramadığı yerleri var hayatın, işte o yerlerden biri burası...

Ne olduğunu söylemek zor, bir şey oluyor ve o şey yaşadığı sürece tutuyor, bir daha bırakmıyor insanı...

Bakışlarını hiç kimsenin bakmadığı bir yere çeviren bir ihtiyar çocuk gelip dokunuyor o kalabalığın içinde size.

Bitiveriyor dokunulmazlığınız o anda. Ve yıkılıyor büyük bir gürültüyle, kendinizi savunmak adına ördüğünüz ne kadar duvar varsa...

GÖLE YAZILAN YAZI

Dağların ardındaki gurbetlerden, kalabalık şehirlerden, ıslak çatılardan, kirli balkon demirlerinden, kararmış ağaç dallarından ve griye çalan ağır seher vakitlerinden habersiz doğuyor gün.

Parmaklarını usulca suya dokunduran güneşin ve sessizce insanları bekleyen taş sokakların, günü karşılamaya uyanan insanlar kadar iyi bildiği bir şey var burada: Zaman kendini tanımlar.

Bir kahvaltı iklimini sofraya yayar gibi açılıyor günlerin bohçaları. Serin sabahı ısıtan çaya, alelacele birkaç yudum karın tokluğu ekleniyor.

Mütevazı balıkçı evlerinin kapıları günün her vaktinde hayata açılıyor. Ama sabahları daha bir başka...

Her sabah sükunetin rengine boyanan taş sokaklar, bütün yönlerin göle çıktığı ayak sesleriyle bozuyor yeminlerini.

Kapılar kapanıyor, sokaklar şenleniyor ve balıkçılar sokaklardan sessizce akarak sahile ulaşıyor.

Şimdi çalışma vakti... Kıyıda açılanlar için, emeğin, sabrın ve bereketin şiirini, engin maviliklerin üstüne düşürmenin vakti...

Kıyıda bekleyenler içinse, kalplere mavi özlemler ve göl sevdaları düşürmenin vakti...

İçimize çöreklenen bütün sıkıntıların, tıpkı suyun üstüne çizilen resimler gibi silinip gittiğini görebilmek için, orada, o gölün ortasında ve hayatın bu kadar uzağında olmak gerekiyor.

Gölün dingin suları zamanı yıkıyor ve arıttığı dakikalarla en az gölün kendisi kadar dingin bir su melodisi besteliyor.

Hayatın ölümle iç içe geçtiği bir serinlik var o su bestesinin notalarında. Aynı küçük dalgacıkta kırılan iki küçük yakamoz gibi...

Su ve toprak... Yaşanan her şeye renklerini veriyor. Su toprağın özlemine, toprak suyun çağrısını fısıldıyor kulaklarımıza. Birinde kayboldukça, diğerinde buluyoruz kendimizi.

Yaşamak çırpınmak demek burada. Bir adımı, diğer adımın önüne atmak... Varlığını bir gölge gibi göl sularına bırakıp, orada kırılmak...

Kırıldıkça yeniden dalgalanmak, yeniden umutlanmak...

Gölün kayıklarla kıyılara taşınan bereketi, toprağın da bereketi aynı zamanda. Gölün dalgalarında oynayan heyecan, hayatın da neşesi bir uçtan diğer uca.

Göl kıyısındaki kayıklar, rüzgarın hafif dokunuşlarıyla nasıl tatlı tatlı bir sallanışta iseler, hayat da öyle tatlı bir salınışla uzayıp gidiyor.

Evet, bütün günlerin diğer günlerden farklı bir hikayesi var. Ama burada, bütün hikayelerin dönüp dolaşıp o göl kıyısında toplanacağı da aşikâr...

O gümüş kıyı, o serin çınar gölgesi, kalplere doğru esen o ulvi meltem ve avuçlarımızda bir avuç su gibi berraklaşan günler...

Hangi hikaye gölün o eşsiz kelimelerinden uzaklaşmayı göze alabilir ki?

KORKULARLA YAŞAMAK

Korkularıyla yaşayan insanlar var.

İçinden geçirdiklerini söylemekten, içinden geldiği gibi yaşamaktan korkan insanlar var.

Karşı kaldırıma geçmekten, tanımadığı birine saati sormaktan, söylenmiş ince bir söze cevap vermekten korkan insanlar...

Bir çocuğun kıvrır kıvrır saçlarını okşamaktan, bir demet nergisin fiyatını sormaktan korkan insanlar var.

Korkuyor olmanın kendisinden korkan insanlar var.

Korkmaktan, korkularına yakalanmaktan kaçarak hayatını erteleyen, öteleyen, gözlerini hayallerine kapatan insanlar var.

Kanatlarını uçmasız, gözlerini bakmasız, ayaklarını gitmesiz, günlerini geçmesiz ve kalplerini sevmesiz bırakan insanlar var.

Sevdiklerinden korkan, sevmediklerinden korkan, kendisiyle baş başa kalmaktan korkan insanlar var.

Geçmişle barışmaktan, bugünüyle yüzleşmekten, geleceğe doğru adım atmaktan ve zamanın seyrine kafa yormaktan korkan insanlar var.

Korkularını kara bir bez parçası gibi sımsıkı gözlerine bağlayan, bakışlarını kendi elleriyle körelten insanlar var.

Bildiğinden korkan, bilmediğinden korkan, öğrenmenin yükünü çekmekten korkan insanlar var.

Evinden dışarı çıkmaktan ya da hiç bir yere çıkamamaktan, tenhada kalmaktan ya da kalabalığa karışmaktan korkanlar var.

Sevmekten korkan, sevilmekten korkan, sevip de sevilmemekten korkan, velhasıl kalbine kilit üstüne kilit vuran insanlar var.

Yaşamaktan, hiç yaşayamamaktan, hiç yaşamadan ölmekten, ölüp hiç hatırlanmamaktan korkan insanlar var.

Deneyip de yanılmaktan, hiç denememekten, deneyecek bir şey bulamamaktan korkan insanlar var.

Hem yağmura yakalanmaktan, hem yağmursuz kalmaktan, hem de yağmurdan kaçarken doluya tutulmaktan korkanlar var.

Derinlere dalıp çıkamamaktan, sığ sularda boğulmaktan, çıkacak bir kara parçası bulamamaktan korkanlar var.

İçinde korkuyla yaşayan, korku içinde yaşayan insanlar var.

Korkularının eline esir düşmüş insanlar var.

Bu zaman korkuların insanlara hükümrân olduğu zaman...

Bu zaman cesaret kalesinin viran olduğu zaman...

GELİN HAYATA BAKALIM!

Çocuklarımızı ellerinden tutalım. Çocuklarımızı içlerinden tutalım. Başlarını gökyüzüne kaldıralım. Uzun uzun bulutlara, yıldızlara, sonsuza baktıralım.

Onlara sonsuzluk merakı ilham edecek sorular soralım. Safiyetten damıtılmış sorularına, kendi çocukluğumuzun cevaplarını verelim.

Dünyayı ve hayatı anlatalım uzun uzun. Anlatalım ki, uzun zaman sonra bizler de yeniden anlayalım.

Çocuklarımızla birlikte hayatın geniş bahçelerinde dolaşalım. Meraklarımızı elden ele dolaştıralım. Bize düşen çocukça meraklarda, yitik benliklerimizin izlerini arayalım.

Uzanıp onlarla birlikte hayatın anlamına erişelim. İçimizden gökyüzüne bakalım. Uzun uzun... Dolu dolu...

Yüzü güzellikle ağarmış bir ihtiyar bulalım. Elllerinden öpelim. Ona bir ilgi bağışlıyormuş gibi değil, ondan bir serinlik alıyormuş gibi öpelim ellerini.

Gözlerine sinmiş sükûnet denizinde bütün endişelerimizi yıkayalım. Sözlerinde azıcık oturup sakinleşelim. Onları geçip gitmiş uzun hayatlarından öpelim.

Yüzlerindeki derin çizgilerde derinleşelim. Bakışlarındaki dinginliği içimize çekelim. Dizlerinin dibinde oturalım. Yaşlı ellerini saçlarımızda dolaştırmalarını isteyelim.

Gözlerimizi kapatıp zamanın içimizden coşkun bir nehir gibi kıvrıla kıvrıla akmasını bekleyelim. Uzun uzun... Yavaş yavaş...

İnsanların seslerine kulak verelim. Söylediklerini uzun zamandır hiç dinlemediğimiz kadar yakından dinleyelim.

Sözlerinin ardındaki kırılganlığı kendimize dert edinelim. Anlattıklarına gizlenmiş yorgunluğa şefkat gösterelim. İnceliklerine dikkat kesilelim.

Onlarla ilgili daha önce pek farketmediğimiz ayrıntıları bu defa farkedelim. Keşfedilmemiş zenginliklerinin izini sürelim.

Daha önce kimseye anlatmadıkları hatıralarına talip olalım. Onlarla konuşalım. Laf olsun diye değil, iki gerçek insanın konuşması gerektiği gibi konuşalım.

Onların hikayelerindeki yerimizi arayalım. Kendi hikayemizde onların yerlerini bulalım.

Hayatlarımızın içinden hayatlarının içine bakalım. Uzun uzun... Derin derin...

Hayatla ilgili bütün kırılganlıklarımızı çıkarıp önümüze koyalım. Kırılganlıklarımızla tek tek yüzleşelim.

Ne kırılmaktan, ne yaşamaktan korkalım.

Bütün olan bitenin, uzun bir hikayeyi tamamlamak üzere yaşadığını içimize sindirelim.

Kendimizi hayatın içinde bir yere koyalım sonra. Üstümüze çeki düzen verelim.

Ve orada duruşumuzu sevelim.

Uzun uzun... Ve gülümseyerek..

GÖNÜL HAKLARI BİLDİRİSİ

Aşkla, heyecanla kanatlandık yuvalarımızdan. Ve gerçeğin sivri oklarıyla vurularak düşürüldük çoğu zaman.

Gerçeğin, aşkla ve heyecanla çatışarak ayakta kalabildiği bir zamanda yaşıyorduk. Tarihin değil, insanın ahir zamanındaydık.

Bizim gerçeğimiz bunun çok dışındaydı ama... Bizim gerçeğimiz, aşkla ve heyecanla uyanmaktı her sabaha.

Geceye gözlerimizi yumup yeni sabahı aramaya başladık her defasında. Isınmak için gönüllerimizde kır ateşleri yaktık her seher vakti.

O ateşlerin etrafında halkalanarak ısıttık hayattan üşüyen ellerimizi. O ateşlerin közlerine dokunduk en derin dokunuşlarla.

O ateşlerin külleriyle külledik çürümeye yüz tutan yerlerimizi. O ateşi söndürmeme azmimizdi bizi de söndürmeyen. Duman olup havaya karıştırmayan...

Şimdi ardımız sıra yemyeşil kırların geldiğini biliyoruz. Canlı tutulan bir kır ateşinin, hayatın hiç değilse bir parçasını ısıttığını biliyoruz.

Yılmadık, yorulmadık, çerçeve içine aldık bütün onurlu yaralarımızı. O yaralar ki bizi kanımıza, canımıza bağlıyor.

O yaralar ki, her uzaklaştığımızda yine benliğimize dönmemizi sağlıyor. O yaralar ki, her kanadığında içimizde taze sevdalar uyanıyor.

Biz birbirimizi sevmeye en sevilmeyecek yanlarımızı severek başlıyoruz. Söylenmiş en kötü sözlerde iyilikler arıyoruz.

Sevgiyle dokunmuş şallarla örtüyoruz birbirimizin boşluklarını.

Biz birbirimizin en yüzüne bakılmayacak muhitlerinde buluyoruz güzelliği. Öyle ki küçücük bir güzellikle bir hamlede artırıyoruz koskoca bir çirkinliği.

Bir fincan ödünç ferahlık istiyoruz bazen birbirimizden. Bir parça serinlik uzatıyoruz gerekirse birbirimizin yangınlarına.

Biz birbirimize baktıkça güzelleşiyoruz. En kaybolduğumuz yerde yine birbirimizi buluyoruz. Biz beraber oldukça, kendimizi hep çiçekli bahçelerde buluyoruz.

Biz güçlüyüz, çünkü ölümün hayatın sırları hiç dökülmeyen aynası olduğuna inanıyoruz. Avuç içlerimize her gün bu kadim gerçeği karalıyoruz.

Bir kulağımızı hayatın akarsuyuna, bir kulağımızı ölümün durgun suyuna veriyoruz. Her şeyi bu fanilik süzgecinden geçiriyoruz. Ölüme boyun eğiyor, hayata karşı dik duruyoruz.

Geriye gerçekleştirilememiş bir çok hayal bırakarak ilerlediğimizi görüyoruz. Bu insanlık sızısını daima içimizde taşıyoruz.

Gönülden yazılmış bütün satırların başında nöbet tutuyor ve bizi vazgeçmeye zorlayan yılgınlıklara inat insan olmakta direniyoruz.

Gönül haklarımızdan taviz vermiyoruz.

SAZLIKLARDAKİ NEFES

Güneşin altın ışıklarıyla aydınlattığı sular, hayatın sırrını içinde taşıyan sesin ve o sesi gizleyen kamışların vatanıdır.

O suların rüzgarıyla nazlı nazlı salınan sazlıklar, aralarında ney olmak kaderiyle büyüüp serpilmiş kamışlar barındırır.

Bir çift görmeyi bilen göz, bir çift dokunmayı bilen el, bir maharetli ney ustası gelip, o sazlıklarda salınan binlercesi arasından kaderi ney olmak olan kamışı seçer.

O kuru kamış ki, aşkla ve muhabbetle yoğrulacak ve ney olacak bir zaman sonra.

Sazlıktaki bir kuru kamışı ney kılan usta, elbette ki içinde çağıldayan bir gönül, parmaklarında muhabbet taşıyan bir ustadır.

Ve en iyi o bilir, uzak sazlıklarda gizlenen sırrı ney kılan hikayeyi...

O hikaye insanın bildiği en uzun ve en kısa hikayedir.

Sazlıklarda salınan kamış ney olur ve ney neyzenini, nefes sesini aramaya amade hale gelir.

Devrandır bu; insan hayatını, madde manasını arar.

Nefes sesini, ses avazesini arar. Kamış ustasını, ney neyzenini arar.

Neyzen canını üfleyeceği bir nefes arar. Öyle bir nefes ki, neyde hayatın sırrını fısıldayan bir musiki olur yankılanarak.

Neyzen, neyiyle muhabbette olmadığında hepimiz gibi bir insandır.

Ama neyzen, neyi elinde, canı dudaklarının ucunda olduğunda, insanın hiç açılmamış sayfalarını aralayan bir mana çilingiri olur çıkar.

Kim olursa olsun her insan, musikinin ulvi varlığında kendini bulabilir, varlına anlam kazandırabilir.

Musiki, arınmanın, olmanın, olgunlaşmanın ve varlığın manasına ermenin en güzel vasıtası, bineğidir. Ruh, o musikiyle yüklerinden kurtulur, kanatlanır.

Musikiyi işitmeyen ruh olgunluğa eremez, dünyanın devrine, devranına kapılır ve döner durur.

Musiki ilahi bir kılavuz, sonsuz varlığın kapısına ulaştıran bir pusula...

Ney, o hikmet musikisinin en marifetli anahtarı... Ruhun bütün derinliklerine akan, bütün boşluklarını dolduran sesi, nefesi...

Ney, olgunluğa ulaşmış insanın sembolüdür.

Neyin anlattığı şey, insanın anlamayı aradığı şeydir.

Sonsuz bir hayatın sırlarının içine gizlendiği bir delikli kuru kamıştır ney...

Kendi oluş sırrını arayan insanın, acılı, çileli yolculuğunun da hikayesidir aynı zamanda neyin hikayesi.

Neyde manasına eren her nefes, o çileli yolculuktan hikmetler taşır sesinde.

Manayı arayanlar için ney, hayatın sırrını anlatan kutlu bir fısıltıdır.

BEYAZ DOKUNUŞ

Zamana bir cenaze töreni yapılacaksa eğer, kış en uygundur mevsimlerin diye düşünürdük hep.

Çünkü hoyrat bir seğirmeydi gözümüzde kış. Yolların bittiği yerd. Çizgilerin, dünyayı saran beyazlığın içinde yitip gittiği yer...

Mesafelerin anlaşılmazlaştığı, dünyanın dondurucu soğuğa gururu kırılmış bir savaş esiri gibi sessizce teslim olduğu yer...

İnsanların dünyaya camların ardından bakmaya zorlandığı bu beyaz zaman, kalplerin muhasebe defterlerini raflardan indirdiği zamandı.

Hayatın akışı durmasa da, yavaşlardı çünkü.

Saatlerin işleyişi değişmese de, dakikaların kar tanelerinin gökyüzünden süzülüşüne bakarak yavaşladığı söylenebilirdi.

Yolların bittiği yerde, yolculara düşen, hayata kış miktarınca mola vermektir.

Kara kış dedikleri, aslında her yeri beyazlatan aydınlık bir mevsimdi. Hayatın karasını temizlemek için güzel bir fırsat...

Kışlar biraz daha telaşlı, biraz da koşuşturmalı geçiyor şimdi. Şikayet ettiğimiz şeyler arasına kattık biz onu.

Karın, tipinin yolları kestiği doğru... Ama insana doğru giden yeni yollar da açmıyor mu aynı zamanda?

Kar taneleri ne zaman düşmeye başlasa gökyüzünden, kıpırdamıyor mu içimizde bir şeyler?

Bir kış günü camlardan dışarıyı izlemeyeli ne kadar zaman olmuş diye geçirmiyor muyuz hayretle içimizden?

Bir ateşin başında ısınmayalı, bir bardak mis gibi ıhlamur içmeyeli ne kadar zaman olmuş!

Camın buharına işaret parmağımızla yazılar yazmayalı, resimler çizmeyeli, saçaklardan sarkan buzları zıplayıp düşürmeyeli ne kadar zaman olmuş!

Kış bize gelip dokunmayalı, biz kışa dokunmayalı ne kadar zaman olmuş!

Kışın beyaz örtüsüyle gelip hayatımıza dokunması gerekiyor arada bir.

Her zaman değil belki ama, zaman zaman bir şeylerin gelip hayatın gidişatına bir dur demesi gerekiyor. Yoksa kilitlenip kalıyoruz içine düştüğümüz bu kör döngüye...

Biraz durmak, biraz dinlenmek, biraz dinlemek hayatın aslını, gerçeğini, biraz dönmek yüzümüzü insan olmaya doğru...

Hepimize iyi gelir aslında bu...

O zaman düşün mucizevi musikileri eşliğinde gökyüzünden o eşsiz kar taneleri... Dursun bizi içine çeken bu durmak bilmez döngü. Örtsün hayatın kirini bembeyaz kar yorganları...

Gözümüz ağarsın, aklımız ağarsın, kalbimiz ağarsın ve hayat ağarsın teslimiyetle.

ZAMANIN UZADIKÇA KISALAN HİKAYESİ

Hayatın bütün uçlarının keskinleştiği bir zamandayız. Yerimizden kıpırdasak, yaralanıyoruz.

Hiç kıpırdamasak, parmak uçlarımızdan başlayarak bütün benliğimize yayılan uyuşma bizi kaskatı donduracak diye korkuyoruz.

Bağırırsak, sesimiz seslerden bir ses olup kaybolacak sanki bu büyük kargaşada.

Peki sussak, hiç konuşmasak, kilitlesek içimize kelimeleri? Yok, zehirler bu ruh yangınları o zaman bizi!

Ne bir ortalık yeri var bu yeni hayatın, ne inzivası... Ne sesleri ses bu zamanın, ne de sessiz gerçekten sessizlikleri...

Ne gündüzü aydınlatıyor dünyayı, ne gecesi örtüyor ayıpları...

Her gün doğuşunda başlıyor aslında o günün yağmalanması... Her battığında güneş, sanki bir köşede düşüp kalıyor yeryüzü...

Bizim bir hayalimiz olmalı ipine sarılacak. Güneşe bir gölge, gölgeye ılık bir meltem...

Gözümüzü kapayınca kaybolmayan bir ışık... Uçmaya kalkınca bir çift kanat...

Ruh vadilerimizden akan coşkulu bir ırmak... Uçurtmamızı gam tellerinden kurtaracak bir merdiven...

Bütün duvarların ötesine bakabilecek kadar bilenmiş bir bakış... Bütün anlarımızı zaman gergefine ince ince işleyen bir nakış...

Bizim bir hayalimiz olmalı ki, biz olalım. Varlığımızı kısıkırak zincirleyen bütün esaretlerden kurtulalım.

Güvertelerden uzanıp denize dokunalım. Bütün yaralarımıza o engin denizlerden aldığımız tuzu basalım. Uzaklara, görmenin bittiği kadar uzaklara bakalım.

Genişlesin içimiz, genişlesin kalbimiz, genişlesin ruhumuz, genişlesin aklımız, genişlesin idrakimiz... Ki genişlesin hayat!

Bizim bir hayalimiz olmalı, evet... Birikmeli içimizde, açılan bütün avuçlarda damla damla biriktiği gibi rahmetin.

Bereketlendiği gibi toprakta... Kışkırttığı gibi güneşin, ilkyazı... Açtığı gibi baharda dalların... Verdiği gibi envai çeşit meyve... Alabildiğine nimet... Sonra şükür, sonra hamd...

Bizim bir hayatımız olmalı... Çünkü hayat, aslında bir hayal... Gözaçıp kapayınca kadar elimizden kayıp giden bir zaman...

Bir anmış, bir yılmış, bir ömürmüş, bir varmış, bir yokmuş...

Sadece bizim hayatımızın değil, hayatın da hikâyesi bu... Onyılların, yüzyılların, binyılların, tümyılların hikâyesi...

Zamanın uzadıkça kısalan hikâyesi...

Bir hayalimiz olmalı elbet...

Çünkü hayat, son tahlilde bir hayalden ibaret...

TAHTA KURLARI

Tahta kurtlarını bilir misiniz?

Evinizdeki koltukları, masaları, sandalyeleri, kapı çerçeveyi içten içe kemirir dururlar.

Onların bu iştahlı faaliyeti, eskimenin canlı bir efekti olarak içinizi burkar durur.

İşte tam da böyle bir iştahla kemiriliyor gerçeğin narin gövdesi şimdi!

İçinizi sıkan bu sesler, gerçeği çılgın bir ihtirasla kemiren o doymak bilmez hayat kurtçuklarının kemirme sesi...

Yüreğinizi burkan bu eskime, gözü dönmüş bir iştahla talan edilen gerçeğin eskimesi...

Günlerin yakıcı ateşinin altında kavruluyoruz. Ne yapsak, nereye yöneltsek ışığı kırılmış bakışlarımızı, bilmiyoruz.

Hangi haber ya da hangi rivayet, tutar beklemekten tükenen ellerimizden?

Hangi ulu ağacın gölgesi serinletebilir, bir mahkumiyet gibi ürkerek ve sıkılarak güneşi sahiplenene gövdelerimizi?

Hangi tatlı rüzgar söndürebilir hayallerimizi kundaklayan bütün o şuursuzluk yangınlarını?

Hangi dingin su, usulca okşayıp yıkayabilir hayatın tenimize bıraktığı irili ufaklı bütün o lekeleri?

Gerçek her ucundan sinsice kemiriliyor! Gerçeksiz bırakılıyor insanlar!

Hayatın bir örnek urbalarını giydiriyorlar, her biri bir köşede seğirmekte olan zavallı bedenlerimize.

Adımız değiştiriliyor, dönüp geriye baktığımızda bulamayalım diye bir daha kendimizi.

Gerçeği kemiren o acımasız sesleri dinlemeye mahkum ediyorlar ayırım gözetmeden her birimizi.

Kulaklarımızı mı kapasak şimdi bütün bu seslere, duyabilmek için yeniden kendi biricik sesimizi?

Yoksa bağırsak mı avazımız çıktığı kadar, bastırmak için çevremizi saran bütün o tahripkar sesleri?

Gitmeye karar versek, biliyoruz, elimizdeki hiçbir adres bizi bulunduğumuz yerden başka bir yere götürmeyecek.

Kalmaya karar versek, hiçbir şey bizi bulunduğumuz yere bağlamaya yetmeyecek.

Kulaklarımızı kapatsak ellerimizle, beynimizde alabildiğine yankılanacak bu defa gerçek! Gözlerimizi kapatsak, bütün diencimizi emecek karanlıklar!

Kendimizden kaçtıkça belli ki ufalanıp azalacağız.

Yaklaştıkça kendimize, farkına varmanın sıkıntısı büsbütün kaplayacak içimizi.

Bir ihtimal, seveceğiz yaşadıkça bu sıkıntıyı.

Çünkü o sıkıntı, aslında en derin mevzilerimize kadar çekilen insanlığımızın sıkıntısı.

GÜNLERİ BÖLEN VİRGÜL

Günlerdir bir virgüle takılıp kalmış durumdayım. Ne öncesinde kalabiliyorum, ne de ötesine geçebiliyorum o virgülün.

O virgül, bir devam etme zorunluluğu ile bir devam edememe güçlüğünü aynı anda hissettiriyor bana.

Böyle bir ikilemin tam ortasında zorunlu ikametteyim.

Devam etmeyi başarabilsem, büyük ihtimal, güneşli havalar iklimine gireceğim cümlelerin sonunda.

Ama bunun için virgülün öncesini tümüyle unutmam gerekiyor.

Sanki cümle öncesiz bir cümleymiş ve ben her şeye bir gün aniden, tam ortasından başlayıvermişim gibi...

Bunu yapabilir miyim?

Yapamam; çünkü virgüller, cümlelerin açık unutulmuş pencere-leri gibidir aslında, önceden sonraya doğru sürekli cereyan yaparlar.

Oldukça ziyankâr bir cereyandır bu; kelimelerin anlamı tutulur bu yüzden, düşüncelerin bilinmeyen derinliklerine sızlar iner.

Burun direğinizin sızlaması gibi sızlar durur içinizde her şey, kulağınızın çınlaması gibi çınlar hafızanızda geçmişin o tok sesi.

Kimilerine göre bütün cümleler virgüllerle tutturulur birbirine, nokta bir hayal kahramanıdır onlara göre.

“Bütün cümleler birbirinin türevi” imiş söylediklerine göre, “bir nehrin sonsuz çağıldayışı gibi sürekli akıp duran.”

Düşününce hak veriyorum bunu söyleyenlere. Ve görüyorum yakından bakınca, bütün cümlelerin aslında yarım kaldığını.

Günü dolduğunda, vakti geldiğinde virgüller gelip hayatımızı durduracak ve izin vermeyecekler bir daha, ne bir adım geriye, ne bir adım ileriye gitmemize...

Varlığımızı, sanki her şeyin sona erdiği ve sanki hiçbir şeyin hiçbir zaman sona ermeyeceği bir yere sabitleyecekler.

Zamanı tam ortasından ikiye bölecek ve geçmişle gelecek arasında uzanan koca bir ıssızlık tutuşturacaklar ellerimize.

Sanki coşkulu bir şenliğin ortasında kıyasıya eğlenirken, birden herkesin ortadan kayboluvermesi gibi bir şey yaşayacağız.

Ya da bindiğimiz bir uzun yol treninin bütün yolcuları bir durakta inecek ve artık istikameti olmayan bu trende tek başımıza kalacağız.

Her şeyin tam ortasında; ne öncesinde, ne sonrasında...

İşte böyle, günlerdir bir virgülün elinde sürüyor esaretim.

Ne öncesine bir adım atabiliyorum o virgülün, ne de ötesine geçebiliyorum.

BEYHUDE

Yüzümün rengi kaçtı. Ellerimin buğusu...

Ne söylesem beyhude geliyor dudaklarıma. Beyhude geliyor ne işitsem kulaklarıma.

Bir merdivenden yuvarlanır gibi dökülüyorum köpük köpük bir çağlayandan yeryüzünün derinlerine doğru.

Ve korkuyorum bir yandan yabancılığımın, gökyüzüne tutunamayıp aşağıya düşmüş bir bulut gibi.

Sanki bütün hikayemi çıkarıp ortaya koysam; kendini tüketen bir mumun bıraktığı is kadar bile iz bırakmayacak zamanın kubbesinde.

Ve sanki ne kadar çırpınsam; cürmümden daha fazla yer yakamayacağım.

Bir küçük ayrıntı olmak için bile, çok küçük kalacak ömrüm. Bir gizli parantez olmak için bile, fazlasıyla aşıkam...

Alıp verdiğim bütün nefeslerde, dünyanın sıradanlığına biraz daha kapılıp gideceğim ister istemez.

Sadece kendi fasit dairemi tamamlayacağım ben belli ki, sürekli kendimden ayrı yönlerle doğru yürüsem bile.

Durduğum yerde böylece sabit kalsam, benimle birlikte durup kalacak hayata dair bütün ihtimaller. Yürüsem, belki de gittiğim hiçbir yerde kendimi bulamayacağım.

Bütün kandilleri yaksam, belki de aklımın alacağı en büyük karanlıkta kalacağım. Ve belki söndürsem bütün ışıkları, en küçük kıvılcıma dahi esir olacağım.

Tanımaya çalıştıkça eşyayı; koskoca bir heyulanın ortasında kıvranacağım.

Unutmaya çalıştıkça her şeyi; en keskin hançerlerle kazıyıp duracağım hafızamın sayfalarına gördüklerimi.

İnsanlığın bütün bilgisini bir potada eritsem; en basit yarayı iyileştirecek merhemi bile bulamayacağım belki de.

Asırlarca açık tutsam yağmura avuçlarımı, bir kurak gönlü serinletecek yağmuru bile biriktiremeyeceğim.

Bir tebessüm çizgisi bile çizemeyeceğim ifadesiz kalmış bir yüze. Bir sıtmalanmış yüreği bile sakinleştiremeyeceğim.

Bir yanlış doğru niyetine yapsam; kendimi inandıramayacağım herkesten önce.

Bir doğrudan yanlış şüphesiyle kaçınsam; geri dönüp yüzleşecek cesareti bulamayacağım içimde.

Yapmakla yapmamak arasındaki bir yerde düşünüp duruyorum.

Ve sonra sıçrayarak uyanıyorum bu derin uykudan. "Her adım bir imtihandır" diyor içimden bir ses, "ya doğruyu seçersin, ya yanlış"

Anlıyorum ki doğruyu seçmektir her şey, yanlışlar arasından...

Ve muvaffakiyet Allah'tan!

BİZİM DİRDİMİZ KENDİMİZLE

Bizim bütün derdimiz kendimizle...

Ne söylersek kendimize söylüyoruz. Kızıp köpürdüğümüzde öfkemiz kendimize. Bütün acımalarımız, bütün söylenmelerimiz kendimize.

Bir adamı bir köşede yapayalnız gördüğümüzde, o köşede yapayalnız kalıyoruz.

Biri can çekiştiğinde, biz de can çekişiyoruz. Biri son nefesine sınıksız sarıldığında, bizim korkumuz oluyor o korku. Biri öldüğünde, biz kaybediyoruz biraz da hayatımızı.

Başkalarının günahları, aslında bizim günahlarımız. Başkalarının iyiliğini istediğimizde, aslında kendi iyiliğimizi istiyoruz.

Bütün uçurumlardan kendimize düşüyoruz durmadan. O ulaşılmaz görünen zirvelere tırmanmaya çalışırken, aslında kendi eteklerimize tırmanıyoruz.

Birine çelme takarken, kendimizi düşürüyoruz farkında olmadan. Birinin yolunu keserken, kendi kendimize musallat oluyoruz.

İnsanlardan kaçarken, aslında kendi hayatımızdan kaçıyoruz daha çok.

Birilerini ölesiye severken, kendi aşkımızla dolu aslında biraz da kalbimiz. Bütün özlemlerimiz, kendimizi özlemeye dayanıyor en sonunda.

Bütün üzüntülerimiz, kendimize dair sebeplerden. Nerede sefere çıkan bir kervan görsek, hazırlanıyor içimizde bizden habersiz bir katar.

Ne zaman birilerini çekiştirsek, kendi kulaklarımızı çınlatıyoruz. Kahreden bütün kavgaları, aslında biz kendimizle ediyoruz.

Birinde bir güzellik görüyorsak, o aslında bizim güzelliğimiz. Nerede bir çirkinlik bulduysak, onu biz yontmuş oluyoruz sevgisizlikten.

Bütün içli şarkılar aslında bizim bestemiz. Ve bütün bülbüllerin ötüşünde aşkla şakıyan biziz.

Camlara vuran bütün yağmur damlalarında biz varız. Esen bütün rüzgarlar bizim coşkularımızla esiyor.

Bütün iklimler bizim renklerimizle sarıyor dünyayı. Dünyanın bütün baş dönmesi, bizim divaneliliğimizden.

Biz aslında kendi cehaletimizin girdaplarına düşüyoruz durmadan. Ve dünyadaki bütün bilgelikler de, aslında bizim derdimizden alıyor ilhamını.

Kendi ateşimizle yanıyoruz biz. Kendi zemherimizden üşüyoruz.

Biz nereye gitmeye kalksak, zaten hep oradayız. En çok nerede görünüyorsak, en az oradayız.

Güneşle beraber batarız her akşam. Ve güneş kılığında doğarız her sabah.

Takvimden dökülen günler, bizim ömürlük adımlarımız. Zamanın tıkırtıları, kalp atışlarımız...

Bizim bütün derdimiz kendimizle aslında, ne söylüyorsak kendimize söylüyoruz.

Bizim bütün sözlerimiz kendimizden kendimize aslında.

Dilimizdeki bütün fısıltılar, kendi kulağımıza...

HER ŞEY BİRBİRİNİN İÇİNDEN GEÇER

Suskunluklar içe dönük konuşkanlıklardır.

Aklımızdan geçenler, kalbimizden geçenleri boğar zaman zaman ve bir tek cümleye tutunarak dünyayla başa çıkılamaz.

Belirsizlikler büyüdükçe cehennemleşir. Ve insan en çok kime inanmak isterse, en az ona inanır.

Geleceğe dair düşüncelerimiz, bugün neyi önemseydiğimizi de ortaya koyar. Varlığını karşı konulmaz biçimde hissetmediğimiz duygularsa, aslında yoktur.

En çok yalnız kaldığımız yerler, en kalabalık olan yerlerdir. Ve bir söz yankısız kalmışsa eğer, çaresiz kalır.

Sözler tekerrür etmeye başlarsa, bu çok yaşadığımız anlamına gelir. Tekerrür ayrıntılara kadar yayılmışsa, artık yaşamıyoruz demektir.

Duyduklarımızın canımızı sıkması, zırhımızda farkında olmadığınız bir zayıflık olduğuna işaret eder. Canımızı sıkın daha çok duymadıklarınızsa, çırılçıplak kalmışsınız.

Günlerin bütün kıvrımlarında duraklayarak yürüyemeyiz. Ve hızlı yürürken, günleri göremeyiz.

Mesafelere yüz veren bütün mevsimler soğuktur. Ve elleri çok üşüyenler, kalpleri çok üşüyenlerdir.

Duyulmaz içimizde kopan fırtınaların uğultusu.

Yutulmuş bir zehir gibidir paylaşılamayan her heyecan. Ve her yeri aydınlatmıyorsa içimizdeki kıvılcım, sadece bir yanılsamadır.

Sözler ancak gözlerden doğrulanır. Ve fakat bütün gerçek kırılmalar, gözlerden uzak yerlerdedir.

Süslü yalan, cazibesiz gerçeği alt etmekte zorlanmaz.

Bir şeyi kendimizden ayrı tutmak için sadece beğeniriz, yoksa severdik.

İçimizde bir yenilik filizlenmişse, eskisi gibi olamayız bir daha. Bizi değiştiremeyen hiçbir yenilik, gerçekte bir yenilik değildir. Ve yerimizde durmayı kutsayarak yakınlaşamayız hiçbir yere.

Kapalı durmakta ısrar eden pencereleri duvardan saymak gerekir. Üzerinden atlamayı deneyemediğimiz engel, mahkumiyetimizi kesinleştirir.

Hayat basittir, onu karmaşıklaştıran biziz. Hayat dolusu yalanla yaşanamaz belki ama bir kuru gerçekle yaşanabilir.

İnsan en çok kendinde kaybolur. Acıları sıradanlaşmış hayatlar için, gereğinden de uzundur zaman.

İssız patikaları keşfedilemeyen ülke, hiç keşfedilmemiştir. Ve kaybetmekten korktuklarımız, kazanmakta geciktiklerimizdir.

Birbiriyle ilgisiz gibi görünen cümleler dolaşır zihnimizde. Oysa her şey birbirinin içinden geçer aslında.

SUSKUNLUĞUN DİLİ

Son zamanlarda sizi her zamankinden daha da suskun görüyorum.

Konuşmanın bir yerinde susuyor, adeta dünyadan tamamen kopuyor ve kendinizi tümüyle çekiyorsunuz yanımızdan.

Bizler, konuşmanın orta yerinde usulca pencerelerinizi kapatıvermenizi görmezden geliyor ve kaçıp gitmenizi hiç fark etmemiş gibi sözlerimizi sürdürüyoruz.

Görünüşe göre bizim bu aldırıışsız tavrımız, sizi pek rahatsız da etmiyor. Hatta, kendi içinize kapandıktan sonra, bizim varlığımızla en ufak bir ilginizin kalmadığı bile söylenebilir.

Kapalı kaldığınız o süre içinde, çok muhtemeldir ki siz sadece kendinizle konuşuyorsunuz ve orada bir ikinci konuşmacıya da pek yer yok.

Aslında sizi çok iyi anlıyorum. Kendinizi bir anda sürüp giden bütün bu kuru gürültünün içinden çekip alabilme yeteneğiniz, bende tarifi güç bir hayranlık duygusu uyandırıyor.

Doğrusunu isterseniz, sizdeki bu inanılmaz yeteneğin bende de olmasını çok isterdim.

Ama korkarım yok ve ben böyle bir yeteneği sonradan edinebilecek biri de değilim. Ben daha çok sözlerin kalabalığında gizlemeye çalışıyorum kendimi.

İnanın en az sizin kadar yoruluyorum yaşadıklarımın ve en az sizin kadar istiyorum her şeyin kısa bir zaman için bile olsa biraz dışına çıkabilmeyi.

Başarabildiğim söylenemez pek! Ama ben yine de deneyip duruyorum.

Sözlerin en çok sıradanlaştığı, anlamlarından en çok soyunduğu anlarda sahne alıyor ve dakikalar boyunca lafı kimseye bırakmadan konuşuyorum.

Bunu yaparken pek de zorlanmıyorum doğrusu. Çünkü benim bu konuşkan sessizliğimi inandırıcı buluyor herkes.

Sizin suskunluğa firarlarınız nasıl görmezden geliniyorsa, benim bu gürültülü kayboluşlarım da o kadar gizlenebiliyor gözlerden. Aradaki tek fark, sizin ne olduğunu umursamayan asaletiniz...

O kadar kendiniz gibi çekiliyorsunuz ki aramızdan; içten içe farketsek bile yokluğunuzu, bir şey koyamıyoruz boşalttığınız yere.

Oysa ben o anlamsız tiratlarımı kestiğim anda, lafı alıp aynı çamurlu yollardan geçirecek birileri bulunuyor mutlaka.

Hepimizin paçaları çamurlu oluyor bu yüzden ve bir tek siz bunun dışında kalıyorsunuz.

Ani kopuşlarınız ve ısrarla görmezden gelinen o çok çarpıcı suskunluğunuz sizi ayırıyor hepimizden.

Bütün bu kuru gürültü sona erdiğinde, aramızda sadece sizin gerçekten söylenmiş birkaç sözünüz olduğunu görecektik ve muhtemelen acıyacağız bu yüzden kendimize.

Evet dostum, bir gün gelecek bütün bu laf kalabalığı unutulacak, sizin suskunluğun diliyle söyledikleriniz hatırlanacak.

Suskunluklar, yalanı olmayan kelimelerle örülür çünkü.

HAYATIN ŞARKILARI

Gizlenmiş sözlerin, söylenmiş gizlerin bir şarkısı var.

Bakışsız pencerelerin, kilitli kapıların, dumansız bacaların bir şarkısı var. Dalgın bakışların, iç çekişlerin, saklı gülüşlerin bir şarkısı var.

Bitmeyen uzaklıkların, azalmayan yolculukların, varılmayan limanların, metruk istasyonların bir şarkısı var.

Bir şarkısı var çınlayan çocuk seslerinin, teneffüs zillerinin, kurşun kalem kokularının, tebeşir beyazının.

Yola düzülen kağınının, işe koşulan sabanın, toprağa saplanan çapanın, yanıp tutuşan harmanın bir şarkısı var.

Çiğ düşmüş yaylakların, yemyeşil çayırların, uğultulu vadilerin, yalçın kayalıkların bir şarkısı var.

İnsan kusan şehirlerin, gürültülü caddelerin, silikleşen evlerin bir şarkısı var.

Homurdanan fabrikaların, sonlanmayan vardiyaların, gevşemeyen mesailerin bir şarkısı var.

Bir şarkısı var geçip giden zamanların, çıkıp gelen anıların, kurulan hayallerin, azalan umutların.

Ağır aksak romanların, sızım sızım öykülerin, konuşmayan şiirlerin, söylenenlerin ve hiç söylenemeyenlerin bir şarkısı var.

Varlıkların yoklukların, azlıkların çoklukların, açlıkların toklukların bir şarkısı var.

Titreyen bedenlerin, üşüyen küçük ellerin, yoksunluğunu farkedendenlerin, hayatı sessizce terkedenlerin bir şarkısı var.

Bir şarkısı var boğazımızdaki düğümlerin, yüreğimizdeki sızılarının, sonu gelmez acıların.

Dertlerin devaların, hastalıkların şifaların, çarelerin biçarelerin, ayakta durmaya çalışan viranelerin bir şarkısı var.

Kavuşurken ayrılanların, ayrılırken kırılanların, yan yanayken kaybolanların, kıymeti ancak yitirildiğinde farkedilenlerin bir şarkısı var.

Her şeyin hiçbir şeyin, herkesin hiç kimsenin, her yerin hiçbir yerin, mekanın lamekanın bir şarkısı var.

Bir şarkısı var ışığın ve karanlıkların, gecenin ve gündüzlerin, insanın ve insansızlığın, kalplerin ve kalpsizliklerin.

Kalabalığın tenhaliğın, çokluğun ve azlığın, mutluluğun mutsuzluğun, sonların ve sonsuzluğun bir şarkısı var.

İster bestelenmiş olsun ister bestelenmesin, yaşanan her şeyin bir şarkısı var.

Bir şarkısı var her anın, her günün, her gecenin...

Dile gelen her hecenin... Her şeyin bir şarkısı var.

Sadece can kulağıyla işitilen...

SIĞIRCIKLARIN DANSI

Siğircıkların gökyüzünde yaptığı o muhteşem dansa hiç tanık oldunuz mu?

Ben oldum ve ne kadar nefes kesici bir gösteri olduğunu biliyorum bunun.

Geçenlerde okuduğum kısacık bir haber siğircıkların dansının ne kadar muhteşem bir şey olduğunu yeniden hatırlattı bana.

Basit cümlelerle, hayata dair muhteşem bir detayı, artık farketmekten epeyce uzaklaşmış olduğumuz tabii güzelliklerden birini haber veriyordu okuyanlara.

Milyonlarca kara haberin içinde bir kardelen gibi başını dünyaya uzatıyordu bu kısa haber.

Keşke bu haberi manşetine çekecek kadar cesur birkaç editör olsa gazetelerde, televizyonlarda... Hatta keşke bütün gazetelerin, bütün haber kuruluşlarının birer "hayat muhabiri" olsa... Siğircıkların o muhteşem dansını baskıya ya da yayına yetiştirmek için koşuşturan birileri bulunsa...

Kulağa ne kadar tuhaf bir şeymiş gibi geliyor değil mi? Değil oysa, hayatın ta kendisi bu!

Siğircıkların dansını haber yapma fikrine gülüp geçmeyen o harika muhabire ve bu haberi servise koymaktan yüksünmeyen gönlü zengin editöre teşekkür ederim. Üstünde siğircık sürülerinin uçtuğu bu satırları okumama imkan verdikleri için...

Haberin içindeki kelimelere özellikle dikkatinizi çekmek istiyorum.

“Sığırcık” kelimesi dışında, “gökyüzü”, “kış”, “çınar”, “akşam”, “sema”, “hüner”, “atmaca” gibi şiirselliği, musikisi, çağrışımları olan kelimeler süslüyordu o iki paragraflık haberi.

Son zamanlarda içinde hayatın nefes aldığı kaç habere şahit olduk ki biz!

Hayat, insanların gündemindeki yerine ne zaman dönecek? Bu soru uzun zamandır zihnimde yankılanıyor.

Emin olun, haberlere konu olan ve gündemi tıka basa dolduran bütün o ‘flaş gelişmeler’ hayata ait değil. Hayatın üstüne hunharca yamanmış kurgulamalar pek çoğu...

Günlerce tartışıp durduğumuz hemen her olay, konu, olgu, ilk güncellemede bir daha hatırlanmamak üzere tarihin çöplüğüne gönderiliyor.

Düşünün geçen sene neleri tartışmıştınız, hangi flaş gelişmeye şaşırmış, hangi şok haberlerle sarsılmıştınız?

Sizi sevindiren ya da öfkeliendiren bütün o bomba haberler nelerdi, hatırlıyor musunuz bugün? Çok fazla şey hatırlamayacağınıza eminim.

Oysa bir sığırcık sürüsünün gökyüzündeki muhteşem gösterisine bir kere tanık oldunuz mu, bunu herhalde bir daha unutamazsınız!

İnsan hafızası hayati olanla, fuzuli olanı gayet iyi ayırabiliyor hala çünkü.

Önerim şu: Bütün gazetelerde birer hayat muhabiri bulunsun. Bütün televizyonlar bir kameralarını tabiatın kaydına ayırsın.

Sığırcıkların dansı, leyleklerin göçü, çayırların bahara uyanışı, yağmur damlaları, kar taneleri, hepsi naklen yayınlansın!

BU MEVSİMLER HIÇ DURMAZ MI YERİNDE?

Dizleri çimen yeşiline boyanmış olurdu hep; yıkayıp asardık kurusun diye temizliğe meraklı her ilkbaharı.

Sonra arar, bulamazdık yerinde.

Bir rüzgar mıydı esen, bir tufan mıydı kopan, yoksa sadece garip bir göz aldanması mıydı yanımızdan gelip geçen?

Bilemezdik hiç! Ve hiçbir zaman, beyaz erik çiçeklerinin fısıltısından başka bir kanıt da olmazdı elimizde.

Ama yine de, meyyal olurdu gönüllerimiz daima inanmaya, o tatlı ılınmanın bir ırmak gibi akarak iliklerimize işlemesine.

Zaten neyi kanıtlar ki çiçekler, sözlerin çalı çırpıdan ibaret kaldığı bu devirde!

Ve neyi kanıtlar ki ilkbahar, yalnızca donuk beton söylencelelerinin yankılandığı bu kalabalık şehirde!

Sonra yaz, camları titreştiren o sıcak nefes, gelip yerleşirdi arsız bir misafir gibi hayatlarımızın baş köşesine.

Alıp getirdiğimiz sümbül demetleri gibi bırakırdık yaz günlerini kristal vazolara.

Sular kımıldanırdı.

Gölgeler, perdelerini az önce indirdiğimiz bir komedyayı, yenisinden oynamak üzere doldururdu sahneleri.

Ama sessiz, ama inceden...

Derdik ki, yine yaz gelip doldurdu mutluluğun kurnalarını bitimsiz ab-ı hayatıyla.

Daha bitmeden sözümüz, tozu dumana katarak kaybolurdu ufukta yaz, koşumsuz yıldı atlarıyla!

Ve sonra... Bir çılgın lodos uğultusundan başka neydi ki sonbahar!

Neydi ki ruhlarımızın, titreyen elleriyle sedef düğmelerini iliklemesinden başka! Sarı saçlı bir haylaz çocuktan başka neydi ki her yana koşuşturan!

Biz o güneş artığı sarı başını okşamak istedikçe, dökerdi inatından bütün yapraklarını sinsice üzerimize.

Suçüstü yakalanmış gibi olurduk hepimiz, kilerden biraz reçel, birkaç küçük hatıra çalarken yakalanmış gibi...

Öyle kocaman bir ağırlık gibi çökerdi işte omuzlarımıza sonbahar; yaşırdık, yaşırdık da sanki, zembereği boşalmış bir saat gibi duruverirdik sonra.

Duruverirdik tam orada.

Sanki biz uyurken gelip şehri ele geçiren sonsuz bir kışın tam ortasında.

Her şeyin beyaza boyandığı o uçsuz bucaksız harikalar aleminde.

Uyurken tabiat en derin uykusunu, uyanırdı içimizde kar tanelerinin kristal heyecanı.

BİR ŞEY OLUYOR VE HER ŞEY DEĞİŞİYOR

Bir şey oluyor. Ve her şeyin akışı değişiyor.

Hayat diye uydurduğumuz o koca yalan kökünden sarsılıyor. Ölüm kulaklarımıza inkar götürmez varlığını fısıldıyor.

Sırça dünyalarımız yerle bir oluyor. Kaba hırslarımız kırık cam parçaları gibi dört bir yana dağılıp ayaklarımıza batıyor. Korkularımız ruhlarımızı kanatıyor.

Ayakta duramıyoruz. Ayakta durabilmek için neye tutunabileceğimizi bilemiyoruz. Bizim ayakta tutmak için didinip durduğumuz şeylerse hızla yitiriyor anlamlarını.

Gözlerimizi kapattıkça daha net görüyoruz her şeyi. Ne çok şeyi unuttuğumuzu, ne çok şeyi görmezden geldiğimizi, ne çok şeyi kendimizden uzaklaştırdığımızı apaçık görüyoruz.

Dünyamızın bütün ışıkları sönmüş oluyor çünkü. Hayatlarımızın parıltısı gitmiş oluyor.

Ne kadar kaybolduğumuzu, ne kadar azaldığımızı, ne kadar kapıldığımızı görüyoruz deliksiz karanlığımızda.

Bir şey oluyor. Ve her şeyin akışı değişiyor.

Her şey ışık hızıyla uzaklaşıyor yanımızdan. Sanki film orada kopuyor.

Kimseden bir haber alamıyoruz. Ama en çok kendimizden haber alamıyoruz.

Demek içimizin numarası henüz hafızaya geçmemiş diye dü-

şünüyoruz. Demek dünya yeterince küçülmemiş... Demek tekniğimiz yeterince ilerlememiş...

Demek kirli kazançlarımızın boyu henüz göğ e ermemiş... Demek öğrenilecek şeylerin hepsi bitmemiş... Demek çok bilmenin şemsiyeleri gerçeğin üstünü tam olarak örtmemiş...

Demek ölüm hastalığının aşısı da üretilmemiş henüz...

Bir şey oluyor. Ve her şeyin akışı değişiyor.

Küçük çocuklar çaresiz kalıyor ve hepimiz küçük çocuklar kadar çaresiz kalıyoruz. İnşa ettiğimiz bütün gerçek yıkılıyor, hayallerimiz kırılıyor.

Tasarladığımız gelecek çöküyor, çözülmez sandığımız bağlar çözülüyor. Sönmez sandığımız bütün ışıklar sönüyor. Geriye beklenmedik bir karanlık kalıyor.

Bir şey oluyor ve her şeyin akışı değişiyor.

Bir an önce var olanlar artık olmuyor. Az önce kıpırdayanlar artık kıpırdamıyor. Ya biz eksiliyoruz eski fotoğraflardan, ya da başka birileri eksiliyor.

Ortada bize ait bir sokak, bizi bekleyen bir oda, bizi kucaklayan bir yarın kalmıyor.

Bu ıssızlığı tanımıyoruz. Dün elimizde olanlar bugün neredeler diye soruyoruz. Dün sımsıkı sarıldıklarımız nereye gittiler şimdi?

İhtişamından gözlerimizin kamaştığı o koca krallığımızı kim yıktı bir üfleyişte? Kim çekip aldı bitmeyecek sandığımız şarkımızı elimizden?

Bir şey oluyor biz yaşayıp giderken.

Ve her şeyin akışı bir anda değişiyor.

YORULDUK BEKLEMekten

Yorulduk beklemekten. Yorulduk bulduğumuz yuvarlak taşları derelere düşürüp kaybetmekten

Yorulduk gözlerimizi ucu görünmeyen yollara dikmekten. Değişmedi ritimler. Değişmedi avuçlarımızdaki uzun kırık çizgiler.

Hâlâ bir arpa boyu yol, gittiğimiz. Kumsallara dağılmış deniz kabukları kadar az sayımız hâlâ.

Ve duruyor hâlâ bir kömür karasının yüzlerimize dokuduğu kir. Tütünün gecelerimize eklediği zifir...

Yorulduk beklemekten. Yorulduk rüzgârın yorduğu fırıldaklarda çılgınca dönmekten.

Gelmedi haberini beklediğimiz ulak. Yürümedi anlamın can suyu dallarımıza. Açılmadı çiçekleri bahçelerimizin.

Çıkamaz sokaklar gibi kaldık her birimiz. Yıkık köprüler gibi kaldık.

Dünyanın dışına düşüyor attığımız bütün taşlar. Tellere takılıyor uçurduğumuz bütün hayaller. Bütün görünmez kuşları içimizdeki ormanların...

Yorulduk beklemekten. Yorulduk bilinmezliğe açılan tıkrıtlara kulak vermekten.

Dinmedi sözlere sinen o uğursuz uğultusu kötülüğün. Sonu gelmedi bir türlü canımıza kasteden o tatsız hikayelerin.

Kesilmedi çınlaması geçmişin. Kesilmedi kulaklarımızda bü-

yüdükçe büyüyen çınlaması bir türlü geride bırakamadığımız günlerin...

Durmadı hiçbir şey yerli yerinde. Durmadı hiçbir şey tarifinin içinde. Döndükçe gezegenimiz, döndü onunla birlikte her şey. Durdukça o, durdu her şey.

Yıldızlar söndükçe söndü her şey. Yıldızlar yandıkça yandı her şey. Yandı her şey. Söndü her şey.

Yorulduk beklemekten. Yorulduk günleri eski eşyalar gibi üst üste denklemeden.

Çözülemedi nefretin kör düğümleri. Açılamadı zihinlerin paslı kilitleri. Bulunamadı insanlığın yitik hazineleri.

Toplanamadı un ufak olmuş parçaları gerçeğin. Silinemedi toprağın belleğine işleyen şiddet. Unutulmadı vahşet. Kan ve et...

Yorulduk beklemekten. Yorulduk sıkıntının kara bulutlarını içimize çekmekten. Demli çay bardaklarının dibinde boğulup gitmekten.

Ayaklarımıza dolanıyor geride kalan günler. Önümüze çıkıyor ardımızda kalan saatler.

Rüyalarımıza giriyor hayatlarımızdan çıkıp giden merhamet. O ak sakallı ihtiyar... O nurlu rivayet... O onurlu seğirme... O kayıp vadi...

Yorulduk beklemekten. Yorulduk gecenin karanlığında sönüp gitmekten.

Bulunamadı derinlerimize gizlenen sır.

Silinemedi tarihten, bizi kendi anlamımızdan perdeleyen asır.

HEPİMİZ FANİLERİZ

Korkarım ki hepimiz birbirine benzeyen fanileriz.

Korkarım ki hepimiz, gidecek çok yolu olan ve fakat binecek hiç atı olmayan serseri süvarileriz.

Korkarım ki hepimiz, kendi söylediklerinden kendi nabız atış-ları telaşlanan tedirginleriz.

Korkarım ki hepimiz, kendi tutuşturduğu yangından korkan kundakçı ürkekleriz, koparılmış bir çiçeğe solacağını söyle-yemeyen kelebekleriz.

Korkarım ki hepimiz, bir fırtınanın ardında bıraktığı yersiz yurtsuz kalıntılar, tedbiri elden bırakıp yanlış bahara açan za-vallı tomurcuklarız.

Korkarım ki hepimiz birbirine benzeyen fanileriz.

Korkarım ki hepimiz, gizemli deniz söylenceleriyle kendini avutan metruk yelkenliler, dalından yere düşmeyi bekleyen fazla olgunlaşmış meyveleriz.

Korkarım ki hepimiz, şiirler kilit altına alınırken dışarıda unutulmuş hüznü dizeleriz, gökyüzüne baktıkça kendi içinin maviliklerine düşen iflah olmaz gezginleriz.

Korkarım ki hepimiz, bozuk plaklar gibi hep aynı nakaratı söy-leyen kısır döngüleriz, birbirine çarptıkça daha fazla ışıldayan rengarenk misketleriz.

Korkarım ki hepimiz, dereciklere atlayıp kendi güzünden ka-çan sararmış yapraklar, dakika dakika zaman öğüten uzak ve yalnız değirmenleriz.

Korkarım ki hepimiz birbirine benzeyen fanileriz.

Korkarım ki hepimiz, birbirimizin başında esen esrarlı ve tehlikeli kavak yelleriyiz, açacak çiçeği olmadığı halde toprağa sımsıkı sarılan beyhude gövdeleriz.

Korkarım ki hepimiz, hayat kitabının bütün sırlarının çözüldüğü görünmez sayfalarız, en basit gerçeğin içinde düğümlenen kendi halinde bilmeceleriz.

Korkarım ki hepimiz, en küçük esintide kendi tarihine çarparak gıcırdayan kapılar, çınladıkça kulaklardaki etkisi azalan kayda değmez yankılarız.

Korkarım ki hepimiz, çok kareli bir bulmacadaki çok harfli bilinmez kelimeleriz, dingin suyun üstünde güneşle tokalaşan sessiz ve zarif nilüferleriz.

Korkarım ki hepimiz birbirine benzeyen fanileriz.

Korkarım ki hepimiz, savaş bittiği için canı sıkılan işe yaramaz cengaverleriz.

Korkarım ki hepimiz, karanlıkları ışıklı noktalamarla en olmadık yerlerinden bölünen tekinsiz şehirleriz.

Korkarım ki hepimiz, sonuna kadar anlatılmamış ve ucuna kadar gidilmemiş heyecanlı hikayeleriz.

Korkarım ki hepimiz, birbirine benzeyen fanileriz.

Korkarım ki hepimiz, kendi muhabbetini arayan yabancılarız.

GERÇEĞİN YALIN HALİNDEN UZAKTA

Çok değil kalabalığız. Yalın değil çıplağız. Gerçeğin yalın halinden epeyce uzaktayız.

Ellerimiz kirli. Ellerimizi altına tuttuğumuz sular kirli. Ellermizi yıkamak isterken kirletiyoruz en çok.

Dışımızın karanlığından sıkılıyor içimiz. Ama az nedense, içini kaplayan karanlıklardan sıkılanımız.

Bir şeyleri anlatamıyorsak, bu daha çok, o şeyleri aslında anlamak istemediğimizden oluyor.

Anamlı olana ulaşmak için konuşmuyoruz çoğu zaman. Hayatın ağır katarını itelemek sadece derdimiz.

Aynalara ihtiyacımız kalmadı. Çünkü baktığımız bütün yüzler, bir anlamda bizim yüzümüz.

Çocuklarımıza sinirleniyoruz. Çünkü onlar cesaretle konuşmayı sürdürdükçe, bizim hayatsızlığımız gizlenemez hale geliyor.

Ölümden neden korktuğumuzu açıklayacak birçok neden bulabiliyoruz. Ama hayatı neden bu kadar tutkuyla sevdiğimizin bir açıklaması yok.

Ne zaman bir suç yüksek sesle dile getirilse, bağırarak masum olduğumuzu söylüyoruz. Oysa masumiyet kimin söylediği bilinemeyen bir fısıltıdır aslında.

Başardığımızı düşündüğümüz şeylerin çetelesini başkaları ile birlikteyken ayrı, kendi başımızayken ayrı tutuyoruz. İkinci çetele hep daha uzun oluyor.

Kime sorsanız dünyadan umudu kesmiş durumda. Peki neden hiç kimse aynı kesinlikle kendinden umudu kesmiyor?

Kötülüğün giyecek tek bir elbisesi olduğuna inanmak istiyoruz. Çünkü bu varsayım, kötülüğün başka kılıklarda yanımıza yaklaşmasını mümkün kılıyor.

Her şeyi en kısa zamanda unutmak ümidiyle öğreniyoruz. Her şeyi unutulur ümidiyle söylüyoruz. Sanki seslendirilmemiş bir hafızasızlık andı içmişiz aramızda.

Ortaya bir şey koyamayacağımızı bildiğimizden yarını hiç konuşmuyoruz. Hem yarını konuşsak, bugünü de konuşmamız gerekecek ardından.

En karmaşık hesapları bile çözebilecek kadar ilerlettik matematik ilmindeki performansımızı. Ama ruhlarımızdaki hesap ve pazarlıkları göremiyoruz yine de.

Kimse kimseye güvenmiyor aslında. Ve kimsenin kimseye güvenmesi için de pratik bir neden yok ortada!

Hatır sormalar gündelik olağan tekerlemeler olarak çıkıyor ağızlardan. Biri beklenmeyen bir cevap verdiğinde, herkesin canı sıkılıyor bu cevabın kişi başına yüklediği maliyetten.

Sevgilerin kalıplara dökülmüş o kadar çok hazır cümlesi sürüldü ki piyasaya, kimse kendi sevgisinin sözcüklerini aramaya ihtiyaç duymuyor.

Gerçekte kimsenin günlerini renklendirecek parlaklıkta bir fikri yok. Bu yüzden sıradan fikirlere parlaklık kılıfı geçiriliyor mecburen.

Mağdur değil mağlubuz. Doğru değil yanlışız. Gerçeğin yalın halinden epeyce uzaktayız.

KİTAPLARIN DIŞINDA

“Şimdi kitapları kapatınız ve gözlerinizi açınız!” demiş bir yazar. Belki de bir denemek gerek bunu!

Yarından tezi yok başlayacağım, kitapları bir süreliğine de olsa kapatıp, gözlerimi açacağım!

Bakışlarımla bugüne kadar dokunmadığım her şeye tek tek dokunacağım.

Sabahların puslu ıssızlığını, öğlelerin parlak aydınlığını ve ikindilerin dingin serinliğini tespih taneleri gibi ardı ardına ekleyeceğim.

Akşamların kızıl yalnızlığını ve gecelerin yıldızlı karanlığını uzun uzun izleyeceğim.

İnsan yüzlerinin derin ufuklarında beliren gurup vakitlerini zihnimin defterlerine not edeceğim.

Hayatımın en kafiye gelir şiirlerini kırmızı çaputlara sarak mûtena dilek ağaçlarına ilâştireceğim.

Günlerin en doğurgan saatlerinde hayali bisikletime atlayıp, anlam ağaçlarının gölgelediği patikalarda dur durak bilmeden pedal basacağım.

Hüznün geçmişle gelecek arasına gerdiği pamuk ipinde, kararlı adımlarla yürümeye cüret edeceğim.

Ürkekliğimi sabırla bir yumağa saracak, ucunu da götürüp gözü kara uçurtmalara bağlayacağım.

İçimde tıkırdayan ne kadar saat varsa, hepsini durduracağım.

Coşkulu kuş cıvıltılarıyla uyanıp tatlı uykulardan, heyecanların berrak suyunu avuç avuç yüzüme çarpacağım.

Duyguların renkli oklarını havada yakalayıp, göğsümün acı geçirmez tenine saplayacağım.

Her bir ok yarısından ayrı ayrı sızarak, gökkuşağının bütün renklerinde kanayacağım.

Tel tel ipliklere bölünüp, işlenmiş bütün çiçek motiflerinde görüneceğim.

Gökyüzünden koparak toprağa düşen, buharlaşıp havaya karşı bütünü su damlacıklarında bir şekilde bulunacağım.

Savruk bir ıslık sesi olarak bütün yalnız ağızlarda dolaşacağım.

Nedensiz bir seğirmeyle göz uçlarında seğirecek, bütün gamlı kulaklarda zamanlı zamansız çınlayacağım.

Fısıltılarımı bir imbikten geçirip, esrarlı bir tütsü gibi bütün sıcak zamanlara dağıtacağım.

Avuçlarımdaki şenliklere kelebekleri, uç uç böceklerini ve onların bütün neşeli arkadaşlarını çağıracağım.

Dilimin ucuna kadar gelmiş ne kadar sözcük varsa, kimseye aldırmadan hepsini söyleyeceğim.

“Şimdi kitapları kapatınız ve gözlerinizi açınız!” demiş bir yazar.

Onun sözünü dinleyeceğim ve söylediğini yapacağım.

Gözlerimi açabildiğim kadar açacak, içimin kapağı açılmamış kitaplarını okuyacağım.

SEYRİ SEYRETMEK GEREK

Beni yakından tanımayı isteyen biri varsa, o aslında kendini tanımak istiyor.

Ben birini yakından tanımak istediğimde, aslında kendimi tanımak istiyorum.

Onların derinliklerine gönderirken bakışlarımı, kendi derinliklerimi keşfetmenin peşindeyim aslında.

Onların bana benzemezliklerinde, bana benzeyenin neye benzediğine dair işaretler arıyorum.

Yüzümde dolaşırken rastladıkları aşinalıklar, kendilerine aşinalığın kapısını açıyor onlara.

Sözlerine gizlenen ikinci mânayı işitmeye çalışırken, içimdeki birinci mânaya kulak veriyorum bütün heyecanıyla.

Karış karış kendilerini arıyorlar benim ülkemde. Avuç avuç kendimi buluyorum onların dünyalarında.

Her şeyden her şeye doğru bir işaret var bu dünyada, her insandan her insana.

Durup seyretmek gerek sadece, durup dinlemek gerek...

Bir çocuğu bardağından su içerken seyretmek gerek.

Alınlardan yuvarlanan ter damlalarını, yüzlerdeki yorgunluk emarelerini, odaları dolduran kadınsı sessizliği seyretmek gerek...

Uzaktan gelip geçen yolcuları, pencerelerden çok uzaklara bakan gözleri seyretmek gerek...

Cenaze kalabalıkları ile karşılaşan düğün alaylarını seyretmek gerek...

Ağların içinde ölümü beklerken çırpınan balıkları, güneş doğarken çiçekleri saran heyecanı seyretmek gerek...

Her bahar yüreğimize taşınan kırıltıyı, her yaz toprağı boylu boyunca yakıp kavuran susuzluğu seyretmek gerek...

Uğur böceklerinin gündelik gayretlerini, kelebek olup kanatlanarak renkleri, havada uçuşan çiçek tozlarını seyretmek gerek...

Aniden yanı başımıza düşen atkestanesini, dallarda bekleyen güvercinleri seyretmek gerek...

Dünyanın hiç kimsesi olmayan muhitlerini, şehrin yaprak bile kıpırdamayan kıyı köşesini seyretmek gerek...

Ucu bucağı olmayan yeşil düzlükleri, elbise değiştirir gibi birbirine geçen mevsimleri seyretmek gerek...

Hayatın aynalardan gelip geçen aksini seyretmek gerek...

Her şeyden her şeye doğru bir işaret var bu dünyada, herkesten herkese doğru...

İnsanı insandan seyretmek gerek..

Hayatı, açık bulunan bütün pencerelerinden seyretmek gerek...

En büyük sırlar, en açık söylenenlerdir çünkü.

KİMSİNİZ?

Yollarda yürüyen isimsiz kimselersiniz. Kimsiniz?

Duvarlara vuran belirsiz gölgelersiniz. Kimsiniz?

Kendi yüzünü kemiren talihsiz devirlersiniz. Kimsiniz? Hayat kargaşasında kaybolan acıklı suretlersiniz. Kimsiniz?

Koştukça canının uzağına düşen sahipsiz nefeslersiniz. Kimsiniz?

Belki de tellere takılıp kalan bütün bu seslerin sahipleri sizsiniz!

Belki de değilsiniz!

Söyleyin kimsiniz siz, kimsiniz?

Kentleri dolduran aşikâr gizemlersiniz. Kimsiniz? Bilindikçe bilinmezleşen kaygan denklemlersiniz. Kimsiniz?

Soru soru büyüyen esrarlı vitrinlersiniz. Kimsiniz? Tenlere kan cümleleri yazan keskin neşterlersiniz. Kimsiniz?

Gördüğü bütün yaralardan kaçan gamsız merhemlersiniz. Kimsiniz?

Belki de akla gelen ihtimallerin en güçlüsü sizsiniz!

Belki de değilsiniz!

Söyleyin kimsiniz siz, kimsiniz?

Sessizce değişen tuhaf mevsimlersiniz. Kimsiniz? Isıtmayan ve üşütmeyen renksiz iklimlersiniz. Kimsiniz?

Çıkmayan ve inmeyen merdivenlersiniz. Kimsiniz? Çarkında fırtınalar döndüren değirmenlersiniz. Kimsiniz?

Bildiğini denizden saklayan ıssız fenerlersiniz. Kimsiniz?

Belki de gözden ırak hareketlerin en gizlisi sizsiniz!

Belki de değilsiniz!

Söyleyin kimsiniz siz, kimsiniz?

Bulutlara atılan mavi-gri kementlersiniz. Kimsiniz? Puslu yeşillikleri desenleyen sabah çiğlersiniz. Kimsiniz?

Sarardıkça bunaltan yakıcı öğle saatlerisiniz. Kimsiniz? Vadi-leri kuşatan turuncu akşam üstlerisiniz. Kimsiniz?

Karara karara koyulaşan gecelerin en son demlerisiniz. Kimsiniz?

Belki de akıp giden renklerin en canlısı sizsiniz!

Belki de değilsiniz!

Söyleyin kimsiniz siz?

Kimsiniz?

HİKAYEMİZ YOK!

Bizim günlerimizin bir hikâyesi yok!

Bir çalıya takılıp kalmış gibiyiz. Ne kadar yaşarsak yaşayalım, hiçbir yere birikmiyoruz. Ne kadar akarsak akalım, hiçbir şeyi doldurmuyoruz.

Bozuk bir plak gibi hep aynı şarkıya dönüyoruz.

Hep aynı köşede duruyor, ne o tarafa, ne öteki tarafa gidebiliyoruz. O köşede duruyoruz. Sadece duruyoruz. Çalıya takılmış bir çaput parçası gibi sadece duruyoruz.

Her şey rüzgarını bulup şişiriyor yelkenlerini. Biz durmanın en rüzgârsız iklimlerine çakılıp kalıyoruz.

Bizim günlerimizin bir hikâyesi yok!

Soğuk bir pencere camı gibi nedensiz çatlıyoruz. Umursanacak kırılmalar olmuyor bizim kırılmalarımız.

Yeniden yoğrulsak, her şekle girecek kadar hamurlaşamıyoruz. Kurutulsak, tam olarak kuruyamıyoruz. Islatılsak, hep öyle ıslak kalıyoruz.

Durmadan nedensizce çatlıyoruz boydan boya. Nedensizce kırılıyoruz.

Bizim günlerimizin bir hikâyesi yok!

Belli ki bir yerde kaybolmuşuz. Ama ne bizi bir arayan var, ne biz kendimizi arıyoruz.

Bu kaybolma halinden başka bir halimiz yok. Kaybolduğumuz bu yerden başka bir yer de yok, bildiğimiz.

Sanki doğarken, bu kaybolmanın içine doğmuşuz. Bu kaybolma, ayaklarında sallayıp uyutmuş sanki bizi.

Sonra sanki bu kaybolmanın içinde bir daha kaybolmuşuz. Aramamışız ama, kendimizi bu kaybolmanın içinde bulmuşuz.

Bizim günlerimizin bir hikâyesi yok!

Ayrıldığımız hiçbir yeri boşaltmış olmuyoruz. Hiçbir eksiklik hissedilmiyor terkedip gittiğimiz cümlelerde.

Ortadan kaybolarak sahipsiz bıraktığımız hiçbir sıfat yok. Ve hiçbir zamir gönüllü olmuyor bizi tanımlamak için.

Bir kaynaştırma harfi kadar bile olamıyoruz kelimeler arasında. Ne yapsak, yaptığımızı bir fiile uyduramıyoruz.

Bizim günlerimizin bir hikâyesi yok!

Ulu bir ağacın gövdesindeki sıradan bir çentik gibi sadece eskiyoruz. Bir şeye benzeyemeden, bir anlama gelemeden eskiyoruz.

Kimseye hiçbir şey hatırlatmıyoruz. Kimsenin aklına güzel bir fikir getirmiyoruz. Kimsenin aklına güzel bir fikir olarak gelmiyoruz.

Biraz sonra patlayacak bir sabun köpüğü gibi yaşayıp gidiyoruz.

AYIŞIĞI KUTUSU

Ayın gümüşi ışığı küçük bir kutuya düşüp orada gamsızca biriktikçe; bir büyüyor, bir küçülüyor, bir hızlanıyor, bir yavaşlıyor dünya!

Ölümcül ritmin bozulduğu, lastiğin aniden patladığı ve yanık kibritlerin hoyratça topukları örselediği yerdeyiz.

İşte o yerde, işte o durgun ve uzak yerde, lastik bir ayakkabı teki gibi takılıyor elektrik tellerine fiillerin hizaya getirilmiş bütün yerçekimleri.

Rakamlar şakacı pelikanlar gibi omuz silkiyor, dudak büküyor, sımsıkı direniyor, çarpmanın ve bölmenin getir götür işlerine.

Arada bir ağzından notalar kaçırarak sakar bir akordeona her defasında daha fazla benzeyerek, bir genişliyor, bir daralıyor sonra insanların içleri!

Ve patlayan havai fişekler, gökyüzünün asık suratını gıdıklamayı marifet sayıyor!

Ama evet, bu gerçekten de bir marifet!

Gülümseyen bir gökyüzünden daha iyisini kim yapabilir ki?

Söyleyin kim yapabilir?

Kim küçük çocukların bisikletlerini güneşin doğduğu adrese geri gönderebilir?

Kim yaşamayı sıkıcı bir tekerleme gibi geveleyen bedenini, durduk yerde hayatın kıpırdamayı unutmuş sularına kaldırıp atabilir?

Kim ağaçların altındaki küçük lambalarla, zihninin kıvılcımlarını yeniden tutuşturabilir?

Ve kim sadece aklına öyle estiği için, her şeyi yeni baştan, yeni baştan, yeni baştan başlatabilir?

Bu yüzme bilmez ve çarpamaz bölmez halimizle biz yapabilir miyiz bunu?

Her yeni günde bıkmadan usanmadan kendi içinde çöreklene-duran bir yılan olmaktan alıkoyabilir miyiz kendimizi?

Tırnak uçlarımızla hayatın serin ve kaygan göllerine haylaz çizikler atabilir miyiz?

Sesimizin ceplerinde küçük sevimli sincaplar besleyebilir miyiz eski kelimelerin kırıntılarıyla?

Yerimizden doğrulup bir gün, sanki son geçen dakikaya bir itirazımız varmış gibi sallayarak işaret parmağımızı, her şeyi yeni baştan başlatabilir miyiz?

Kim gülümseyen bir gökyüzünden daha güzelini yapabilir ki?

Son geçen günü ucundan yakalayıp kendimize çekebilir ve sonra bütün yaşanmış günleri elimize dolayarak kocaman bir yumak yapabilir miyiz?

Söylenmiş bütün şarkıları dilimize dolayabilir miyiz? Ay ışığını küçük kutularda toplayabilir miyiz gümüş geceler boyu?

Yaşamayı sıkıcı bir tekerleme gibi geveleyip duran varlığımızı, hayatın kıpırdamayı unutmuş sularına kaldırıp atabilir miyiz gerçekten?

Kim, söyleyin kim, gülümseyen bir gökyüzünden daha fazlasını yapabilir?

HER NEFES BİR DUA

Aldığımız her nefes bir dua...

Düşündüğümüz her iyilik, söylediğimiz her güzellik, büyüttüğümüz her hakikat, öğrettiğimiz ve öğrendiğimiz her bilgi bir dua...

Dünyayı aydınlatan her ışık, kalplerimizi ısıtan her sıcaklık, insan olmaya doğru atılmış her adım bir dua...

Dillendirmediğimiz her kötülük, örttüğümüz her ayıp, görmediğimiz her çirkinlik, yüz çevirdiğimiz her günah bir dua...

Ufuktan sessizce doğan her gün bir dua...

Camlarımıza dokunan güneş, yüzümüze çarptığımız serin su bir dua...

Ocakta demlenen mis kokulu çay, beyaz peynir, siyah zeytin, sıcacık ekmek, bereketi çoğaltan sofralar, doymak, doyurmak, gönül dolusu şükretmek bu nimetlere, sağlığa, afiyete...

Gönül dolusu sarılmak güne, açılmak sokaklara, açılmak şehirlere, rızık peşinde, ekmek peşinde, alın teriyle, helal kazançla, güne, hayata siftah ederek...

Bir şeyler üreterek, bir şeyler sunarak insanlara, bir boşluğu doldurarak, bir eksiği gidererek, çalışmak, emekle doldurmak günü...

Hepsi bir yakarış, hepsi bir dua...

Hayırla geçen her an... Aklımızı büyüten, imanımızı büyüten, kalbimizi büyüten, hayatımızı büyüten her dakika bir dua...

Kulağıımıza dolan her ezan sesi, dilimizden dökülen her bes-mele, getirdiğimiz her tekbir, eğildiğimiz her rükû, gittiğimiz her secde, tespihimizin her tanesi ayrı bir dua...

Çocukluğumuz, gençliğimiz, büyüklüğümüz, ihtiyarlığımız hep dua...

Mevsimlerin devrialemi, zamanın gür bir ırmak gibi akıp gidişi, yüzleri aydınlatan her tebessüm, saçlara düşen aklar, mütevekkil mezar taşları hep dua...

Her yağmur tanesi bir dua...

Gökyüzünü kuşatan mavilik, yağmurla dolu bulutlar, yağmuru bekleyen toprak, toprağa sığınmış tohum, tohuma sığınmış hayat...

Ve yağmurdan sonra güneş, güneşten sonra çatlayan tohum, yeşeren tabiat, meyve veren ağaç, güzellik veren çiçek, çiçeğin üstünde uçuşan kelebek, hepsi bir dua...

Maviliğin ortasında pırıl pırıl bir güneş, dağlar, ovalar, denizler, ırmaklar, ormanlar, börtü böcek... Dünyayı bir uçtan uca dolduran ne varsa, hepsi bir dua...

Rüzgârın saçlarımızı uçuşturması bir dua...

Gökyüzünde ahenkle dans eden uçurtmalar, rüzgârgülleri, kıyıya vuran dalgalar, uçuşan kuru yapraklar, evlerin arasındada dolanan uğultular...

Saçakların altında bekleyen kırlangıçlar, camdan bakan çocuklar, tenhalaşan sokaklar, hayatın anlattığı her içli hikaye, verdiği her sır bir dua...

Aldığımız nefes bir dua...

HER ŞEYDE BİR HAYIR VAR

Her şeyde bir hayır var düşünenler için...

Yerden kaldırdığımız bir parça kuru ekmekte, kuşlara attığımız buğday tanelerinde...

Bir yaşlıyı karşı kaldırırma geçirişimizde, bir çocuğa arkadaş oluşumuzda bir hayır var.

Dükkan komşumuzun hatırını soruşumuzda, komşuya iki etmek, bir şişe süt alverişimizde bir hayır var.

Dedemizin elini öpüşümüzde, bir simidi bölüşür gibi sevgiyi, merhameti aramızda bölüşmemizde...

Azken çok oluşumuzda, birken bin oluşumuzda, farklıyken bir oluşumuzda, birlik oluşumuzda bir hayır var.

Her şeyde bir hayır var ibret alanlar için...

Kurduğumuz her güzel hayalde bir hayır var.

İnsan için, insanlar için, bugün için ve gelecek için kurduğumuz her hayalde, gördüğümüz her rüyada bir hayır var.

Çıktığımız her yolculukta, adımladığımız her yolda, gittiğimiz her istikamette bir hayır var.

Her arayışımız, her buluşumuz, her bulamayışımızda bir hayır var mutlaka...

Sabırla ve inançla, yeniden ve yeniden, her arayışımız, her umudumuz, her bekleyişimizde bir hayır var.

Her şeyde bir hayır var inananlar için...

Yaradanı her hatırlayışımızda binbir hayır var.

Her hamdetmemizde, her şükretmemizde... Kudretini her fikretmemizde binbir hayır var.

Dünyanın oluşunda, insanın oluşunda...

Ulu dağların, engin denizlerin, derin vadilerin, geniş ovaların, yüksek yaylaların, gür ırmakların, yeşil ormanların oluşunda nice hayır var.

Dönüp duran mevsimlerin, zamanın, saatin, dakikaların, anların birbiri ardına gelişinde bir hayır var.

Evlerin, bahçelerin, sokakların, caddelerin, şehirlerin, yerlerin, göklerin ve daha ötelerin uç uca eklenişinde bir hayır var.

Her şeyde bir hayır var akledenler için...

Hayatı her düşündüğümüzde, ölümü her düşündüğümüzde bir hayır var kapımızı çalan.

İyiliği ve kötülüğü, güzelliği ve çirkinliği, sevabı ve günahı her düşündüğümüzde bir hayır var gönlümüze düşen.

Dünde bir hayır var, bugünde bir hayır var, yarında bir hayır var, zamanı bilenler için...

Her olanda bir hayır var hayata gönül gözüyle bakanlar için...

Hayatın, özünde bir hayır olduğunu bilenler için...

KAR AYDINLIĞI

Uzun bir yolculuktan geldim, uzun beyaz bir yolculuktan. Belli bir rotası vardı, ama çok belli olmayan onlarca gizli rotası da vardı bu yolculuğun.

Bembeyaz ovalardan, karlı dağlardan akıp giden bir kayboluştu. Sanki dünyadaki her şeyin üstü görünmezlikle kaplanmıştı.

Sadece uzayıp giden beyazlıklar vardı. Ve gökyüzünden süzülüp bu beyazlığı durmadan çoğaltan kar taneleri...

Hayatı sevmek için, yeniden sevmek için bulunmaz bir fırsattı.

Hantal gövdesini o bitimsiz çizgiye teslim ederek ilerleyen aracımızın camlarından her zaman bakamayacağım genişlikte baktım dünyaya.

Üzerlerini kar kaplamış, cılız ışıklarıyla sadece orada olduklarını anlatabilen uzak köyler gördüm. Kapısı kilitli hikâyeleriyle uzak insanlar...

Yanından geçip gittiğim bütün bu hikâyelerin dünyayı ne kadar çok şeyle doldurduğunu düşündüm.

Sadece benim hikâyemle dolduğunu zannettiğim dünya, milyonlarca, milyarlarca başka hikâyeyi de sımsıkı tutuyordu avuçlarında.

Kar yağsın dünyaya bazen.

Yağsın ve körlüğümüzü ağartsın. Görünür kılsın, büyük karışanın görünmez kıldığı her şeyi. Yıkasın örtsün karanlığa teslim olan günlerimizi.

Bizim bu beyaz nefesi almaya, kalplerimizi o nefesle serinletmeye ihtiyacımız var. Bizim uzun ve beyaz yolculuklara ihtiyacımız var.

Rotası belli bir otobüsle çıkalım o yolculuğa ya da penceresi kara açılan herhangi bir pencereden uzun uzun hayata bakarak.

Herkesin iç coğrafyasında var o uzak köyler, o uzak hikâyeler, o uzak insanlar, uzağında kaldığımız bütün o insanlıklar...

Böyle uzun ve beyaz bir yolculuktan geldim. Karın üstüne düşen uzak hikâyeler gördüm. Bacasından dumanlar tüten titrek ışıklı ücra köy evleri gördüm.

Kar üstünde kıvrımlanan, nereye gittiğini bilmediğim yollar gördüm. Ateşlerin etrafında ısınmaya durmuş çileli insanlar gördüm.

Camların buğusuna hayallerini yazan çocuklar gördüm. Kar da rızkını arayan ürkek kuşlar gördüm.

Ağaçla süslenmiş ıssız bozkırlar gördüm. Karla süslenmiş yalnız ağaçlar gördüm. Zirvelerini sis bağlamış dağlar tepeler gördüm. Bir uçtan bir uca buzlanmış dereler, göller gördüm.

Uzun, çok uzun bir yolculuktan geldim. Kendimi sonsuz beyazlıklarla kucaklaşan çıplak bir yolcu gibi gördüm.

Hayatımı kara düşen milyonlarca, milyarlarca hikâyeden biri olarak gördüm.

Hikâyemi uzak bir hikâye olarak gördüm.

BAĞIRMAK KIYASIYA

İçinizden caddenin ortasına atılmak, kudurgan arabaların acı frenlerine aldırmandan avazınız çıktığı kadar bağırarak gelmiyor mu sizin de?

Sesiniz içinizdeki bütün sıkıntıyı götürüp atmosferin dışındaki bir yere atıncaya kadar sınırsız bir güçle bağırarak...

Söylenmiş binlerce cümlelerin zihninizdeki basıncını patlatıncaya kadar durmadan duraksamadan bağırarak...

Bütün vitrin camlarını, bütün katı kalpleri, bütün betonarme vicdanları ve bütün merhametsiz sözleri çatlatıncaya kadar bağırarak...

Gevezelikleriyle bütün sahici kelimeleri bastırma ihtirasına kapılmış bütün o azgın çeneleri susturuncaya kadar bağırarak gelmiyor mu içinizden sizin de?

Her tür yüzeye yapışabilen kara delikleri var şehirlerin.

Onları sanki bir deterjan reklamının afişlerini yapıştırıyormuş gibi büyük bir soğukkanlılıkla yapıştırıyorlar caddelerin en dikkat çekmeyecek yerlerine.

Caddeler düzensiz korna seslerinin ritimleriyle akıp duruyor bu kara deliklerin önünde.

Caddelerle aralarında zaten güçlü bir bağ kuramamış zayıf insanlar, çekim güçlerine dayanamayıp bir bir kapılıyor bu kara deliklere.

Kapılıp ortadan kayboluyorlar.

Kendi seslerinden başka hiçbir şey duymayan caddelerse, bu zavallı insanların bir bir eksilmesinin farkında bile olmuyor.

Oysa hiç değilse üç beş kelimeyi arka arkaya ekleyebilmeliydik biz insanlar.

Biraz kendimizden bahsedebilmeliydik, biraz başkalarından.

Neden her şeyin dokunulamaz ve yaşanamaz hale geldiğinden. Neden kendi sırlarımızı kendimizden bile saklamaya çalıştığımızdan.

Neden geçen günlere karşı böylesine ilgisizleştığımızdan konuşabilmeliydik.

Sonra birkaç şaka yapabilmeliydik birbirimize mesela, birkaç bilgiç gevezelik. Belki birkaç itirafta da bulunabilirdik.

Olurdu, güzel olurdu, çok güzel olurdu.

Hepimizin ihtiyacı var böyle dolu dolu konuşmaya, dolu dolu esmeye, dolu dolu koşturmayaya kelimelerle.

Gözlerimizde bizi arayan birinin ısrarlı, derin bakışlarına ihtiyacımız var.

Akıl dolu, içtenlik dolu, bizi bir el çantası gibi karıştıran, içimizdekileri bulmaya, tanımaya çalışan meraklı ellere ihtiyacımız var.

Hepimizin denizlere doğru akmaya ihtiyacımız var.

Minik beyaz taşların üstünden sekerek, sağa sola kıvrılarak akmaya ihtiyacımız var.

Tatlı suyu tuzlu suya kavuşturmaya, erimeye, karışmaya, kucaklaşmaya...

GECEİN TENHASINDA

Gecenin ücra köşelerinde, insanların sokaklardan, caddelerden, meydanlardan el ayak çektikleri saatlerde dolaşmak gerek...

Saatlerin ilerlemediği, derin karanlık bir uykuya daldığı vakitlerde... Şehirlerin en çıplak, en sakınmasız, en telaşsız saatlerinde...

Koskoca bedeniyle hırıldayan, külçe gibi yığılmış, yorgun hayata bir yabancı gibi bakmak gerek...

Işıkların azaldığı, seslerin azaldığı, kırıntıların azaldığı, sözlerin hiç kalmadığı o ıssız saatlerde görmek lazım hayatı...

Ne zaman çıksam gecenin bir yarısı sokaklara, caddelere, oradan şehrin kenar köşesine, loş bir koğuştaki nefes darlığı çeken sarı benizli bir hasta gibi geliyor bana hayat...

Ne yaptığımızı iyice bir görmenin, açıkça görmenin, yalansız görmenin bir yolu da bu. Gündüzün illüzyonundan kaçmak... Her şeyi kendi karanlığı içinde görmek...

Bir hasta yatağının sararan çarşaflarına sinen o ağırlığı hissetmek... Zamanın asfalta, soğuk demirlere, solgun ışıklara yayılan titremesine dokunmak...

Taze et gibi seğiren zamana dokunmak...

En ufak bir sesin nasıl çoğaldığına, nasıl sokak sokak, cadde cadde, meydan meydan şehri dolaştığına kulak vermek... Şaşırmak boş bir şişe gibi çaresizleşen şehre...

Boşaldığında bu kadar çaresizleşen bir şehri sabahla doldur-

mak için kaç milyon yalana ihtiyacımız oluyor kim bilir? Kaç milyar yalana?

Geceleri el ayak çekildiğinde sokaklardan, caddelerden, meydanlardan, sinsi çöp arabaları gelip topluyor poşetlere doldurup ağızlarını sımsıkı bağladığımız yalanlarımızı.

Her sabah onların yokluğundan cesaret bularak başlıyoruz yeni yalanlar aramaya. Yeni yalanlara inanmaya...

Bütün canlılar ağır bir uykuyla eksildiğinde dolaşmak gerek hayatı... Bir uçtan öbür uca...

Elinde tuttuğu, avuçlarında sıkıdığı her şey bir yönüyle ölüme benzerken... Hayat, ölümlle yan yana durmak zorunda kaldığında...

Şehir geceyi giyindiğinde, gündüzü düşünmek gerek... Sabahın ilk ışıklarıyla ruhumuzu saran, bedenimizi kısıvrak kuşatan o uyuşmayı... Zihnimizi dolduran o dayanılmaz karın-calanmayı...

Gecenin varlığımızı hırpalayan o soğuk kaba dokunuşlarıyla yüzleşmek gerek.

Gece, yalanların karanlığa yenildiği bir yer... Şehrin üstüne giydiği bir röntgen filmi...

Bütün tümörlerin çiçek açtığı, bütün yaraların kanadığı, bütün zaafların zincirlerinden boşandığı soğuk bir mevsim...

Hayatın bütün arızalarını, bütün düğümlerini, bütün pıhtılaşmalarını görünür kılan karanlık şua... Öğretici zehir... Yakıcı soğuk... Dondurucu sıcak... Bütün esrarı çözen esrar...

Dolaşmak gerek geceyi köşe bucak. Parmak ucuyla dokunmak gerek o kıpırtısızlığa. O soğuk seğirmeye, titremeye...

ASLI VAR MI YAŞADIKLARIMIZIN?

Aslı var mı bütün bu yaşadıklarımızın?

Bütün bu içlenmelerin, bütün bu kıvranmaların, uzaktan daha da uzak noktalarda, solmaya yüz tutan bir gül goncası gibi dalgınlaşıp gitmelerin...

Kendini rüzgarın kasvetli uğultusu içine terkedip bırakmaların, düz yollarda yürürken sebepsiz yere yalpalamaların...

Aslı var mı bütün bu sızlanmaların?

Çayların ilk yudumlarında, sigaraların son nefeslerinde çarımha gerilmelerin, dertleri içe çekmelerin, kalplere ateş düşürmelerin...

Hafızaların tetiğine olur olmaz asılmaların, sükunetin en orta yerinde infilak etmelerin, boşta bulunup söze karışmaların, farkında olmadan hayata ilişmelerin...

Aslı var mı bütün bu çırpınışların?

Bütün bu heveslerin, bütün bu gözyaşlarının, akla serseri ısıklıklar çaldırmaların, toprağa avuç avuç saldırmaların ve bir yandan kök salmaya çalışmaların...

Bütün bu keskin yosun kokulu denizlerin, kıyıları döven eli ağır dalgaların, dalgaların içindeki beyaz köpükler gibi kıpır kıpır oynaşmaların...

Kıyıları alıp denizlerin yerine koymaların, denizleri alıp yatakların başucuna koymaların, uykulara dalıp o bulutsu su çayır-larında delice koşular tutturmanın...

Aslı var mı bütün bu aldanmaların?

Bütün bu inanmaların, kuşların vuruldukları andaki şaşkınlığı gibi hiçbir şey anlamadan şaşırmaların, havadan yere çakılmaların...

En zavallı boyun büküşlerle kendinden geçmelerin, ağırlığını kaybedip hafiflemelerin, ayağını hiçbir yere basamamanın, basacak bir yer bulamamanın...

Aslı var mı bütün bu baş dönmelerinin, zihin bulanmalarının?

Bütün bu eksilmelerin, dümeni ağır ağır boşluğa çevirmelerin, damarlardan usul usul çekilmelerin...

İplikleri hoyratça çekip iğne deliklerinden çıkarmaların, göçmen kuşları yollarından çevirmelerin, sözleri yumaklayıp çöp sepetlerine fırlatmaların...

Kulaktaki bir çınlama gibi, yahut gözde bir seğirme gibi uzak, çok uzak bir yerde, kendi kendine devinip kalmaların, kanayıp yaralanmaların, yanıp kül olmaların...

Aslı var mı bütün bu savrulmaların?

Taş kesilip buz gibi olmaların, yığılıp bir köşede kalmaların, sessizce saklanmaların, sanki anlatılan hiçbir hikayede daha önce adı geçmemiş gibi davranmaların,

Gözlerden kaçmaların, sözlerden kaçmaların, silikleşmelerin, solgunlaşmaların, kalabalığın coşkulu selinde gönüllü sıradanlaşmaların...

Aslı var mı bütün bu azalmaların?

Hiç durmadan kendine düğümlenip kalmaların...

YAĞMURLA KUCAKLAŞMAK

Salon kararan havanın da etkisiyle loş, yer yer de neredeyse karanlık... Açık televizyonun ekranından yansıyan ışık gelgitleri vuruyor duvara.

Yıllardır her meseleyi aynı ihtirasla tartışmaktan bıkmayanlar yine ekranı dolduruyor ve hatta oradan odaya taşıyor.

Seslerini içinde kelimeler olmayan bir uğultu, bir gürültü olarak duyuyorum artık.

Dünya değişiyor ama bu lafazan insanlar değişmiyor. Adeta her gün hayatın üstüne bir ağırlık olarak çökmeye devam ediyor onlar.

Heyecanımızı kırıp, yorgunluğumuzu arttırıyorlar.

Kelimeleri öyle eğip büküyor, içlerini öyle boşaltıyorlar ki, kullanılmaz hale geliyor hepimize gerekli o kelimeler.

Ben bütün bunları zihnimde gezdirmenin sıkıntısıyla kıvranıırken dışarıdan başka bir ses geliyor.

Bir araba yolun ortasını tutmuş bir su birikintisinin üstünden geçiyor, hatırı sayılır miktarda su yolun kenarına doğru sıçırıyor.

Demek dışarıda yağmur yağıyor!

Uyanıyorum. Bütün varlığımla, bütün ruhumla uyanıyorum.

Dışarıda sahibinin dışında hiç kimsenin kıramayacağı bir istikrar düzeni var. Adı hayat!

Pencereye gidiyor, yağmurla kucaklaşıyorum.

Yağmur sokağı o kadar temizlemiş ki, ruhumu körleştiren her şeyden anında kurtuluyorum. Üstümdeki ağırlık kalkıyor, hafifliyorum.

Pencereyi açıyorum, yağmurun topraktan alıp havaya karıştırdığı toprak kokusunu içime çekiyorum. O kadar çekiyorum ki, ruhumun bütün yangınları sönüyor.

Serinliyorum. O kadar serinliyorum ki, bütün dalgalarım sakinleşiyor, geceyi dinleyen dingin bir denize dönüşüyorum.

Yağmurun sesiyle bütün gürültüler etkisini kaybediyor. Hayat, aslında nerede başlayıp nerede bittiğini bütün şehir ahalisine bir kere daha hatırlatıyor.

Şükür ki, susamış toprağa yağmuru gönderen bir kudret sahibi var.

Kurumuş ağaca baharı, acıkmış toprağa tohumu gönderen ve başka her şeye gücü yeten bir kudret sahibi var. Kararmış geceye sabahı, daralmış gönüllere serinlik gönderen hep O!

Dışarıda yağmur yağıyor şimdi, bütün lafazanlıkları susturacak hakikati damla damla anlatıyor bir kere daha yeryüzüne.

Haydi kalkın yerinizden, hayatı ekranlarda değil, pencerelerde aramanın vaktidir şimdi. Tabiatın sesiyle bütün gürültüleri bastırmanın vaktidir.

Hayatın çeşmelerinde uzun uzun yıkanmanın ve güneşin altında ruhlarımızı ısıtmanın vaktidir.

Ve tam vaktidir, toprağın kokusunu içimize çekmenin şimdi.

UZAK BİR GEMİ

Bazen eski bir hatıra, uzaklarda seyreden bir gemi gibi belli belirsiz bir rotayla gelip geçer hafızamızdan.

Yeni duyduğumuz bir şarkıyı çok eski bir hüznle karşılar kulaklarımız.

Okuduğumuz bir cümle sayfalardan taşarak yanımıza gelir ve bir uçtan bir uca genişleyerek hayatımız olur.

Bütün dikkatimizi verdiğimiz halde, dağılan sözleri bir araya getiremeyiz bir türlü.

İçimizin defterlerine aldığımız notları ne kadar arasak yerinde bulamayız.

Sanki yükseklerden yere düşen sırça bir biblo gibi oluruz, kırılmaktan kendimizi alamayız.

Bazen sesimiz olmadığını bile bile konuşmaya yeltenir, bir pandomime çeviririz bütün yaşantımızı.

Küçük ve zavallı kuşlar gibi yoksulluğun saydam duvarlarına çarpa çarpa eksilir, azalırız.

Bütün yolların kaybolmaya çıktığı bir labirente kısıkvrak ya-kalanmış gibi çaresiz hissederez kendimizi.

Ve başkalarının taze heveslerinde rastlarınız pişmanlıklarımızın köhne yüzlerine, mimiklerine.

Bazen bildiğimiz her şeyi özetlemeye yeter gökyüzünden kayıp giden bir yıldız.

Sanki beyaz kağıtların üstüne bıraktığımız bütün kelimeler üşür.

Başımızı yukarıya her kaldırdığımızda, anlaşılmaz bir yükseklik korkusu ile sarılıp sarmalanırız.

Oradan oraya savruluruz gideceği adresi şaşırmış bir polenin hafifliğiyle.

Parmağımızın ucunu dokundurduğumuz her denizde ayrı ayrı boğuluşumuzdur o bizim!

Hayatın en küçük, en önemsiz tümseklerine takılıp burun üstü yere çakılışımızdır!

Bazen de her şey geçer gider, bir bahara takılır kalır bizim bakışlarımız.

Yerinde bulamadığımız ne varsa suçunu vakitsiz esen rüzgarlara yükleriz işte o vakit.

Hiç ahenklerini bozmadan, hiç işlerini aksatmadan, içimizi kemiren kurtların ritmine katılırız ayak uçlarımızla.

Bazen bir sarmaşık olur, kıvrıla kıvrıla ilerleyerek duvarların soğuk gövdelerine sarılırız.

Çakıl taşlarının arasındaki bir çakıl taşı olmayı isteyecek kadar sıkılmışızdır kendimizden.

Ve bazen film bitip ışıklar yandığında, kendi uçsuz bucaksız karanlığımızla baş başa kalırız.

Her şeyin bir çınlamadan ibaret kaldığı andır o an, havada öylece asılı kalırız.

Günlerimizin hep bir karalama olarak kalacağından ve hiç temize çekilemeyeceğinden korkarız deliler gibi.

Bir gemi belirsiz bir rotayla uzak denizlerden gelir geçer.

Arkasından bakar kalırız.

SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Anlatacaklarım var. Bilmediğim bir dilde söyleyeceklerim var. Hiç kullanmadığım kelimelerle kurulmuş cümlelerim var. Tarifini bilmediğim heyecanlar kuşatıyor usulca her yanımlı.

Boyalari çatlamış ahşap kapılar rüzgarın ısrarına dayanamayip birbiri ardına kapanıyor gıcırdayarak.

Gri beyaz çatkılı sofra bezleri mandallarından kurtularak acemi kuşlar gibi komşu bahçelere uçuşuyor.

Islak takunyalar takırıyor bozuk taşlıklarda.

Şimşirlere musallat olan salyangozları temizliyor beyaz örtülü kadınlar, olanca dikkatleri, itinalarıyla...

Gongu vuruyor köhne duvar saatlerinin her saat başı.

Büyük salonlar, küçük sofalar, beyazlara bürünmüş serin odalar zangırıyor sıra sıra, tıngırıyor mutfaklarda kap kakak.

Zaman ellerini iki yana açıp miskince geriniyor, mangalın yanına büzülmüş bir tembel kedi gibi...

Kendimi alıp evvel zamanın sararmış fotoğraflarından birine koyuyorum

Bu küçük yorgunluğu şu zarif vazoya koyuyorum. Mümkünse, hiç kimse yaklaşmasın o küçük yorgunluğa.

Olur ya belki yarın heyecanın bütün düğmelerini iliklemiş bir gün gelecek bu eve. O da görsün bu küçük yorgunluğu, bu zarif vazunun içinde.

Mümkünse, hiç dokunulmasın o güne.

Gelip bir kumru konacak şu karşıdaki tele. O da iğnelesin gasındaki ürkek notayı, günün evi kuşatan ipeksi tenine.

Mümkünse, hiç kimse ürkütmesin o kuşu. Durup oradan bakacak o kuş, ip atlayan şu neşeli gürültücü kızlara.

Atlasın o kızlar toprağı döven bütün zalim iplerin üstünden.

Mümkünse, hiç kimse bakmasın o kızlara. Birazdan ufalanıp dökülecek hafızalardan onların bütün görüntüleri.

Kamaşsın bütün kapalı gözler o zaman, sabrın küçük yorgunluğundan.

Evvel zaman fotoğraflarından bir başkasında bir radyo çalabilir aynı anda. Radyodaki şarkı yıldızlı semalardaki haşmeti seyre davet edebilir dinleyenleri...

Ve aynı anda efkârın kekre kokusu burun kemiklerini okşayabilir ve hüznler şurup yapılmak için toplanan gül yaprakları gibi kızıl tepsilerde toplanabilir.

İri papatyaların, nazlı küpelilerin, 'üzgün sardunyalar'ın, pembe-mavi ortancaların bir ağızdan tutturdıkları o fasıl, bütün gönülleri şenlendirebilir.

Hayat kendi kendine konuşabilir o halde tatlı bir fısıltıyla evvel zamanın gülümseyen bütün fotoğraflarında.

KARA DELİKLER

Bakışlarımızı bulutlar kapladı, içimizde fırtınalar kopuyor.

Kalbimizin derinliklerindeki faylar kırıldı kırılacak.

Bu yükü, bu ağırlığı, bu musibeti taşımakta zorlanıyoruz.

Nafile koşuşturmalarla harcanmış geçmişimiz bağlıyor elimizi kolumuzu.

Sanki üstümüze karanlık okyanuslar çullanıyor ve biz çaresiz bir halde dibe doğru çöküyoruz.

Karanlık tortulanıyor.

Yalan yankılanıyor.

Hayatın orta yerinde peydahlanan kara delik giderek büyüyor.

Bütün hesaplar şaşmış, sorular yanlış cevapların elinde mahsur kalmış sanki.

Sözler tükenmiş, günler tükenmiş, zaman tükenmiş, hayat büsbütün tükenmiş sanki.

Yaşanacak zamanlar boyunca hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey yapmadan, neredeyse hiç kıpırdamadan susabilmenin bir yolunu bulabilsek keşke.

İçimizin kuytusuna sığınan insanlığımızı korumanın bir çaresini bilebilsek...

Ama yapamıyoruz; burada durulmuyor, burada sabit kalınamıyor, varılacak hiçbir güzellik kalmamış olsa da yürümezlikten gelinmiyor.

Bu mecburi istikamete koşmuşuz bir kere kendimizi. Anbean, gnbeğn biz mecbur etmişiz kendimizi bu mecburi koşuya.

Bir vesileyle yüzümüze arpılmadıa, kafamızı kaldırıp bakmamışız olan bitene.

Yaşamak;ilmek ilmek bezemek de olabilir hayatın kanaviesini renklerle, düğüm düğüm düğümlemek de olabilir kargaşa yumağını endişelerle.

İnsanın ne yaptığıdır belirleyici olan, neyi setiğidir.

Yrnecek bir yolumuz olmadığı için mi saptık biz bu bataklığa?

Bizim yolculuğumuzun hayra çıkan bir güzergahı yok muydu en başında?

İnsan, bu dünyada neyi aradığını keşfettiğini sandığı anda kaybediyor çoğu kez varlık bilgisini.

İnsanın arayarak bulabileceği tek bir gerçek var aslında: Hayatın kaynağının kendisi olmadığı...

Bu şuur çekildi mi bir kere insanın dimağından, her hayrın bir gidericisini, her şerrin bir gerekçesini tretebiliyor insan gafletinden.

En iyi bildiği köşelerinde bile kaybolup gidebiliyor hayatın.

Bilelim ki içinde zerre kadar gaflet bulunan hiçbir yolun sonu hayra ulaşamaz.

Yanlışla kurgulanmış hiçbir hesabın hakkaniyetten nasibi olamaz.

Bilelim ki eğri bir sorunun hiçbir doğru cevabı olamaz.

Tercih her zaman hayırla şer arasındadır, bu ikisinin ortak paydası alınamaz.

GÜNLERDEN BİRİ

Yine o günlerden biri...

Harflerin zihnimin kapısını çarpıp çıktığı ve sayfaların derinleşen beyaz uçurumlarında yitip gittiği günlerden biri...

Hüznün narin gövdesinin, haylaz bir arı kuşu gibi gözümün önünde milyonlarca kez kanat çırpıtığı günlerden biri...

Sükûnetin kanun olduğu sularda kıpırtısız bekleyen kayıkların kendiliğinden aklıma düştüğü günlerden biri...

Uğur böceklerinin sanki bin yıllık bir ayrılığın hasretiyle avucumun içine konduğu günlerden biri...

Yine o günlerden biri...

Tanımadığım binlerce yüzün en içe dokunan ifadeleriyle hatırıma geldiği günlerden biri...

Eski tahta kapıların ve pencerelerin zaman üstü bir rüzgarın kollarında titreyip durduğu günlerden biri...

Sokakların olanca kalabalıklarıyla suskunlaştığı ve zamanın dışına düştüğü günlerden biri...

Gümüş renkli balıkların tarifini bilmedikleri bir ürpertiyle ürpertiği günlerden biri...

Hoyrat koşu atlarının nemli toprak yollara muntazam nal izleri bıraktığı günlerden biri...

Işığın gür meşe dalları arasından kavisler çizerek geçtiği ve yeryüzüne dokunduğu günlerden biri...

Yine o günlerden biri...

Uzak deniz fenerlerinin sadece denizin duyabileceği bir fısıltıyla sırlarını aşık ar ettiğı günlerden biri...

Hatıraların binlerce küçük salıncakla oradan oraya sallanıp durduğu günlerden biri...

Bahçelerin evlerden, evlerin bahçelerden ve her ikisinin insanlardan uzaklaştığı günlerden biri...

Sayırsz düşkün dünyalının başını sokacak bir sıcaklık bulmadan sabahladığı günlerden biri...

Kara kedilerin gözlerini çakmak çakmak açarak içimize baktığı günlerden biri...

Boş bardakların garip bir sallantıyla birbirlerine çarptığı ve dünyanın en kristal sesini çıkardığı günlerden biri...

Yine o günlerden biri...

Mezarlıklarda dolaşan ürkek ayak seslerinin ölümün sağır kulağınca işitildiğı günlerden biri...

Yorgunluğun insan kılığına girerek beyaz işlemeli yastıklara yaslandığı günlerden biri...

Merdivenlerin inmeye mi, çıkmaya mı yaradığının bir türlü kestirilemediğı günlerden biri...

Hareketlerin sanki yerçekiminden arınmış gibi havada asılı kaldığı günlerden biri...

Yine o günlerden biri...

EKSİLİR İNSAN!

İnsanlar konuşurken kelimelerini yere düşürüyor.

Sonra da o kelimeleri orada bırakıp gidiyorlar.

Ya gerçekten düşürdüklerini farkedemiyor ya da eğilip alacak kadar önemli bulmuyorlar onları.

Bana sorarsanız her iki durumda da büyük bir kayba uğruyor insanlar. Çünkü düşürdükleri kelimelere bir daha sahip olamıyorlar.

Aynı harfleri yan yana getirip telaffuz edemiyorlar demek istemiyorum, bu değil söylediğim şey!

Benim söylemek istediğim, aynı harfleri yan yana getirerek söyleseler de, söylediklerinin bir daha yere düşen o kelime olamadığı...

Çünkü kelimeler söylendikleri an ve durum için var olur, o anı ve o durumu ifade eder yalnızca.

Bir duygu sayısız kelimedenden oluşur mesela, biri eksilse o kelimelerin, bir parça eksilir o duygunun bütünlüğünden de.

Kelimeleri bihakkın koruyamazsak, anlamı eksiltiriz.

Anlam dediğimiz şey kelimelerden oluşur zira, kelimelerden inşa edilir bildiğimiz, duyduğumuz, duyumsadığımız her şey.

Kelimeleri korumak anlamı korumaktır o halde.

Onları hafızamızdaki bir sandıkta saklı tutabilirsek, uzun bir ömürleri olabilir.

Ama yere düşürür kaybedersek; düştükleri o yerde bir süre sonra solgunlaşır ve kuruyup giderler.

Bizim kelimelerimiz olmaktan çıkmış, sahipsiz kalmışlardır çünkü.

Sonradan aynı harfleri yan yana getirmeyi başarabilirsek de, aynı kelimeyi söylemeyi bir daha başaramayız.

Başka bir 'ân'ı ve başka bir durumu anlatır bulduğumuz bütün yeni kelimeler... O kelimeye çok benziyor olsalar bile...

Dolayısıyla başka bir cümlemin parçasıdır her kelime.

Eski cümlelerimizde açılan boşlukları dolduramayız yeni kelimelerle.

Çünkü anlamlar yama tutmaz.

Eksilmiş bir cümle bir daha tamamlanamaz.

En iyisi dikkat etmek, söylerken hiç yere düşürmemek kelimeleri, hiç eksik bırakmamak cümleleri...

Yoksa eksilir insan...

Eksilir hayat...

Eksilir bir parçası, sayısız kelimedenden müteşekkil maceramızın.

KELİMELERİ TANIMAK GEREK

Kelimelere daha yakından bakmalıyız, daha iyi tanımalıyız onları.

Her gün, hayata anlam örer çünkü kelimeler.

Kelimelerimiz çalınırsa çıplak kalır hayatımız. Yoksul kalır. Aç kalır, açıkta kalır.

Kelimeler olmadan hayatımız ışıksız kalır, kör kalır. Ne aklımız yolunu bulabilir, ne kalbimiz.

Kelimeler olmadan aydınlanmaz ruh sokaklarımız, gönül meydanlarımız.

Kelimelerimizin ağırlığıdır bizim ağırlığımız, ne daha fazla çekeriz tartıda, ne daha az. O kadar uzundur boyumuz, ne daha uzun, ne daha kısa.

Kelimeleri tanımamız, çok daha iyi tanımamız gerek...

Çünkü kelimeler olmadan tanınamaz hayat, tanınamaz eşya, tanınamaz varlık... Kelimeleri olmayan yabancısıdır kendisinin bile. Uzağıdır yakınlarının bile.

Karanlık gecede siyah, suyun içinde ıslak, ateşin içinde sıcak... Ne varlıkta var, ne yoklukta...

Kelimeler olmadan akıllar boş, kalpler boş, avuçlar boş, bakışlar boş, tarifler boş.

Dışlarından değil içlerinden tanımak gerek kelimeleri. Cidarlarından değil özlerinden... Etraflarından dolanarak değil, tam ortasından...

Uzaktan bakarak değil, yakına gelerek... Rivayetini dinleyerek değil, aslına ererek, kühüne dokunarak...

Soğuklukla değil sıcaklıkla, sevgiyle, muhabbetle... Arayı açmadan, araya gurbetler sokmadan, etle tırnak gibi, sesle akis gibi, bedenle gölge gibi, kılıçla kın gibi...

Her harfine derinden saygı duyarak tanımak gerek... Eğip bükmeden, eritip akıtmadan, dondurup katılaştırmadan...

Kendi sıcaklığında, kendi toprağında, kendi güneşinde, kendi aydınlığında... Kendi coğrafyasında, kendi vatanında, haritasında, ufkunda...

Korumak gerek kelimeleri savuran rüzgârdan, uçuran fırtınadan... İçlerini boşlukla doldurmaya azleden kötü niyetlerden...

Çünkü kelimelerimiz mahkûm olursa biz de oluruz. Kelimelerimiz rehin kalırsa hayatlarımız rehin kalır. Kelimelerimiz mahzun olursa biz de oluruz.

Kelimeleri tanımamız gerek...

Bollukta değil sadece, yoklukta da... Kimselerin olmadığı yerde... Çarelerin tükendiği, umutların kırıldığı yerde...

Kelimeler ki yeşertir hayatı tohumun topraktan yeşerttiği gibi... Yağmurun toprağı bereketlendirdiği gibi...

Bilmek gerek kelimeleri...

Sözlerin kelimelerle kurulduğunu, anlamın kelimelerle örüldüğünü bilmek gerek...

Kendini tanıır gibi tanımak gerek kelimeleri...

Çünkü hayatımız kelimelerimiz kadardır aslında, ne bir eksiği vardır, ne bir fazlası...

BAHARLA MUHABBET

Ben puslu havaların ardından çıkıp gelen her baharı içime sığdıramadığım bir sevinç ve coşkuyla karşılıyorum.

Kapıdan çıkar çıkmaz aldığım o taze bahar kokusu, tabiatın o tarifsiz heyecanı adeta kanatlandırıyor beni de.

Gözleri kamaştıran o tatlı ışıqla aydınlanıyorum içten içe.

Çayırı çimeni saran yeşillenme telaşı, dallara düşen beyaz çiçekler, patlamaya hazır tomurcuklar, kuşların muhteşem sevinç gösterileri...

"Artık hiç bahar gelmiyor, kış bitiyor, yaz başlıyor" diye konuşuyoruz ya bazen aramızda, aslı yok bunun.

Bahar her yıl geliyor ama bazen biz orada olmuyoruz.

Orada olalım, güneşin ılık ışıklar saçarak doğduğu yerde ısrarla bekleyelim ve baharı kaçırmayalım.

O meşhur işlerimiz güçlerimiz nedeniyle kendimizi kırlara vuramıyoruz çoğumuz.

Yine de pencereden bakarak, balkona çıkarak, işe gittiğimiz yolları hafiften uzatarak bahara dokunmaya çalışalım.

Baharın en köşeye kısıtılmış hayatlara bile elini uzatan o mucizevî dokunuşunun farkında olalım.

Her şeyden çok sıkıldığımız, çok yorulduğumuz bir zamanda beş dakika, on dakika başımızı yastığına koyup dinlenebildiğimiz mevsim o...

Onu yüzümüzde özlem dolu gülücüklerle kapıda karşılayalım.

Evet, yapalım bunu! Şimdi ya da yarın sabah... Bulunduğumuz yerden çıkalım, yapamıyorsak bir pencere açalım ve bahara "Merhaba!" diyelim.

Sitemle nerelerde kaldığını soralım, gelmekle ne iyi ettiğini söyleyelim, "Her zaman bekleriz" diyelim.

İklimlerle ilgili felaket senaryoları yazıp duranlara nispet olsun diyerek el sıkışalım baharla, kucaklaşalım, iki yanağın-dan doyaya öpüp, koklaşalım.

Sanal hayata düğümlemiş gözlerimizi çözelim, binlerce ton-luk bir ağırlıkla aşağıya doğru çekilmekte olan bedenimizi to-parlayıp masaların başından uzaklaştıralım.

Ayakkabılarımızı giyip kendimizi baharın kucağına atalım. Üç beş kare çekelim bu baharın hatırası olarak...

Sonra toprağa dokunalım uzun uzun, çimlere dokunalım, ba-har dallarına dokunalım.

Ağaçları şenlendiren serçelere selam duralım.

Sonra bahara bırakalım hayatımızın direksiyonunu.

Nereye götürmek isterse oraya götürsün bizi.

Ve bütün kapıların öyle ya da böyle aslında hayata açıldığını anlatsın görmek isteyenlere...

KAPATALIM

BÜTÜN ŞEMSIYELERİ

Yüzümüzü gökyüzüne çevireceğimiz zamanlar geldi yine. Bulutlar yağmur tanelerini üstümüze gönderecekler ardı ardına.

Su bir nimet, bunu eskiden olduğundan çok daha iyi biliyoruz artık. Yüzümüze düşen bu damlaların hayat demek olduğunu hissediyoruz.

Dünya karmaşasını yaşasın dursun, bilmeliyiz ki asıl hikâye, yağmur damlası ile bizim aramızda.

Hayat burada yaşanıyor, yani yer ile gök arasında...

Yüzümüze düşerek bin bir minik ve berrak damlacığa dönüşen her yağmur tanesi paha biçilemeyecek kadar değerli...

Avuçlarımızı dua eder gibi gökyüzüne açsak, rahmet dolsa içlerine...

Eskiler doğrudan rahmet derlerdi yağmura, ne kadar ince bir lisanı vardı o insanların. Şimdi meteoroloji bakıyor eskiden gönüllerin baktığı o işlere...

Şemsiyelerinin altına saklanan, yüzünü yağmura açamayanlarız şimdi.

Saçak altlarında bekleyemeyecek, bir yağmurluk zamanı gökyüzünden düşen o rahmet tanelerine ayıramayacak kadar sabırsız...

Susuzluğun toprağı çatlattığı ve en yaygın endişelerden birinin kuraklık haline geldiği bir zamanda bile dönemiyoruz yüzümüzü yağmura.

Oysa o bir mucize... Gökyüzünden inen, yeryüzüyle kucaklaşan bir ayeti Allah'ın...

Dönüp mutlaka uzun uzun bakmak gerek yağmura.

Yüzümüzü gökyüzüne çevirerek yağmur tanelerinin tek tek yüzümüze düşmesini beklememiz gerek...

Oradan içimize düşecekler çünkü, yangınlar sönecek, hararetler dinecek, belki sükûnet geri gelecek.

Yüzümüzü yağmurdan çevirerek hayattan da çevirmiş oluyoruz. Hayatı da ışıtmaz oluyoruz yağmur tanelerinin seslerine sağırlaşılarak.

Çevirelim yüzümüzü gökyüzüne, açalım avuçlarımızı yağmura. O mucizenin bir parçası olalım. Susamış nebat gibi, başımızı yavaş yavaş yerden kaldıralım ve yükselelim.

Şehirlere, meydanlara, caddelere, sokaklara, çatılara, bahçelere, kumruların beklediği ağaçlara yağmurun eli değişiyor. Kayıtsız kalamayız buna.

Yağmur duasına çıkar gibi yağmur seyrine çıksak keşke hep birlikte... Dilimizde şükür ifadeleriyle...

Kapatmamız gerek artık ellerimizdeki bütün o kara şemsiyeleri!

Doya doya ıslanmamız gerek yağmurda!

Arınmamız gerek bir uçtan bir uca!

Arıtmamız gerek böylece hayatı da!

GÜNEŞİN KRİSTAL ŞALI

Güneş ince kristal şalıyla örtüyor üstümüzü.

Gerinerek derin ve uzun bir uykudan uyanmakta oluyor o sıra, kamaşmayı çoktan unutmuş gözlerimiz.

Sersemliyoruz. Öylece birbirimize bakıyor, aramıza inen bu ateşten yolcunun gizemli seferinden dönüşünü konuşuyoruz aramızda.

Ağzımızdan koşar adım çıkan kelimelerin, sonra dönüp dolaşıp bir yük olarak sırtımıza yüklenmesinden korkuyoruz belki de.

Ya da belki, hantal varlıklarımıza tatlı bir esinti şefkatiyle dokundurduğu parmaklarını ürkütmekten korkuyoruz güneşin.

Güneş ince kristal şalıyla örtüyor üstümüzü.

Gövdemizin gizli buzullar gibi ıssızlaşan nahiyelerine vuruyor en parlak ışıklardan bilemediği neşterini.

Isıtıyor inceden inceye bizi... Bedenlerimizin çürümeye yüz tutmuş vadilerini, içimizin direngen bozkırlarını ve hafızalarımızın karanlık dehlizlerini...

Kendimize geldikçe açılıyoruz hayata doğru. Bir kelebeğin kanatlarını, bir çiçeğin yapraklarını, bir cümlemin kelimelerini, bir şiirin imgelerini açtığı gibi...

Öyle tedbirsiz, öyle arzulu ve heyecanlı... Tehlikelerin en güvenilirini anlatan bir hikayeye dalıveriyormuş gibi sanki, tekinsiz bir kapıdan.

Güneş ince kristal şalıyla örtüyor üstümüzü.

Bir savaş sonrasının şaşkınlığıyla aniden silkiniyor, bir yay gibi geriyoruz varlığımızı, uçuşan tozların ve köhne anıların arasından.

Ümitli bir başlangıca benziyor hali, eteklerini toplayarak bir kere daha karşımıza dikilen o ihtiyar zamanın.

Bir kuş tüyünün salınıp süzülüşü gibi havada, süzülüyor hayatımız o kristal huzmelerin sessiz akıntılarında.

Güneşin bir sararan bir kızaran okyanusuna, gür bir ormanın gölgesine sığınır gibi sessizce sığınıyoruz.

Güneş ince kristal şalıyla örtüyor üstümüzü.

Derin ve uzun bir uykudan uyanmakta oluyor o sıra, kamaşmayı unutmuş gözlerimiz. Kendimize geliyormuş gibi geçiyoruz adeta kendimizden.

Coşkulu toprak söylencelerine kulak kesilmiş buluyoruz farkında olmadan bütün benliğimizi.

Dallanıp budaklanıyor ve sonra tomurcuklanıp çiçekleniyoruz sahipsiz genç ağaçlar gibi içimizin bahçelerinde.

Dağılır gibi kutlu bir tohum bereketiyle yeryüzüne ve toplanır gibi bütün nehirlerin toplandığı mecrasına gerçeğin.

Kapanıyoruz usul usul kendi varlığımızın gözenekli gövdesinin üstüne.

BİR SOKAK DOLUSU HAYAT

Yan yana, üst üste, bitişik nizam hayatlar...

Üst kattaki Cavit beylerin oğlu yirmi yıldır Almanya'da, yılda bir kere ya geliyor ya gelmiyor memlekete. Evin her yanına sinmiş hasreti.

Alt kattaki Pervin Hanım emekli matematik öğretmeni... Eşi tapudan emekli olduktan üç ay sonra ölmüş. Hiç çocukları da olmadığından ne geleni var, ne gideni.

Yan apartmanda Yağız diye bir afacan var ki, ismi üstünde... Küçükken ateşli bir hastalık geçirdiğinden bir dediği iki edilmemiş, şimdi ne annesi söz geçirebiliyor ne babası.

Onların altında oturan talihsiz aile on yedi senelik evli... Çok istemişler ama onların da olmamış çocukları... Bundan mı bilinmez, bir onlar çeken Yağız'ın kahrını.

Hemen yan apartmanın altındaki market, aslında bakkaldan sadece biraz daha iri...

Sahibi üst katında mukim Süleyman efendi, sekiz sene önce beş çocukla toplayıp yatağı yorganı, satıp tarlayı tabanı, geride bırakıp köyü, gelmiş şehre...

Kendine o daireyi almış, içine girmiş. İyi kötü bir iş bakarken, dükkânın kiracısı çıkıvermiş, borç harç tutmuş dükkânı, koyabildiği kadar malı koymuş içine, olmuş bakkal dükkânı.

Az önce bakkaldan çıkan kızıl saçlı küçük kız, bakkalın tam karşısındaki zemin katta oturuyor. Babası Zülküf aynı zamanda apartmanın görevlisi...

Gündüz vakti pek ortalıkta görünmez, akşam olunca apartmanın önündeki taşlığa çıkar oturur.

Bu kızıl saçlı küçük kız, adı Hatice, çayın birini getirir, birini götürür babasına. Akıllı bir kız Hatice, dersleri de iyi...

Aynı kapının önünde birlikte oynadığı Özlem'in dersleri o kadar iyi değil ama... Üçüncü katta oturuyor Özlem'in ailesi, babasının toptancı halinde yeri var, annesi evde, biçki dikiş...

En üstteki daire küçük biraz, iki kız öğrenci oturuyor birlikte. Konyalı olan işletme okuyor, Mersinli olan İngiliz Dili ve Edebiyatı... Dersti, imtihandı derken, pek gören olmuyor onları.

Ara katta bir Şadiye Hanım var ki pek muhabbet, yirmi üç yıl olmuş dul kalalı. Kocasını bir gün işe gitmiş, akşama ölüsünü getirmişler eve.

Daha ellisinde ya var, ya yok o zaman, tek başına büyümüş üç oğlunu. Kolay olmamış ama altından kalkmış. Şimdi dünya yansa telaşı yok hiç, "Bu da geçer ya hu" deyip işine bakıyor.

Üç oğlundan ikisi üniversitede, büyük oğlu çoktan işini gücünü bulmuş, çoluk çocuğa karışmış. Yakın oturuyor, iki sokak aşağıda muhtarlığın yanındaki apartmanda.

Muhtar, Şadiye Hanım'ın yan komşusu. Hanımı Mevlûde çiçek düşkününü, balkonun her yanını çiçeklerle donattığı yetmiyor, konuyu komşuyu da teşvik ediyor.

Şadiye Hanım'la her sabah mutad bir kahveleri var çiçeklerin arasında. Ve dillere destan bir muhabbetleri...

Bir hayali sokaktan küçük hikâyeler aktardım size. Benim yaşadığım sokak değil, sizinki de değil, ama hiçbirimize yabancı olmayan bir sokak...

Bir sokak dolusu hikâye, bir sokak dolusu hayat... Kaybetmekte olduğumuz nice hazine...

RAHMET MEVSİMİ GELDİ

Lacivert gökyüzü hilallendi. Yine kandiller alevlendi. Yine şerefeler ezanlarla şerefendi. Yine ayetler sıcak esintilerle gönüllerimizde harelendi.

Yine ramazan geldi hayatımıza. Yine rahmet mevsimi geldi.

Yine mühürlendi doymaz iştihaları ruhlarımızın. Yine ara verildi gözün gözü görmediği kargaşamıza.

Şimdi durulacak burada. Şimdi zorunlu tevekküle memur edilecek bedenlerimiz. Şimdi eller açılacak yine duaya. Çaresizlikler itiraf edilecek hüznü fısıltılarla.

Yolunda gitmediği besbelli ahval için merhamet istenecek sonsuz rahmet sahibinden.

Ürküntüsü bugüne vuran yarınlardan korunma dilenecek. Yine sığınılacak şerrin karanlığından hayrın aydınlığına.

Yine alınlar sürülecek Kadir-i Mutlak olanın secdegâhına.

Çünkü yine Ramazan girdi dünyayla aramıza.

Oruç sınıfının gönüllü öğrencileri olmaya durduk yine. Sabrın diplomasına talip olduk topluca. Önümüze koyduk ibretlik hikâyemizi. İçimize dek gördük kendimizi nedamet aynasında.

Çünkü şehr-i Ramazan geldi. Rahmet mevsimine erdi takvimler.

Kanayan yaralara merhem sürüldü. Nur ile ısındı üşümüş biçare gönüller.

O biçareler ki, en kanadı kırık haldeler. En kimsesiz, en yalnız, en bilinmez saatteler. Acıların kucağına bıraktılar geçmişle-

rini. Sisten duvarların ardında kaldı gelecekleri. Bilinmez acılarla dağlandı yürekleri. Ve oruçla tazelendi yeniden dirençleri. Mukavemetleri...

Hayatın dikenli dallarına astılar yeniden küçük dileklerini. Yeniden giydiler üstlerine dünyanın renklerini.

Çünkü rahmet mevsimi geldi. Sıcacık nefesiyle ısıttı ellerini. Ve hayallerini...

Çok şükür, ayaktayız yine. Bu Ramazanda da bırakmadık imanımızın kulpunu.

Ne kadar örselensek, ne kadar sendelesek de, inatla inançlıyız.

Ne kadar kirlensek de, arınmaya giden yolun haritasını saklıyoruz cebimizde. Ne kadar yorulsak da, tazelenme aşkıyla filizleniyor bir yanımız.

Ne kadar şikayet etsek de, güçlüklerin ardındaki o tükenmez umutla yeniden umutlanıyoruz. Ne kadar bitsek de, yeniden başlayacak mevsimi buluyoruz.

İşte yine o mevsimdeyiz. Yine ramazandayız.

Yeryüzünün rahmetle yıkandığı o eşsiz zamandayız.

Eğriyken doğrulmanın, eksikken tamamlanmanın, fazlayken azalmanın kapısındaız.

İnsanlık bahçesinin en başındayız.

Esenlik ülkesinin yanı başındayız.

Çünkü ramazan geldi, insanın en kurak iklimleri bile rahmetin mevsimiyle bereketlendi.

NİYET ETTİK BESMELEYLE

Niyet ettik besmeleyle, oruç tutmaya, oruca tutunmaya, bütün kaybolmuşluklarımızdan, bütün kaybetmişliklerimizden, bütün sürüklenişlerimizden...

Kendimizde kalmaktan, kendimize kapılmaktan, kendimizle oynamaktan, kendimizle dolmaktan, kendimizle doymaktan...

Niyet ettik bütün çözümlüşlerimizden oruca tutunmaya, oruca tutunup ayağa kalkmaya, nefsaniyet çöküntülerimizi dirayetle yamamaya, kullukta bolluk bulmaya...

Niyet ettik ayağa kalkmaya, dimdik ayağa kalkmaya, dimdik boyun bükmeye, boyun bükerek kıyam etmeye, saf tutmaya, saf olmaya, saflaşmaya, kul olup rükûa gitmeye...

Niyet ettik benlik kırıp secdeye varmaya, secdede var olmaya, var olanda bir olmaya, bir olanda yok olmaya,

Niyet ettik hiç kalmayınca kadar secdeye varmaya...

Secdelerde silkinip parçalanmaya, havaya karışmaya, suya karışmaya, toprağa karışmaya, toprağa kavuşmaya...

Niyet ettik besmeleyle, olamadıklarımızı olmaya, bulamadıklarımızı bulmaya, kılamadıklarımızı kılmaya...

Yırttık besmeleyle bütün gündelik fotoğraflarımızı, unuttuk hiçbir çuvala sığmayan kifayetsizliklerimizi...

Sığındık süfli, şekilsiz ve uygunsuz kılıklarımıza aldırmandan rahmet ayına...

Kıvrıldık oruç ananın şefkatli kucağına, bir çöl gibi kuruduk gittik önce, yandık ki ne güzel yanmaktı bu.

Ezanlar okundu, Kur'an okundu, mukabelelere mukabele etti
hiç farkında olmadığımız bir yeri içimizin...

Bir taze fidan gibi yeşerdik orucun kucağında, bir yavru kuş
gibi tedirgin kanatları verdik.

Niyet ettik besmeleyle, oruç tutalım ve o bizi bezesin istedik
taptaze bir halet-i ruhiyeyle...

Bizi güzelleştirsin, en muhtaç halimizi sevsin, en yoksul kıyı-
larımızı ıslatsın rahmet dalgalarıyla...

Tarasın parmaklarıyla rüzgarda dağılan saçlarımızı, bize ya-
kından baksın, bize hiç kimsenin bakmadığı gibi baksın, bizi
büyütsün...

Parmak uçlarıyla örtsün dudaklarımızı, noktalasın dünyanın
tortulanmış cümlelerini...

Bitirsin içimizi tırmalayan bütün o yalanları, kaçmaya ayarlı
bütün o bahaneleri...

Sustursun bizi, sustursun dışımızı, sustursun içimizi...

Sustursun ki duyulsun seslerden münezzeh olan söz...

Duyulsun kalplerin ana dili...

Duyulsun içinde bütün kelimelerin çağıldadığı asıl kelime...

Niyet ettik besmeleyle oruç tutmaya, oruca sığınmaya...

GERİ ÇEKİLDİK BİR ADIM

Geri çekildik bir adım, kendimize bakmak için...

Kendimizden aleme, alemde kendimize bakmak için...

Geriye çekildik bir adım ve sakinleştik, durulduk, arındık bizi cenderesinde ufalayan hızlardan ve hazzardan...

Haddimizi bildik, haddimizi bulduk, aczimize dokunduk.

Bir adım geri durduk çerçöp taşıyan bu kirli akıntıdan, her şeyin meşrulaştırıldığı bu ölçüsüz zamane sofrasından...

El çektik canımızın çekmeye alıştırıldığı bütün insanlık kaba-hatlerinden, yalandan dolandan, zarardan ziyandan,

Hamuru hasetle karılmış, fesatla yoğrulmuş, kibirle boyanmış, tamahla cilalanmış bir insanlıktan geri çektik kendimizi...

Bize şeytanın diliyle konuşan her şeyle mesafe koyduk aramıza...

Bekledik sükunetle, boşalan bütün insanlığımız dolsun diye yeniden kalıplarımıza...

Bekledik sürgüne gönderilen bütün cengaverleri dönsün diye vatanlarına hayr-u hasenat sultanlığının...

O sükunetle anbean baktık kendimize, içimize girip baktık, dışımıza çıkıp baktık, hepsine dönüp bir daha baktık.

Sevdik kendimizi, sevdik ki güzeldik zaten Yaradan'dan ötürü...

Geri çekildik bir adım ve bandık gönül divitimizi muhabbetin saf mürekkebine.

Noktaydı hakikat, bir sıcak pide gibi bölüştük birbirimizle.

Sevindik çocuklar gibi, gönendik bahar vakti kırlar ve bahçeler gibi, cıvıldaştık gökyüzünü şenlendiren bütün o kuşlar gibi...

Geri çekildik bir adım, kendimiz olmak için... Başkalarından boşalıp, kendimize dolmak için...

Her şey kendisiydi ve aynasıydı bir başkasının... Uzandık ve uzun uzun baktık aynalara...

Aynadaki aksimiz daha güzeldi bizden, kalbimizdeki hikaye daha berraktı bütün yaşadıklarımızdan.

Sabırla pişelim ki güzelleşelim diye geçirdik içimizden, dileyelim daha çok güzelleşmeyi, niyetlenelim daha fazla güzelleşmeye.

Ve duralım saf saf güzelleşmeye açılan kapının eşiğinde.

Duralım ki düşün hakikat ağacından birkaç nar da bizim kucakımıza, bizim kuruyaduran dağarcığımıza...

Alalım o narı, gidelim eve, bir nar olsun bin tane...

Bir hikmetli söz olsun bin bir tane...

Dolduralım çorak avuçlarımıza ve çıkalım ümidin kerevetine...

GÖNÜLLER BAYRAM OLSUN

Bugün kara bulutlarla güneş kardeş olsun. Uzanıp dünyanın üstüne keyif çatsınlar.

Yıldızlar geceyi beklesin arkalarında. Gündüz ve gece büyü-sün, ele avuca sığmaz bir bayram olsun.

Bir çocuk, sarışın ya da esmer, ucunda zil olan bir küçük tekerleği sürsün hayatın ücra köşelerine.

O ses, bütün unutkanlıkları gidersin, herkes yeniden insan olsun. Dünyaya yeniden baksın.

Sonra herkes, bir ucu doğuya, bir ucu batıya doğru uzanan kocaman bir gülücük tutsun içinden. Sonra tutunsun o gülücüğe. Hayat bayram olsun ve başka bir şey olmasın.

Tutulup kulaklarından şehir dışına çıkarılsın bütün haber bültenleri. Dipsiz kuyulara hapsedilsin cep telefonları. Yedi kat kilitlerle kilitlensin bütün ekranlar.

Para bir süre yasaklansın. Hesaplar kapatılsın. Bütün her şeyin sesi kısılsın, sadece bayramın sesi duyulsun.

Her koca adam, bir küçük çocuk bulup elini öpsün. Her çocuk, elini öpen her koca adama çıkarıp cebinden, bir susamlı şeker, bir serseri uçurtma, sonsuz sayıda kırlangıç versin.

Koca adamlar sevinçten gözyaşı döksün. Gözyaşları şehrin bütün caddelerinden ırmaklar gibi akarak denize karışsın. Deniz hayatın bütün özel işlerine karışsın.

Koltuktan bir deniz sesi gelsin, dolaptan, çekmecelerden, avizelerden, kapı kollarından hatta, bir deniz sesi gelsin. Yüzümüze çarpsın adeta masmavi serinliği.

Noktaydı hakikat, bir sıcak pide gibi bölüştük birbirimizle.

Sevindik çocuklar gibi, gönendik bahar vakti kırlar ve bahçeler gibi, cıvıldaştık gökyüzünü şenlendiren bütün o kuşlar gibi...

Geri çekildik bir adım, kendimiz olmak için... Başkalarından boşalıp, kendimize dolmak için...

Her şey kendisiydi ve aynasıydı bir başkasının... Uzandık ve uzun uzun baktık aynalara...

Aynadaki aksimiz daha güzeldi bizden, kalbimizdeki hikaye daha berraktı bütün yaşadıklarımızdan.

Sabırla pişelim ki güzelleşelim diye geçirdik içimizden, dileyelim daha çok güzelleşmeyi, niyetlenelim daha fazla güzelleşmeye.

Ve duralım saf saf güzelleşmeye açılan kapının eşiğinde.

Duralım ki düşün hakikat ağacından birkaç nar da bizim kucakımıza, bizim kuruyaduran dağarcığımıza...

Alalım o narı, gidelim eve, bir nar olsun bin tane...

Bir hikmetli söz olsun bin bir tane...

Dolduralım çorak avuçlarımıza ve çıkaralım ümidin kerevetine...

GÖNÜLLER BAYRAM OLSUN

Bugün kara bulutlarla güneş kardeş olsun. Uzanıp dünyanın üstüne keyif çatsınlar.

Yıldızlar geceyi beklesin arkalarında. Gündüz ve gece büyü-sün, ele avuca sığmaz bir bayram olsun.

Bir çocuk, sarışın ya da esmer, ucunda zil olan bir küçük tekerleği sürsün hayatın ücra köşelerine.

O ses, bütün unutkanlıkları gidersin, herkes yeniden insan olsun. Dünyaya yeniden baksın.

Sonra herkes, bir ucu doğuya, bir ucu batıya doğru uzanan kocaman bir gülücük tutsun içinden. Sonra tutunsun o gülücüğe. Hayat bayram olsun ve başka bir şey olmasın.

Tutulup kulaklarından şehir dışına çıkarılsın bütün haber bültenleri. Dipsiz kuyulara hapsedilsin cep telefonları. Yedi kat kilitlemlerle kilittensin bütün ekranlar.

Para bir süre yasaklansın. Hesaplar kapatılsın. Bütün her şeyin sesi kısılsın, sadece bayramın sesi duyulsun.

Her koca adam, bir küçük çocuk bulup elini öpsün. Her çocuk, elini öpen her koca adama çıkarıp cebinden, bir susamlı şeker, bir serseri uçurtma, sonsuz sayıda kırlangıç versin.

Koca adamlar sevinçten gözyaşı döksün. Gözyaşları şehrin bütün caddelerinden ırmaklar gibi akarak denize karışsın. Deniz hayatın bütün özel işlerine karışsın.

Koltuktan bir deniz sesi gelsin, dolaptan, çekmecelerden, avizelerden, kapı kollarından hatta, bir deniz sesi gelsin. Yüzümüze çarpsın adeta masmavi serinliği.

Gemiler geçsin uluorta gönüllerimizden, müsaade istemeden, kılavuz kaptan almadan. Düdüklerini bağırtsınlar hiç çekinmeden.

Sonra kuş sesleri, simitçi bağırtıları, yürek çarpıntıları da duyulsun. Daha önce ne duyulmuyorsa gürültüden, hepsi duyulsun.

Diyorum ya bayram olsun. Bayram olduğundan sokak kedilerinin bile haberi olsun. Sokakların kendilerinin de haberi olsun. Köşe başlarında bayramlaşsınlar birbirleriyle.

Sonra ne bileyim, fenerler, kandiller, mahyalar, aydınlık veren ne varsa asılsın hayatın gökyüzüne.

Yaşlılar otursun baş köşeye. Bayram gelsin ziyaretlerine. Çocuklar gelsin, kuşlar gelsin, çayır çimen, börtü böcek, hepsi gelsin. Gözlerinden gözyaşları süzölsün mutluluktan.

Yağmur olsun yağsın o gözyaşları nerede bir çorak öлке kaldıysa. Nerede bir yalnızlık kaldıysa, nerede üşümüş bir el, sızlayan bir kalp kaldıysa...

Ne olur, bayram olsun bugün. Ve yarın... Ve sonraki gün... Ve daha sonraki bütün günler bu bayramı hatırlasın. Hiç unutmasın. Zamanın kulağına küpe olsun bu bayram.

Çocukça işitilmiş bir zil sesi, eşyalardaki deniz şarkısı, ceplerden havalanan kırlangıçlar... Akılda kalsın bütün bunlar... Akıllara mukayyet olsunlar.

Bugün ruhumuzu saran bütün kalabalıklar uzak olsun ne olur ey insanlar! Bugün ruhlara sadece bayram dolsun.

Çocukların gönlü olsun hem... Hem de herkes çocuk gönüllü olsun! Gönüller bayram olsun.

ŞENLİK

Horozlar herkesten önce uyanır ve ötmeye başlar.

Güneş şehrin gözlerini kamaştırarak ufuktan doğar. Her yer bir güzel aydınlanır.

Sabahlar şenlik olur.

Gökyüzüne pamuktan bulutlar toplanır, dünyanın üstüne yağmur damlalarını bırakır.

Yağmur damlaları tek tek toprağa düşer. Çayır çimen yeşillener. Ağaçlar yeşerir. Çiçekler açar.

Yeryüzü şenlik olur.

İrmaklar yola çıkar, uzun uzun yolculuk eder, denizlere ulaşır. Denizin kapıları açıktır sonuna kadar. Denize kavuşunca coşkuyla çağıldar ırmaklar.

Mavi bir şenlik olur.

Rüzgar eser, dalgalanır engin mavilikler. Köpüklenerek kıyılara vurur ak köpüklü dalgalar. Sandallar usul usul sallanır. Denizin sesi kıyı boyunca neşeyle yankılanır.

Sahiller şenlik olur.

Günler dakikaları tespih taneleri gibi çekerek akşama erer. Kızılıklar kaplar yeniden boydan boya ufku.

Güneş parlak sarı bir hatıra bırakarak kaybolur gözlerden. Yıldızlar inci taneleri gibi parlamaya başlar lacivertleşen gökyüzünde. Mehtap ışıldadıkça ışıldar.

Geceler şenlik olur.

Yaz geçer, güz olur. Güz geçer, kış olur. Kış geçer, bahar olur. Sonra yeniden yaz...

Sararan yapraklar yeşillenir, sonra yeniden sararır. Kar yağar, beyaz bir yorgan kaplar sokakları, bahçeleri.

Sonra erir o beyazlık, yemyeşil tabiat uyanır, gerinir uzun uzun ve çıkar yorganın altından.

Devran döner, mevsimler değişir, iklimler birbirlerine bırakır yerlerini.

Zamanda şenlik olur.

Yeni elbiseler, yeni ayakkabılar, yepyeni heyecanlar... Hepsi hazırlanır bir bir şenliğe.

Sonunda güzel haberi verir takvimler. Beklenen gün, pence-remizin kıyısına konan rengarenk bir göçmen kuş gibi gelir, baş köşeye yerleşir.

Hayat şenlik olur.

Herkes birbiriyle kucaklaşır, hasretler diner. Geçen zamanın biriktirdiği ne muhabbet varsa gönül raflarından indirilir.

Eski şenliklerin hatırasına, yeni şenliklerin heyecanı karışır.

Şehir, şehirler, günler, geceler, hepsi, ama hepsi tadından yenmez olur.

Çünkü her yerde şenlik olur.

Çünkü kalplerde şenlik olur.

TEMMUZ KUMPANYASI

İnce beyaz tüllerin sessiz balkon kapılarından uçuştığı o sıcak esintiler mevsimi çaldı kapıyı.

Yine 'temmuzlu' kıyafetlerini çıkardı esrarlı sandıklarından ihtiyar dünya.

Yine bütün yolları ateşle kesti Temmuz.

Yine ellerini eteklerini çekiverdiler hayatımızın bütün kirazları sessizce dünyadan.

Pişmanlıkların kızıl rengine boyandı parmaklarımız yine.

Temmuz hep o Temmuz, hep o tanıdık Temmuz ve bir avuç böğürtlen gibi ortaya döküyor o tanıdık anlatısını.

Ve başlatıyor parmaklarını şıklatarak kumpanyasını.

Bundan önceki bütün kumpanyalarda olduğu gibi aklımızdan hiç çıkmayacak bir ırmak buluyor cebinden.

Anın tarihini minik su damlaları gibi serpiyor yüzümüze.

Hiç düşünmeden serinleyiveriyoruz biz de.

Sokağın biri, bu Temmuz'un sokağı oluveriyor o andan sonra.

Koltuğun biri, bu Temmuz'un koltuğu...

Sözcüklerden biri, bu Temmuz'un kilidi oluveriyor çın çın çınlayarak boşlukta.

Ve kendi notalarından azade bir şarkı, bu Temmuz'un şarkısı oluveriyor usulca.

Sonra biz, o Temmuz'un adamı oluveriyoruz birden her şeyimizle.

Dolaşmaya başlıyoruz o Temmuz'un içinde ve o Temmuz, dolaşmaya başlıyor sanki usulca içimizde.

O kadar meşgulüz ki Temmuz'la, aklımız almıyor diğer ayların da ardı sıra gökyüzünden kopup tek tek bahçemize düşeceğine.

Yani hepimiz, Temmuz'a kör bir nokta gibi takılıp kalıyoruz aslında.

Ve aslında, hepimiz takılacak kör bir nokta arıyoruz bu en bu yurgan mevsimin sıcak kucağında.

O Temmuz ki, şımarık, laf dinlemez bir zaman sarmaşığı gibi gelip gelip dolanıyor yavaşça boynumuza.

Savruluyor beyaz köpüklü küçük dalgalar gibi balkon kapılarından ince beyaz tüller.

Ve fısıldıyor o sıcak esintiler her zamanki gerçeği kulaklarımıza:

Bilin ki Temmuz bir kaderdir kalplerin dirençsiz kıyılarında.

Bir tekerlemedir hafızamızın rengarenk atlıkarıncalarında.

Bilin ki bütün kalpler toplanır bilinmez bir çağrıyla Temmuz Krallığı'nın kapısında.

Allah bilir ya, bitmez bu Temmuz dakikaları, güneşin sarı dikenleri içimize batmadan!

Sahi kim gevşetir her Temmuz aklımızın bütün lambalarını hiç aksatmadan?

SARI SICAK DÜZLÜKLER

Sarı sıcak bir güneş altında yolculuğun demli bir çay gibi insanın içine akıp giden benzersiz bir tadı var.

Güneşin yakıcı ışıklarıyla tutuşan yollar, zamanı uzattıkça uzatan bir başkalıkla ötelere doğru uzanır gider.

Harman sonu yalnızlığındaki tarlalardır yol arkadaşınız çoğu zaman...

Saatler boyunca onlarla o yalnızlığı ve sükûneti paylaşır gidersiniz.

Tabiatın ressamına en çok ilham veren manzaralarından biridir bereketin sükûnete dönüştüğü hayat yüklü bu sarı sıcak düzlükler...

Yine yılın bu zamanı başka zamanlarda pek az rastlayabileceğiniz bir ıssızlık da kaplar yol boylarını...

Birkaç ay önce bereket sağlamak üzere tarlaları dolduran insan silüetleri, bir anda elini eteğini çekivermiştir sanki o tarlalardan.

Terk edilmiş bir gezegende ilerliyormuş hissine kapılırsınız adeta.

Bu dingin zaman, bu geçici hareketsizlik; zor zamanlara saklanacak erzakı ipe dizip kurutur gibi demlemek, dinlendirmektir aslında hayatı...

Kara bulutlar gökyüzünü doldurmadan, çılgın rüzgârlar tepelerden aşağılara koşmaya başlamadan, kara kış yüzünü göstermeden...

Uzanıp giden sarı sıcak düzlüklerin yerini çıplak tepelere, yeşil vadilere, sessizce, mecalsizce akışını sürdüren ırmaklara, durgun göllere, denizlere bıraktığı da olur elbet.

Ancak bütün bu yol boyu değişimlerinde sarı sıcak düzlüklere sinen o sükûnetin bir benzerini hissedersiniz.

Belki de bu sükûnetin sırrı, güneşin kudretine karşı durulamayacağına dair kadim bir hayat bilgisi parantezinde gizlidir.

Bir geri çekilme, sözü her yeri saran sarı sıcak ve kuşkusuz çok güzel yaz iklimine bırakma hali...

Bunun tanıklığıdır yaz yolculuklarında yaptığınız aslında, zamanı uzatan, genişleten.

Asfaltın üstünde titreşen ve yolu yakasından kısıkırak yakalayan o koyu sıcak bunun ispatı değilse nedir?

Sıcağa tahammülü zayıf bir yolcu olsam da direnemem hiç, tadı meşakkatinin çok ötesine geçen bu yaz yolculuklarına.

Kim kaçırmak ister ki tabiatla kucaklaşan bu sarı sıcak gösteriyi?

Kim ister ki başka bir yerde olmayı, tabiatın bu sarılı kızılı pastoral senfonisi sürerken göz alabildiğine uzanan kırlarda?

Kim ister ki, hayatın özünden giderek daha fazla uzaklaşan bütün bu kara gri şehirlerde adı konmamış bir tutsaklık yaşamayı?

Kim istemez ki söyleyin, bütün ağırlıklarından kurtulup kendini sarı sıcak yollara vurmayı?

SADECE BİR ADIM UZAKTA

Birkaç hafta önce boşa dönen makarayı durdurdum, filmi kopardım ve sıkıntı verici tartışmalarla havası iyice ağırlaşan şehri bırakarak denize doğru indim.

Zeytinliklerin denizle buluştuğu sessiz sakin bir kasabada tadına doyamadığım saatler geçirdim.

Asırlar devirmiş taş duvarlarla, ahşap konaklarla muhabbet daldım. Denizin, تنها iskelenin, bilge yapıların, sükûnetin fotoğraflarını çektim.

Hayatın genişlediği bu uzak sahilin tadını çıkardım. Dar sokaklarda yaşanmış sayısız geçmiş hikâyenin izlerini aradım.

Büyük bir gamsızlıkla etrafta dolanmakta olan tekir kedilerin peşine takıldım. Cam boylarını dolduran sardunyaların, keten güzeli tül perdelerin seyrine daldım.

Sokak şiltelerine kurulup muhabbetle iğne oyası zarafetini buluşturan sıcak gülüşlü teyzelerle konuştum.

Dakikalar boyunca ufuk çizgisine baktım, karşı kıyı anlamına gelen belirsiz renk değişimini anlamaya uğraştım.

Çayımı yudumladım, zeytinyağına ekmeğimi bandım, dünyanın en güzel zeytinlerinin tadına baktım.

Bu dingin hayatı derinliğine kavramaya çalıştım ve sonra bu küçük, sessiz, kendi halinde kasabayı yeni haliyle hafızama işledim.

İlk kez gittiğimde küçük bir çocuktum, aradan çok zaman geçmiş belli ki... Değişen birçok şey var elbet bu kasabada, ama bendeki kadar çok değil...

Belli ki mekânların ve yapıların zamana direnci insanlardan daha fazla... Yine belli ki, şehirler büyüdükçe insanlar küçülüyor.

Zaman her yerde aynı hızla akıyor. Hayat her yerde canhıraş bir koşuşturmayla yaşanmıyor.

İskelede oltasını ava hazırlayan yaşlı balıkçıyı uzun uzun izledim. Zamanın hızını nasıl değiştirdiğine tanık oldum.

Farkında olmadan onun zamanına geçtim. Zaman yavaşladıkça insanın omzundaki hayat yükünün de hafiflediğini hissettim.

Bütün gününü o iskelede geçirmeye hazır o balıkçı, her gün onlarca işe yetişmeye çalışan bir büyükşehir insanı olarak hayatı benden çok daha uzun yaşıyordu.

Onun yirmi dört saati, benim yirmi dört saatimden uzundu, bu kesin! Onun bir saati, bir dakikası da daha uzundu.

Farkına vardığı şeyler, işittiği sesler, gördüğü renkler, yüzüne vuran esinti, içini saran genişlik duygusu benden çoktu.

Her şeyden uzakta, ruhlarımızın üstüne çöken bütün ağırlıklardan uzakta bir hayat var.

Gündeminde denizin, kıyıya vuran tatlı esintilerin, dingin zamanın, umarsız balıkçıların, yemyeşil zeytinliklerin, kim bilir başka ne çok şeyin yaşadığı bir hayat...

Ve aslında hepsi sadece bir adım uzaklıkta...

MASKESİZ

Üstüne akşamın çöktüğü puslu kirli bir şehir... Birbirinin üstüne, yanına, ötesine berisine usulsüzce serpiştirilmiş köhne beton yapılar...

Batmakta olan güneş kir bulaşığı donuk bir turuncu kıvamında asılı duruyor tepede.

Yollarda birbirini itip kakan araçlar... Ve bu hercümercin içinde kayboluşunu tamamlayan insanlar...

O kir bulaşığı turuncu güneş lekesinin bir karış altında ve o bütün o şehir manasızlığının üstünde, kendi bildiğini uçmaya yeltenen hırpalanmış bir uçurtma...

Yukarıdan aşağıya doğru hafif bir yay çizerek iniyor ve muhtemel ki şehrin girdaplarından birine kilitlenmiş bir mahsur çocuk kalbinde kayboluyor uçurtmanın ipi...

'Bu pas kızılı akşam fazla değil mi bu karalanmış şehre?' diye bir soru düşüyor aklıma.

Ve 'Bu serseri uçurtma nefes darlığı çekmez mi bu ufuksuzlukta?' diye bir merak...

Mutlaka farketmişsinizdir; çocukyüzlerinde gülücüklerin aniden kesildiği durgunluk anları oluyor bazen.

Onları yakalarsanız, içinizde kırılan bir şeylerin sesini duyacaksınız! İçiniz acıyacak.

Ya hayatla ilgili, ya geçip gidenlerle ve yahut kaybolup gitmekte olanlarla ilgili bir şeyler yakacak canınızı.

Ücranızda varlığını bilmediğiniz bir sırça köşk, ruhunuzun kırılmaz sandığınız bir fayı, bütünlüğünüze konduramadığınız bir incecik kırılma...

Çocukların o hiç tükenmez gibi duran gülücükleri birden duruverince, her şey apaçık görünür hale geliyor.

Çünkü çocuklar yüzlerine maskeleri sadece oyun olsun diye takıyor.

Yaşlı bir aktöre atfedilen şöyle bir hikaye duymuştum: Ülkesinin en büyük aktörlerinden biriydi ve büyük saygı görüyordu.

Ama kendisi başkalarının ettiği kadar takdir etmiyordu kendini. Ona göre sahnedeki en büyük güvencesi maskeleriydi aktörlüğünün.

Son derece etkileyici onlarca maskesi vardı. Oynadığı oyun hangi duyguyu dışa vurmasını gerektiriyorsa, maskelerinin arasından en uygununu seçiyor, öyle çıkıyordu sahneye.

Bu sayede o tiradını okurken, seyirciler de onunla aynı duyguya bürünüyor, o duyguyla bütünleşiyordu.

Perde kapandığında salon alkıştan inliyordu her defasında. Büyük yeteneğinden, duyguları aktarmadaki büyük başarısından söz ediliyordu her oyununun ardından.

Oysa yaşlı aktör her oyunun ardından perde kapandığında, sahnenin arkasındaki küçük odasına geçiyor, salondaki bu büyük uğultunun dinmesini kahırla bekliyordu.

Sonra yüzündeki maskeyi çıkarıyor, aynada artık hiçbir duygu barındırmayan soğuk yüzünü seyrediyordu.

Uzun yıllardır her oyunun ardından aynadan kendisine bakan bu soğuk yüzü hiç tanımiyordu.

KAYIP ÇOCUKLAR

Yıllar önce 'Kayıp Çocuklar Şehri' isimli etkileyici bir film izlemiştim.

Filmin kötü adamı Krank, açık denize konumlanmış dehşetengiz bir platformda çocukların rüyalarını çalmak için kendine bir laboratuvar kurmuştu.

Çocukların rüyalarını çalmak istiyordu, çünkü kendisi rüya göremiyor ve rüya göremediği için de her gün biraz daha yaşılanıyordu.

Kimilerine zor, tedirgin edici, hatta karanlık gelecektir ama bana sorarsanız çok güzel ve dikkatle izlenmesi gereken bir filmdi 'Kayıp Çocuklar Şehri'.

Rüya göremeyen büyükleri ve rüyaları çalınan çocukları anlatıyordu.

Ne kadar tanıdık bir hikaye!

Sokaklarda bedenlerine onulmaz yaralar açtığımız pek çok çocuk var bugün.

Onlar için toplum olarak bir şeyler yapmamız şart! Hem de bir an önce!

Ama bütün sokak çocuklarını güvenliğe ve huzura kavuşturabilsek bile çocuklarımızı kaybolmaktan bütünüyle kurtarmış olmayacağız.

Çünkü çocuklar sadece karanlık sokaklarda kaybolmuyor. Sıcacık evlerinde, odalarında da kaybolup gidiyorlar.

Sadece bedenlerini kanatmıyor aldıkları yaralar, kalplerini de kanatıyor.

İşin kötüsü, kalp yaralarının ne onlar, ne biz farkına varıyoruz. Oysa çöküyor içine insanlıklarını inşa edecekleri yapı küçük çatırtılarla her gün.

Bir insanın yıkılışı bazen bir ömür sürebilir.

Sözlerine, gözlerine, gizlerine bakın! Tedirginliklerine, isyanlarına, öfkelerine bakın! Akıllarını sürekli kaçırmak istedikleri korkularına bakın!

Çünkü rüyaları çalınıyor onların! Yavru kuşlar gibi kırılıyor kanatları, uçmaya daha ilk yeltendiklerinde!

Kim çalıyor onların rüyalarını? Kim kırıyor minicik kanatlarını?

Artık rüya göremeyen büyükler!

Artık uçmayı aklına bile getirmeyen, rakamlar olmaksızın düşünemeyen, her şeyi, nihayet kendi çocuklarını bile bu kara mekanik düzene uydurmaya çalışan büyükler!

Çocukların nelerle oynadığına bir bakın! Oğlanlar ölüm kusan savaş makineleriyle, kızlar her şeyi iğrenç bir pembeye boyayan kozmetik bebeklerle!

Peki neyin hayalini kuruyor bizim çocuklarımız?

Kendilerini kısa yoldan şöhret kılacak ve amaç için her şeyin meşru olduğu kestirme yolların! Sonu gelmeyen tüketim dolambacında çılgınca savrulmanın!

Nasıl ifade ediyorlar kendilerini? Birtakım işaretlerle, kısaltmalarla, melez ve aksanlı laf kırıntılarıyla...

Çünkü sözcükleri yok, cümleleri yok ve galiba bize anlatmayı istedikleri bir hayalleri de yok!

ŞİMDİ YOK!

Buraya bir yere bir yağmur bırakmıştım. Şimdi yok.

Avuçumun içine bir papatya çizmiştim. Sokaklardan birini gözüme kestirmiştim. Şimdi yok.

Tabağın içinde bir parça yemek saklamıştım. Koltuğun üstündeki lekede parmak ucumu gezdirmiştim. Şimdi yok.

Gri bir bulut vardı sürekli üstümüzde. Şimdi yok. Koparıp koparıp çayımıza atmıştık küçük parçalarını o bulutun. Şimdi yok.

Kendi kulağımda uzun uzun çınlamıştım. Kendi yüreğimde korkusuzca seğirmiştim. Şimdi yok.

Buraya bir yere bir yangın bırakmıştım. Şu şarkıdan bir nota aşırıyıştım. Şimdi yok.

Aklıma yarını gösteren bir gözlük takmıştım. Takvimin bazı yapraklarını eflatuna boyamıştım. Şimdi yok.

Gövdemi yürüyen bir çift ayakkabının içine bırakmıştım. Fincanın dibindeki bir yudum telvede yıkanıp arınmıştım. Şimdi yok.

Bir imgeyi bir elmayı soyar gibi soymuştum. Küçük çakımı katlayıp yeniden cebime koymuştum. Şimdi yok.

Bir kuyruklu yıldızın kuyruğunu kopartmıştım. Kafamı zor soruların duvarlarına vurmuş, yaralanmıştım. Şimdi yok.

Bir gazoz kapağında bir deniz biriktirmiştim. Ceviz kabuğundan bir gemi inşa etmiştim. Şimdi yok.

Güneş batınca yitip gitmişim. Gidip gidip geri gelmişim. Şimdi yok.

Geçmiş zamanla geleceğin arasını bulmuştum. Şimdi yok. Buraya bir yere kendimi bırakmışım. Şimdi yok.

Aradığım hiçbir şey yerinde yok ve burası her yere uzak. Bavulumu alıp geldiğim bu yer her yere uzak.

Dev bir ahtapot gibi debelenip durmakta olan köhne hayata uzak.

Durmadan birbirini eskiten yıllara uzak. Saat tıkırtılarından paniğe kapılan insanlara uzak. Pencerelerden sızan çatal bıçak seslerine uzak.

Şehir dönencelerine kapılan canavar düdüklü arabalara uzak.

Sözlerin bir sürahidен dökülür gibi dökülüşlerine uzak.

İmkanların imkansızlıklarla birlikte satıldığı dükkanlara uzak. Kapıların açılışlarına ve kapanışlarına uzak.

Sırıtkan hatıra fotoğraflarına uzak. Tatlı bahar söylencelerine uzak. Tatsız güz söylencelerine uzak.

Benim bu geldiğim yer her yere uzak. Herkese uzak. Her yerden uzak. Herkesten uzak.

Şimdi bu ıssızlığı içime sindireceğim izninizle.

Bavulumu açıp, içindeki derin boşluğu gardırobuma yerleştireceğim.

BAKKAL AMCAYA SAYGI DURUŞU

Bir zamanlar ben de, bakkalların hayatın orta yerine dükkan açtığı mahallelerden birinde yaşayan küçük bir çocuktum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bakkalların o eski günlerin pek çok hatırasında yaşamakta olduklarını görüyorum.

Aradan azımsanmayacak uzunlukta bir zaman geçtiği halde, o eski bakkal amcaların dükkanlarında dolaştırabiliyorum hafızamın gözlerini.

Belki bugünkü kadar ürün yoktu vitrinlerinde, belki kaliteleri tartışılırdı satılan malların; ama yine de hayatın en esaslı köşelerinden birinde bulunurdu o güleç bakkal amcalar.

Kapı önlerine attıkları iskemlelerde uyuklarken yakalardık ögle sıcaklarında onları.

Pralinli çikolatalar, kaymaklı bisküviler, horoz şekerleri, iki dakikada tadı tükenen çeşit çeşit çikletler, külahta ay çekirdekleri, çektikçe uzayan macunlu pembe gofretler ve bir sürü başka şey sıralanırdı kutular, kavanozlar, raflar boyunca.

Nasıl da cezbederlerdi çocuk iştahlarımızı bütün o iddiasız, gösterişsiz ve reklamsız hallerine rağmen.

Bu kadar değil, bir de muhabbeti vardı işin. Her bakkal amca, bilirdi dükkanına adım atan her müşterinin kimin nesi kimin fesi olduğunu.

Kim kimin torunudur, kim kimin haminnesi, kim kimin amcazadesi, kim kimin kapı komşusu...

Böyle bir 'bilirkişi'lik durumunda, evvel zaman bakkal amcalarının her müşteri için tezgahlarının altında ayrı bir muhabbet bulundurmalarında şaşırarak bir şey var mı?

Bütün bu güzellikler, bakkal amcalığının en sıradan faziletleri arasındaydı zaten otomatik olarak.

Kulağının arkasında ucu küt kurşun kalemi, kır saçları, ufaktan göbeği ve kalın camlı kara çerçeveli gözlüğüyle her bakkal amca tam bir ömürlüğüne açardı dükkanını.

Mekanda yaprak kıpırdasa bilirdi, kaydederd, lazım olunca en sıcakından muhabbete sürerdi bu hayati bilgiyi güler yüzeyle bakkal amca!

Ama heyhat, süpermarketler bakkala hiç benzemiyor!

Turnikelerden geçip merhabanız bile olmayan bir sürü çatık kaşlı insan arasında dolaşarak yapıyorsunuz aceleyle alışverişinizi.

Aman bir şey devirmeyeyim, aman kimseye çarpmayayım, aman kazık yemeyeyim, aman indirimli malları atlamayayım gibi bir sürü endişeyle içinizde.

Sözlükler, "İhtiyaçlarınızı alabileceğiniz küçük dükkanlar ve bu dükkanları işleten kişilere verilen ad" diye tarif ediyor bakkal amcaları.

Hayır değil, sadece bu kadar değil! Bundan çok daha fazlası gerekiyor bakkal amcalarının gerçek tarifine ulaşmak için.

Onlar bizim amcalarımız, dedelerimiz, dostlarımız, yoldaşlarımız, komşularımız, sırdaşlarımızdı.

Onlar hayata renk katan gerçek arkadaşlarımızdı.

FESLEĞEN

Ellerinizi fesleğen saksılarında dolaştırın böyle sıcak günlerde. Sıcağa iyi gelir fesleğen kokusu...

Yeşil, serin ve cömert bir koku yayılır kıpırtısız havaya.

Bunun üzerine çayınızdan bir yudum alıp hararetinize küçük bir mola verebilirsiniz.

O mola, oturmakla erimek arası birtakım hallerle beyaz plastik koltukları dolduran bütün o topluca balkon insanlarını fark etmenizi kolaylaştırabilir.

Enteresandır hepsi; yüzlerine, gözlerine, burunlarına, kulaklarına ani pikeler yaparak konan ve bundan asla vazgeçmeyen hınzır sineklere fena halde öfkelenirler.

Ama ne sinekleri caydıracak ölçüde bir şiddeti, ne de yerlerinden kalkıp korunaklı bir yere gidebilecek kadar enerjiyi toplayabilirler bitap düşmüş gövdelerinde.

Mevsimin gerçeği budur, insanlar balkonlarda, teraslarda sineklere esir düşer, karpuz çekirdekleri kuruyup sertleşir, ipe dizilmiş çarliston biberleri kıvrıla kıvrıla kırmızılaşır.

Karıncalar yeryüzünün üstündeki her şeyi yüklenip yuvalarına götürmeye heveslenir.

Sıcağın her tarafınızı uyuz bir kedi gibi yalayıp durduğu bu basamak, son basamağı da değildir henüz yaz merdiveninin.

Yapılacak yegane şey ayak parmağınızın ucunu yağmurlu bir güz söylencesine, elinizin birini de fesleğen saksılarının yeşil denizlerine uzatmaktır.

Uzun sıcak yazlar böyle geçer ancak.

Az kıpırdatarak, az yaşayarak, her şeyi bir parça rafa kaldırarak, bir parça erteleyerek, yakadan bir düğme daha açarak...

Şöyle çılgın fikirler de gelir insanın aklına, şu serseri hortumda küçük bir delik peydahlansa, oradan fışkıran minicik fıskiye bir serinlik yağmuru olarak gelip beni ıslatsa!

Ya da şu yarısı buz gibi suyla dolu bardak büyüse büyüse de durduk yerde, cumburlop atlasam içine can yeleğimle!

Olacak şey mi yani?

İnsanın beyni tuhaflaşıyor sıcaktan uzun sıcak yazlarda, cümlelerin çivisi çıkıyor, abuk fikirler gelip çörekleniyor zihinlerin semsiyesiz sıcak taşlıklarına...

Neyse ki fesleğenler var. Çekirdekleri yerlere saçılan kan kırmızı karpuz serinlikleri ve uzak evlerden yükselen iştah devşirici yağda biber kokuları var neyse ki!

Elinizi fesleğenlerin üstünde gezdiriyor, buz gibi karpuz dilimlerini çinko tepsilere diziyor ve yumurtayı götürüp yağda kızaran biberin üstüne kırıyorsanız mesele yok!

Ama elinizi biberlerde gezdiriyor, yağda karpuz dilimlerini kızartıyor ve yumurtayı da fesleğenlere kırıyorsanız durum vahim!..

Elinize bir Calvino romanı alıp bir süre bir buzdolabında otursanız iyi olur!

Yalnız derin dondurucuda değil; uzun sıcak yazlarda o da en az diğer derin mevzular kadar tehlikeli!..

YILDIZLARIN ALTINDA, SEFA SİNEMASI'NDA

Şimdiki çocukların en büyük talihsizliklerinden biri, yıldızlı bir gökyüzünün altında rüyalar âlemine dalacakları yazlık sinemalardan mahrum olmalarıdır.

Ben onlardan değilim; kanıma nereden girdiğini bilmediğim sinema hastalığı, geçmişin lastik ayakkabı-kısa pantolon günlerinde dahi aile içi yazlık sinema kalkışmaları düzenlemeye yetecek bir arıza meydana getirebiliyordu benim.

Sefa Sineması...

Üstünde yıldızları olan bir sinemaya konabilecek bundan daha güzel bir isim bulunabilir mi?

Sefa Sineması'nı zembille bizim mahalleye indiren o tonton amcağı tarihe kimler yazsın?

Ne yapsam ödeyemem hakkını onun ve onun gibi insanıyet namına güzellikler icat eden yüreği rüzgar gülü başka evvel zaman amcalarının.

Küçüktüm ama, bir sinema penceresi açılmamış olsaydı o tıfıl hayatın duvarına, bir tek hayal, bir tek dünya, bir tek hikaye yetmezdi asla bana.

Ne zaman sözümü sinemaya koşsam, o Sefa Sineması'ndan bir damgalı bilet almadan devam edemiyorum yola.

Şöyle desem daha mı cilalı olur acaba: Benim sinemayla yıldızlandırılmış tarihimin miladı, Sefa Sineması'nın kapısında başlar.

Bir bacak kadar çocuk, hiç eksiksiz bir çekirdek aileyi kolundan tutup çekiştire çekiştire, üstünde ısı ısı yıldızlar ve perdesinde hayaller olan bir yazlık sinemaya göç etmeye zorlayabilir mi?

Aynı çocuk sinemaya doğru serseri bir koşuda hevesten neredeyse kanatlanıp yere çakılabilir, kafasında bir delik, alnında minicik bir kan deresiyle ayağa kalkabilir, başına bir çaput dolatıp yine de sinema yollarına koyulabilir mi?

Sonra yine aynı çocuk, her yazlık sinema bayramının nihayetinde, gecenin onikisinde, "hadi şimdi başka bir sinemaya gidelim!" diye tutturabilir mi?

Bunlara inanın, çünkü hepsi aynıyle vaki, o bacak kadar çocuk benim, tarihin bir vesikası, çocukluğun dehşetengiz bir hatırası olarak duruyor kafamda o küçük sinema deliği...

İnsanın sinemayla muhabbeti, azıcık kendimizi zorlarsak, o bildiğimiz tavuk-yumurta hikâyesinden pek farklı gelişmiyor aslında.

Sinema mı hayatın bir film şeridi olarak gözlerimizin önünden geçip gitmesidir acaba; yoksa insanlar mı gelip geçerler tek-mili birden filmlerin içinden.

O sihirli perdeye yansıyan şey, insanı hayalleriyle birlikte avuçlayan şey, varoluşa dair bir yuvarlak hesap değil midir aslında?

Filmlerin hayatın kendisinden farkı, kamera marifetiyle hayallerin de görünebilir hale getirilmesinden ibaret olsa gerek!

Yani sinemada sadece hayattan geçirilenlerin değil, kalplerden ve akıllardan geçirilenlerin de resmedilmesi gerekiyor.

Temaşa edilebilen varlıklarıyla ya da nazar-ı dikkate alınabilen yansımalarıyla...

BİR KAPI OLSA, AÇSAM!

Hayatın pek çok kapısı var, açıp giriyorum o kapılardan birini. Belki dışarıda hiç kalmayanlardan içeride bir şeyler kalmıştır diye.

Birçok kapının ardında birçok aylak adam, ama Aylak Adam romanından bahseden yok aralarında, Faulkner'ı kimin çevirisinden okumak gerektiğinden söz eden kimse yok.

Bir köşeye çekilip 'Menekşelendi sular' diye kendi kendine mırıldanan yok. Belli ki dışarıda olmayan içeride de yok.

Keşke olsalar, buralarda bir yerde yaşamaya devam etseler, ne kadar yakışırım bu halimle aralarına bilmiyorum ama olsalar da ilişirsem yakınlarına diye geçiyor içimden.

Bu zamandan sıkıldığımda, çok sıkıldığımda, arayıp arayıp parçası olduğum bir şey bulamadığımda...

Kulağımı tırmalamayan tek söz, bir zarafet, bir incelik nişanesi, bir içli hal, bir efkârlı iç geçirme bulamadığımda...

Bir sessiz ve uzun hikâye, bir sesli ve derin sükûnet, buna benzer bir şey, bunu hissettiren bir kıpırtı, bir mimik, bir iz bulamadığımda...

Alıp pılımı pırtımı bu zamandan dönüversem diyorum geçip giden o zamana.

Bir şey olsa, kapatsam gözümü mesela, söz arasında Erzurumlu İbrahim Hakkı'yı yadeden birini duysam yan masada, az ötede biri söylediği hadis-i şerifin kaynağını sorsa diğerine...

Diğeri orak elmasından, akça armuttan, kınalı yapıncaktan bahsediyor olsa yutkunarak...

Acı bir fren sesi gelse jilet gibi bir şevroleden, televizyonda Şoför Nebahat oynasa o sıra, ya da radyoda tam o anda sultan-ı yegâh faslı başlayıverse...

Çay olsa bir bardak, ince belli elbet, yanında tahinli çörek, çaycının kulağının arkasında kurşun kalem, duvarda saatli maarif, yanında 'veresiye veren' tüccarın temsili resmi...

Hemen üstlerinde Hayat mecmuasının verdiği bir memleket manzarası, İshak Paşa Sarayı mesela, krem ahşap çerçeveli, sinek pisliğinden minik lekeler üstünde, sıva çatlakları etrafında...

Oraya buraya telaşla koşuşturan kırlangıçlar sonra, akasya ağaçlarına inen alacakaranlık, turşu suyu satan camekânlı bir araba, ya da nohutlu pilav...

Yazlık sinemadan yükselen Neşe Karaböcek şarkısı, film başlayacak belli ki birazdan, çekirdek çitliyor sanki bir şehir dolu insan...

Yok yok kalmadı artık, ne Amorcord şeyredecek bir insan, ya da ne bileyim, nefesini tutup hiç bilmediği bir dilde söylenen aryaya kulak verecek biri... Hafız Burhan da olur tabii. Tambur çalan var mı acaba hâlâ düşünlerde?

Tahta sandalyelerin arasında dolaşıp düşlere dalan çocuklar, komşu kızına ya da öğretmenine aşık olan yeni yetmeler, yok, bütün kapıları tek tek açtım, yok!

Cenkname okuyan yok, Hasan Sabbah'ı işiten, Halide Nusret deyince bir mısra, Eflatun Cem deyince bir masal, Mesut Cemil deyince bir radyo hışırtısı, Çehov, Taviani, Callas deyince anında hayata dair bir sürü şey hatırlayan, hayatı an an biriktiren insanlar...

Yok artık onlar!

Her seste, her kokuda bir hatıra saklayan, sokağın köşesinde bir bakkal amcası, ünite dergisinde turşu yapan kadınları, merdiven altında patlak plastik topu, seneler boyunca hep

aynı sesle gıcırdayan bir kapıyı sebepsizce hatırında tutan o eski insanlardan geriye kimse kalmadı.

Afacan Beşler'i, Pal Sokağı Çocukları'nı, kış kavunlarını, açık mavi kareli önlükleri, lastik ayakkabıları, topaçları, ne bileyim vita yağını, horoz şekerini, sokak çeşmelerini, macuncuları, ajans dinlemeyi, ev gezmelerini, mesire yerlerini bilmiyor artık hiç kimse.

Ahmet Tarık Tekçe'yi mesela, Salih Tozan'ı, efekt Korkmaz Çakar'ı, Hasan Mutlucan'ı, Ayaşlı'yı ve Kiracıları'nı, Matmazel Noralya'nın Koltuğu'nu, Kadir Aga'nın dondurmasını, Ham-sun'u ve Göçebe'sini hatırlayan yok.

Pencere önlerinde mum yakan çocukları, elleri yüzleri kara bulan sanayi eşrafını, her okunan salâdan sonra kim öldü diye pencerelere çıkan kadınları, onların kına gecelerini dolduran şaşılasi incelikteki seslerini hafızasında saklayan yok.

Yaprakların kımıldamadığı ağustos gecelerini ve o esrar dolu ağustos böceklerini hatırlayan, unutmayan, unutamayan o insanlardan geriye kimse kaldı mı?

Keşke olsalar, burada bir yerlerde yaşamaya devam etseler, bir kapının ardında bekleseler, açıp kapıyı girsem yanlarına...

Ya da gözlerimi kapatsam, orada olsalar, selam versem, selamımı alsalar, yüzlerini aydınlatan o tebessüme yeniden dokunsam ve bir daha hiç açmasam gözlerimi.

GÖKHAN ÖZCAN

GÖZAĞRISI

Söz geçiyor belki ama mânâ bir başka şey olarak bizimle kalıyor.

Edilmiş onca kelâm, kurulmuş onca cümle, buğulanmış onca cam...
Mânâ taşıyan katarlar olarak dura kalka geçip gidiyor ömrümüzün
uçsuz bucaksız düzlüklerinden.

Uzun uzun yaşıyoruz ya bu dünyada, işte hep o mânâyı damıtmak için...

Söylenmişlerden, söylenmemişlerden...

Bir kâğıdın üstüne dökülmüşlerden, bir camın buğusuna yazılmışlardan,
bir hâfızanın derinliklerine emanet edilmişlerden...

İyi ki o mânâ var. İyi ki var da, ne zaman sendelesek yıkılıp gitmemek
için tutunuyoruz köşe bucağına.

Kimi sözler o mânâyı muhafaza etmek için daima bizimle kalıyor,
kimi şöyle bir dokunup geçiyor.

Nereden bildiğimizi artık hatırlamadığımız birçok şey,
zamanın içinde unutulup giden bir sözün bize dokunuşunun eseri.

Demek sözlerin de insanlar gibi bir kaderi var.

